

Master Thesis

Sports policy making and the urban regime theory

Research into the mutual relation between the development of networks and shared agendas to increase the use of sports accommodations

Sophie Leushuis

Master Thesis

Sports policy making and the urban regime theory

Research into the mutual relation between the development of networks and shared agendas to increase the use of sports accommodations

Sophie Leushuis

143752

20-06-2016

NHTV Breda University of Applied Sciences
Academy for Leisure
Master Leisure Studies

Supervisor: N. van Boom MSc MA
Second Assessor: Dr. M. van Leeuwen

Commissioned by:

Preface

In front of the reader lies this master thesis 'Sports policy making and the urban regime theory'. It is the completion of the Master Leisure Studies at NHTV Breda University of Applied Sciences.

Two years ago, after working two years fulltime in the leisure industry, I made the decision to go back to school to broaden my knowledge of this industry even more by attending the masters program. This turned out to be a great choice for me. Performing scientific research in a field that I am so passionate about has taught me a lot, not only about the leisure industry but also about myself. Seeing recent developments in the urban development field and how governments are dealing with this caught my interest and made me realize a logical step was to do research into this field. That has resulted into this master thesis.

This thesis could not have been completed without the support of some people, of whom I like to thank some in particular. First, I would like to thank my supervisor Nienke van Boom for her constructive feedback and guidance during the last few months. Due to her inspirational lectures I decided to pursue my passion for the leisure and urban development field and during writing this thesis she contributed with helpful academic advice. Additionally, special thanks go to Marco van Leeuwen and Esther Peperkamp for their contribution as second reader and methodology specialist. I would also like to thank the commissioner of this research, the municipality of Leidschendam-Voorburg for providing me with the reason to choose the topic of this research. Finally, I am very grateful for the time and efforts from all the respondents from both researched cases in Alkmaar and Gouda. Without all these people, this master thesis was not possible.

I hope you enjoy this thesis!

Sophie Leushuis

Table of contents

Preface	3
Summary	7
Chapter 1 Introduction.....	10
1.1 Background	10
1.1.1 Increase of sports participation	10
1.1.2 Role of government	10
1.1.3 Stakeholders.....	11
1.1.4 Networks.....	12
1.2 Problem definition	13
1.3 Central question.....	13
1.4 Research aim and research field	13
1.5 Relevance of the research	14
1.6 Outline of thesis	14
Chapter 2 Theoretical background	15
2.1 Effective governance	15
2.2 Urban regime theory	16
2.2.1 Typologies of regimes.....	17
2.2.2 Characteristics	18
2.2.3 European urban regimes	19
2.3 Policy making on sports accommodations	20
2.4 Conceptual model	21
2.5 Expectations.....	22
2.6 Specific research questions	22
Chapter 3 Methodological approach	24
3.1 Research design	24
3.2 Selected cases	24
3.2.1 Alkmaar.....	25
3.2.2 Gouda	25
3.3 Methods of data gathering	26
3.3.1 Desk research	26
3.3.2 Field research	26
3.4 Operationalization of the conceptual model.....	27
3.5 Analytical techniques	28

Chapter 4 Case Results Alkmaar	29
4.1 Background information	29
4.2 Public private collaboration	30
4.2.1 Coalition	30
4.2.2 Resources	33
4.2.3 Incentives	34
4.3 Collaboration with shared agenda – character of collaboration	36
4.3.1 Agenda and common sense of purpose	36
4.3.2 Stable, long-lived and sustainable collaboration	37
4.3.3 Capacity to act	39
4.3.4 Able to make governing decisions	39
4.3.5 Informal	40
4.4 Mutual relation and interaction between collaborations and shared agenda	40
4.5 Conclusion case Alkmaar	41
Chapter 5 Case Results Gouda	45
5.1 Background information Gouda	45
5.2 Public private collaboration	45
5.2.1 Coalition	45
5.2.2 Resources	48
5.2.2 Incentives	49
5.3 Collaboration with shared agenda – character of collaboration	50
5.3.1 Agenda and common sense of purpose	50
5.3.2 Stable, long-lived and sustainable collaboration	52
5.3.3 Capacity to act	52
5.3.4 Able to make governing decisions	53
5.3.5 Informal	54
5.4 Mutual relation and interaction between collaboration and shared agenda	54
5.5 Conclusion case Gouda	56
Chapter 6 Conclusion	58
6.1 Comparison of the cases	58
6.1.1 Similarities	58
6.1.2 Differences	59
6.2 Interpretation of results in relation to the expectations	60
6.2.1 Expectation 1	60

6.2.2 Expectation 2.....	61
6.2.3 Expectation 3.....	61
6.2.4 Expectation 4.....	62
6.3 Answering the main research question and recommendations for commissioner.....	63
6.3.1 Answering the main research question	63
6.3.2 Recommendations for the commissioner.....	65
6.4 Reflection on methodology and relevance.....	66
6.4.1 Methodology	66
6.4.2 Relevance.....	67
6.5 Recommendations for further research	67
Bibliography	68
Appendices.....	70
Appendix 1: Operationalization conceptual model	71
Appendix 2: Item list interviews	72
Appendix 3: Data matrix example.....	73
Appendix 4: Data matrix pictures	74
Appendix 5 Transcriptions interviews.....	82
5.1 Respondent 1	83
5.2 Respondent 2	95
5.3 Respondent 3	104
5.4 Respondent 4	111
5.5 Respondent 5	119
5.6 Respondent 6	127
5.7 Respondent 7	136
5.8 Respondent 8	145

Summary

The importance of sports is increasing in today's society. According to SCP, participation in sports has increased the last ten years from 52% in 2004 to 56% in 2014 (Tiessen-Raaphorst, 2015). However, this increase in sports participation does not hold for sporting in sport clubs and at sports accommodations. Only 33% of the Dutch people that practice sport have a membership of a sports club or another sports facilitator. The amount of space dedicated to sports however has increased in The Netherlands. It can be argued whether there is a need for all this space (Tiessen-Raaphorst, 2015).

The role of the government in the leisure field has changed over the years. Before 1800, the government had only a limited role in society in the field of leisure (Van den Braak & Van den Berg, 2014). However, in the 1960s and 1970s this changed. It was the task of the government to provide for leisure facilities that could contribute in a certain way to the common interest and satisfaction of citizens (Van der Poel, 2004). After this period, in the 1980s, the role of the government related to leisure shifted again and the government started to withdraw, gave more space and stimulated at the same time private initiatives. One spoke of policy networks, and the local government was just part of this network instead of the leading party (Van der Poel, 2004). Since the beginning of the year 2000, the government is focusing on intensive collaborations between sports, education and health, for example by trying to connect people in certain communities by sports (Tiessen-Raaphorst, 2015). However, what are considered the right collaborations or networks? It is argued that the effectiveness of local governments depends highly on the cooperation of nongovernmental actors and on the combination of state capacity with nongovernmental resources (Stoker & Mossberger, 1994). Furthermore, it is argued that the involved stakeholders should have the same goals as governments (Mossberger & Stoker, 2001). Having a shared agenda is said to be a condition for forming a successful regime. And how are the agenda of the collaboration and the involved stakeholders influencing each other? This question leads to the main research question of this research:

To what extent is there a mutual relation between the development of networks and the development of the shared agenda and what can be of influence for these dynamics?

As argued, the role of governments in the leisure field has changed and moved from government (planning) to governance (process) (Jacobsson & Sundström, 2007). The change marks a transition from hierarchical to network based forms of decision making. According to Denters and Rose (2005), the decision-making process regarding local issues, such as increasing efficiency of sports accommodations in municipalities, involves nowadays (inter) organizational partnerships and policy networks. Governance can thus be seen as a way to involve different (and the right) stakeholders in the policy making process, expand the network and subsequently organizing capacity to act. However, how is this done? Urban regime theory can serve as a way to gain understanding in how these processes work and how the best networks can be formed (Stoker, 1998). In sports policy making this framework can be of great importance, since networks are necessary for sports to serve as a connector in different sectors and to solve complex problems, such as increasing the use of sports accommodations in municipalities. There are several elements that are characteristic for regimes (Stoker & Mossberger, 1994). First, a regime needs to have a shared agenda in order to be able to reach its goal and increase the use of sports accommodations. The different stakeholders

therefore need to be related to the agenda. Second, a mix between public and private stakeholders is favored. The match between the shared agenda and the stakeholders is hereby important. The better the fit, the more effective governance will be in the regime. In addition, the mix between the resources that these actors bring needs to be balanced (Mossberger & Stoker, 2001). Moreover, having an informal characterized regime contributes to the success of the regime and finally, the policy agenda is the most successful when it is relatively long-lived (Dowding, 2001).

This research is explorative and is therefore conducted using qualitative research methods with N=2. The two cases are selected based on a maximum in variance in the collaborations, because they represent differences in the way the collaborations developed and in the way the coalition is related to the shared agenda. The first project that was selected is 'Korte Akkeren' in Gouda and the second project is 'After school care' (Buitenschoolse Opvang) in Alkmaar. Both desk and field research were conducted. In the desk research, further information was gathered on how the projects came into being, which stakeholders were involved and what the results were. Field research was performed by conducting in-depth interviews to explore the public private collaborations.

The present study revealed that both cases established public private collaborations in connecting the sports sector with the social sector and consequently, goals of occupying the sport fields more effectively were combined with social goals. In the case of Alkmaar, it appeared that the agenda was only partly shared: each stakeholder had underlying goals as well. The start up phase of the project was short. The respondents did not have enough time to get to know each other and to determine, the content of the project in detail. Stakeholders did not know what was expected, and therefore partners were not satisfied with the contribution of other stakeholders. Furthermore, regarding the fit between the agenda and stakeholders, it can be concluded that the stakeholders influenced the agenda of the regime. Because the municipality started with an ambition and sought parties to give substance to this ambition, the agenda was formed later on in the process. It may be that not the right partners were included in the regime and that there was no shared ambition present in the collaboration. Additionally, the project seemed to depend fully on the subsidy that was provided in the first year. The end of the subsidy meant that no activities were organized anymore. Stakeholders indicated that a financial foundation for a project like this is not enough; it also needs to be based on passion and shared ambitions. So, all these aspects contributed to a less sustainable regime of Alkmaar. Mostly the fact that the coalition is money driven negatively influences the sustainability of the regime. So passion is missing, along with a mutual (resource) dependency.

For the case of Gouda, it holds that the subsidy was the basis of the coming into being of the project. It appeared that the choice for elderly as the target group was also partly based on money, since there was a subsidy available for projects that would focus on this group. This means that the agenda was partly based on elderly, and thus driven by money. Furthermore, since the collaboration was not based on demands from the neighborhood, this influenced the relation between the agenda and stakeholders. Since the agenda was established first, stakeholders were brought in that fitted the agenda. It can be questioned whether the right stakeholders were connected to the project. Also in this case, the coalition seemed to lack capacity to act. This is partly due to the fact that there was no subsidy provided anymore after the first years. Yet as well the fact that the activities were organized based on the ideas of the project manager instead of them being demand driven may be a cause for this. In this case, there was a shared agenda present. However, some stakeholders indicated that to reach a successful and sustainable regime, you need a shared agenda as well as an agenda that is

beneficial for all the stakeholders. There needs to be something in it for the organizations that should make them want to join. In this case, there was not a problem solved for the soccer club, which contributed, as well as the above mentioned characteristics, to the unsustainability of the regime.

Both cases provide relevant information in relation to this question and therefore the relationship between the development of networks and the shared agenda can be described. It can be concluded that there is indeed a mutual relation between the development of a network on one side, and the development of the shared agenda on the other side. In the case of Alkmaar, it has become evident that the project started with stakeholders. They gave substance to the project and eventually, the agenda was determined. This agenda was based on the ambition of the municipality; however it were partly shared goals. The stakeholders also had some underlying goals by 'using' the project to enhance their own organization and fulfill their goals. Therefore, it can be concluded that it is possible that also the agenda can be influenced again by the stakeholders that were brought in. In the case of Gouda, the relation between the development of the network and the development of the shared agenda was different. The agenda was already determined at the beginning and stakeholders were sought to act upon this agenda. However, when looking for stakeholders to fit the agenda, it is also possible that the agenda changes because of certain stakeholders that are included in the regime. When a different goal would have been chosen, other stakeholders would have been involved and thus the agenda would have been different as well.

Finally, the question on which factors these dynamics can have influence need to be answered. It depends on whether a regime started with an agenda or a network in what way several factors can be influenced. When a project is initiated with the agenda as a starting point, it can have influence on the network that is chosen and vice versa. However, it can also have influence on other factors. As it turned out, in Alkmaar the start up phase of the project was really short. This may have affected the level on which the stakeholders got to know each other, the organizations and the resources negatively. Therefore, it can be questioned whether the right agenda is chosen for this regime to match with the stakeholders and their resources. In the case of Alkmaar, this is indeed the case, because there was an unequal distribution of resources and this affected the capacity to act of the regime (Stoker & Mossberger, 1994). Additionally, the sustainability of the regime can be affected. It has been found that the regime in Alkmaar was not sustainable. So the fact that it may have been possible the wrong agenda was chosen that was a misfit with the stakeholders and their resources, may have led to a less sustainable regime. When a project is started with stakeholders, it may affect the way the collaboration is functioning. There may be an imbalance between public and private actors from the start. When more public than private stakeholders are included in the regime, the regime is more likely to be project-focused, short-term oriented and have resources that match the agenda which also tend to be more short-term focused like a subsidy (Stoker & Mossberger, 1994).

In Gouda, the resources and capacity to act are influenced by the mutual relation between networks and the shared agenda. When the collaboration starts with an agenda, it can be questioned whether the right stakeholders with the right resources are included in the project. It is possible that these stakeholders do not have the right resources to create a capacity to act for the regime, as witnessed in Gouda. In this case, when the stakeholders are being sought with the agenda in mind, it may not be the most optimal agenda for these stakeholders. So there need to be enough beneficial factors in it for them to keep the regime going, because it may not fully be their agenda. This affects the sustainability of the regime.

Chapter 1 Introduction

1.1 Background

1.1.1 Increase of sports participation

There is no doubt that the importance of sports is increasing in today's society. According to SCP, participation in sports has increased the last ten years from 52% in 2004 to 56% in 2014 (Tiessen-Raaphorst, 2015). The advantages of practicing sport have become more acknowledged; not only the physical, but also the social aspects are important (Janssens, as cited in Elling, 2004). However, this increase in sports participation does not hold for sporting in sport clubs and at sports accommodations. Only 33% of the Dutch people that practice sport have a membership of a sports club or another sports facilitator. More sports participants are choosing nowadays to do sports alone (50%) or with a particular group of people (38%), without being a member of a sports club. This has consequences for the usage of sports facilities, since sports clubs are renting sports accommodations (Tiessen-Raaphorst, 2015). The amount of space dedicated to sports however has increased in The Netherlands. Therefore, due to the fact that sport participation in sports clubs (using sports accommodations) has not increased like the overall sport participation, it can be argued whether there is a need for all this space (Tiessen-Raaphorst, 2015). According to Kooiker and Hoeymans (2014), governmental institutions are increasingly seeing the advantages of doing sport. This indicates that this has not always been the case; the role of governments in sports has changed from a regulative role to a more developmental role (Van der Poel, 2004).

1.1.2 Role of government

Increasing attention has been paid to sports in policy making, in order to increase sport participation (Hoekman, Wezenberg-Hoenderkamp, & Van den Dool, 2015). The role of the government related to sports policy however has changed (Van der Poel, 2004). One could argue whether government should stay out of the leisure field, because it is one's 'free time' and one should be able to do whatever one wants. However, in order to practice leisure, facilities are needed, which are also provided by government and not only by organizations or the market. The state interferes in leisure by facilitating leisure that provides social outcomes and they consider it to be their task to reduce leisure activities that can cause problems for society (Nicholson & Stewart, 2013). There are several reasons why governments interfere in the leisure field instead of the market. It is the task of governments to enhance effects of leisure that are beneficial for the common good and discourage the effects that are harmful for the common good (Van der Poel, 2004). This is different from private organizations, because they tend to influence the leisure time of people when they can make some profit on it. Markets do not always operate in the best interest of society (Nicholson & Stewart, 2013). Sometimes, the full potential of a market is not realized; this is market failure. This implies that certain leisure practices need government based regulation (Nicholson & Stewart, 2013).

Also other reasons can be distinguished for governments to interfere in one's leisure time (Van der Poel, 2004). There are five reasons why governments may interfere in leisure (Bramham, Henry, Mommaas, & Van der Poel, 1996). The first are the political and organizational aspects of leisure behavior, more specifically the use of leisure for nation-building and social integration (Ibid, p.2). A second reason for governments to interfere in leisure is because of its economic significance. It can create jobs and a productive business environment (Ibid, p. 3). Furthermore, also the social-cultural benefits can be a reason for governments to interfere, as well as the time-spatial characteristics (for

example interfering in holidays). Lastly, physical benefits of leisure, like in sports, can be a reason to interfere (Bramham, Henry, Mommaas, & Van der Poel, 1996). Furthermore, when a market will not be formed because goods cannot be commodified, it is a task of the government to interfere. Also when governments think certain markets are too small, they can try to stimulate the participation, for example by subsidizing. This is the case in the field of sports (Ibid, 299). The underlying idea is that one does not possess enough information or knowledge to estimate the correct value of sports, or that one underestimates the importance of it. To conclude; governments interfere in leisure because of the social benefits it can give to society and to avoid the social costs it can generate when they do not interfere (Nicholson & Stewart, 2013). According to Nicholson and Stewart (2013), this is certainly the case in sports, since sports are considered to bring several social benefits for its participants and therefore deserves governmental support.

So apparently government has some sort of task in the field of leisure. Before 1800, the government had only a limited role in society in the field of leisure (Van den Braak & Van den Berg, 2014). Due to the pillarization of society, one had limited choice concerning schools, work and leisure. Leisure at this time was also meant to educate the people (Van der Poel, 2004). However, in the 1960s and 1970s this changed. The period after World War II can be seen as the rebuilding phase, a period of recovery and renovation. Not only the country was rebuilt, but also the welfare state came into being. Government was supposed to perform on a regulatory way concerning the labor market, in order to provide for the availability of satisfied, healthy and well-educated labor, and, more general, for social peace (Ibid, p. 292). Government was seen as caretaker for structure of society with only satisfied human beings, using their scientific knowledge. Also leisure policy became part of this. It was the task of the government to provide for leisure facilities that can contribute in a certain way to the common interest and satisfaction of citizens (Ibid, p. 293). The efforts of the welfare state were aimed at providing as many leisure opportunities to as many people as possible. An example was that different leisure organizations, like sports accommodations, became intertwined with the government. They were in financial trouble and needed support from the government. In exchange for financial help, it was expected that sports clubs became accessible for everybody to increase the participation (ibid, p. 326). This was an example of government interfering in sports policy, by using subsidies as a tool to create benefits for the common good of people. After this period, in the 1980s, the role of the government related to leisure shifted again and a liberalist movement came into being. The government started to withdraw, gave more space and stimulated at the same time private initiatives. One spoke of policy networks, and government was just part of this network instead of the leading party. This change has had its impact in the interventions of government in the field of leisure. Governments are less trying to educate and convince citizens, but shifted to a government, which is trying to respond to what citizens want, e.g. demand driven (Ibid, p.297). Hereby, they are looking for allies and partners allowing them to collaborate in developing leisure policies (Ibid, p.317).

1.1.3 Stakeholders

In order to collaborate with other parties to develop for example sport policies, the national government are involved with several stakeholders. Determining ways of engaging those who can have input into the decision making process becomes relevant, because governments are facing the complex problem in identifying and managing their stakeholders (Beach, Brown, & Keast, 2008). This is partly due to the large amount of stakeholders that need to be considered in the process of decision making (Ibid, p. 10).

As stated before, one of the goals of leisure policy was to extend the leisure opportunities for people. One of the ways this is done is by private organizations existing of volunteers (Van der Poel, 2004). As mentioned, in the period after World War II, during the coming into being of the welfare state, these volunteer organizations became intertwined in some way with the government. This happened for example with sports clubs and cultural associations (Ibid, p. 326). Also different organizations can be part of the collaborations governments seek in developing sport policies. Hereby, one can think of new types of collaborations, which came into being in the modern times, like companies, associations and foundations (Ibid, p. 281).

1.1.4 Networks

It is argued that we live in a complex society (Nijs, 2014). Due to an increase in systems and interactions, the world becomes more connected. This brings positive developments as well as complex times to the world. Organizing transparent value networks is important to face the complexity and to include consumers as participants (Nijs, 2014). From the 1970s onwards, new informational technologies diffused worldwide, which accelerated the rise of a globalized world. Due to this globalization, the world became more connected and this started the rise of the network society (Castells, 2000). Furthermore, increasing urbanization and Europeanization have contributed to a more complex and multi level polity (Denters & Rose, 2005) Due to this connectivity and complexity, policy making needs time and cannot be planned anymore. It is argued that we move from government (planning) to governance (process) (Jacobsson & Sundström, 2007). This shift consists of a transition from a hierarchical to a network based form of decision making. Also a blurring of boundaries between the public and private sector and a shift in the way politicians govern private and public sector activities is visible (Jacobsson & Sundström, 2007).

This complexity is also reflected in sports policy making. Sports policies are used as a tool to solve different problems. Since the beginning of 2000, government is focusing on intensive collaborations between sports, education and health (Tiessen-Raaphorst, 2015). Its goals were to reduce obesity and the number of school drop-outs and to increase health and a healthy lifestyle. Sports in this way are the link between different sectors (Ibid, p. 215). Furthermore, sports are used to try to connect people in certain communities, so sports are also important in its social aspect (Ibid, p. 44). So, on one side sports is increasingly being used as connector between different sectors. However, local governments are subsidizing less on sports accommodations and subsidies for sports clubs, because they receive less money from national government (Tiessen-Raaphorst, 2015). This shows the increasing complexity nowadays. Local governments cannot face this alone; they need collaborations and the right stakeholders to solve problems.

However, what are considered the right networks? It is argued that the effectiveness of local governments depends highly on the cooperation of nongovernmental actors and on the combination of state capacity with nongovernmental resources (Stoker & Mossberger, 1994). Because the tasks of governments become more complex, cooperation with other parties is needed. So governments should blend their capacities with nongovernmental actors (ibid, p. 197). Furthermore, it is argued that the involved stakeholders should have the same goals as governments (Mossberger & Stoker, 2001). Having a shared agenda is a condition for forming a successful regime.

1.2 Problem definition

It has become clear that the overall participation in sports has increased, but not in sports accommodations. Space for sports is increasing; however, it is argued whether or not there is a need for it. Traditionally, these types of problems were the responsibility of governments. The role of governments however has changed, which led to less influence of national government. Furthermore, because of the multi disciplinary role of sports, it is argued that nowadays collaborations are needed in order for governments to handle effectively. These collaborations need to have the capacity to act, a common goal and a shared agenda. So in case government *is* at least partly responsible, it should become clear who the right parties are to collaborate with and how governments can best build the most effective network around them. In other words, how should governments organize organizing capacity? And how are the agenda of the collaboration and the involved stakeholders influencing each other? In answering these problems, recommendations can be given on how sports policies should be organized anno 2016.

1.3 Central question

It appears from the problem definition that there is a need to gain insight into how policies concerning sports accommodations should be organized nowadays and which factors are important in the process of developing the most effective and optimal collaboration. Therefore, the following research question is developed:

To what extent is there a mutual relation between the development of networks and the development of the shared agenda and what can be of influence for these dynamics?

1.4 Research aim and research field

To give this research focus and to be able to translate the findings into recommendations, the research question is formed into a research aim. The general aim of the research is to gain an understanding in how policy on sports accommodations can be organized with the right stakeholders and a shared agenda. Therefore, the following research aim is formulated:

To gain insight to what extent there is a mutual relation and interaction between the development of the network and the development of the shared agenda and to see what influences this relation, in order to give recommendations on how to improve the effectiveness of sports facilities in municipalities.

This research is conducted in collaboration with the municipality of Leidschendam-Voorburg. The municipality is in need of information on how to improve the effectiveness of the sports accommodations, since a big part of the day, the accommodations are not used. In 2015, a so called 'concept-vision' card was developed, which represented the sports vision for the period 2016-2020. The card is divided in 7 sections, namely: Lifestyle, Accessibility, Sport clubs, Municipality, Education, Accommodations and Professionals. A goal for the sport clubs is that when possible, they need to help each other by for example sharing accommodations and exchanging information to learn from each other. Also, sports accommodations can have a social role in society, for example by providing their accommodation to schools and healthcare institutions and should have an amount of members that is representative for society. Now, this is not yet the case, since the use of accommodations is decreasing. One of the goals for the Municipality is to connect and enhance the sports accommodations and to serve as a connector between sports accommodations and other organizations, like schools. However, the municipality realized this is not easy to do. Therefore, this

research studied two cases to gain insight into the mutual relation between the development of collaborations and the development of the shared agenda. It was studied what goes on in these types of collaborations and what the result are. How does one influence the other? Thus this research is explorative of nature. In the end, recommendations are given to the municipality.

1.5 Relevance of the research

This research was conducted using the urban regime theory. There are written some articles about this theory (Stoker & Mossberger, 1994) (Mossberger & Stoker, 2001). However, these focus mostly on the theory itself, its characteristic elements and the type of regimes. The scientific relevance of this study is that it contributes to the academic literature concerning the urban leisure regimes, by making the link with organizing policies on sports accommodations. There is written little about urban regime theory related to sports (Henry & Paramio-Salcines, 1999). Keating (1997) wrote about this; however his article is written in a different perspective, because it is focusing on urban regime theory as a tool of redeveloping cities and competition. Furthermore, this research is contributing to the theory because it focused on the mutual relation between the development of collaborations and the development of the shared agenda. It was research how one interacts with the other and what comes out of it in terms of policy programs, based on two case studies. This can be a contribution for the literature so far written about regime theory.

This study is of social relevance as it gives insight for sports policy makers on how to organize organizing capacity, form the most efficient networks and to organize policies on sport accommodations nowadays. It provides policy makers at the municipality Leidschendam-Voorburg with insight into how they can involve stakeholders in the development of a shared agenda, which can lead to the most effective way to increase the use of sports accommodations. Two case studies were researched whereby the focus was on the mutual relation between the development of the regime and the shared agenda, which can in the end, provide information for the commissioner on how policy networks function and come into being, in order for them to form policies to increase the use of sports accommodations.

1.6 Outline of thesis

The first chapter was the introduction to this research. In the next chapter, the theoretical background and related concepts will be described. At the end of this chapter, the conceptual model will be formed and the expectations and research questions will be presented. In chapter 3, the methodological background of the study will be described. Next, the research results will be described based on the different research questions and tested with the components of the conceptual model. In the last chapter, an answer will be given to the general research question. Furthermore, the expectations of the research will be elaborated on, a discussion of the results is presented and recommendations for the municipality are given.

Chapter 2 Theoretical background

As described in chapter 1, the commissioner was looking for ways to increase the effective use of the sports accommodations in their municipality, since a great part of the day the facilities are not used. The most preferred option they mentioned was to increase the use by attracting new target groups to the sports accommodations. However, they indicated this is not easy to do. This may entail differences in the way policy on sports accommodations is organized. When it is one's goal to involve different stakeholders in the process, policy on sports accommodations regarding stakeholders should be organized differently and should revolve around the process itself instead of planning (Jacobsson & Sundström, 2007). In order to attract new target groups and in this way increase the use of the accommodations, new stakeholders, parties and actors are needed in this process. Also certain facilities need to be present to achieve this and they also need to be accessible and open for new visitors. With new stakeholders involved, this can be realized. The network around the local municipality therefore needs to be expanded and the right stakeholders, who match with the agenda and goals, should be involved. It is expected that when the match of the agenda/goals with the right stakeholders is the most optimal organizing capacity will be present in the network. In the next part of the chapter, it will be explained what it requires and what is needed to organize this.

2.1 Effective governance

As mentioned before, society is moving from government (planning) to governance (process) (Jacobsson & Sundström, 2007). According to Denters and Rose (2005), the decision-making process regarding local issues, like increasing efficiency of sports accommodations in municipalities, involves nowadays (inter) organizational partnerships and policy networks. This can be called governance. Rhodes (in Elander, 2002) agrees by arguing that governance refers to a self-organized, interorganizational network. The change marks a transition from hierarchical to network based forms of decision making. This shift from government to governance is visible from the 1990s onward; local governments in many European countries faced stressful financial situations (Elander, 2002). In an attempt to search for reductions in the resource commitment and spending of governments, governance is used (Stoker, 1998). It is argued that the shift to governance and local governments operating differently happened not only because of financial problems, but also because of several other reasons; urbanization, globalization and Europeanization (among other reasons) (Denters & Rose, 2005). These trends can be significant factors that create a need for the coordination of activities among different governments and parties. Urbanization goes, according to Castells (2000) hand in hand with the development of the metropolitan regions, which are characterized by interconnectedness of people and activities (Denters & Rose, 2005). Denters and Rose (2005) argue that urbanization was a driving force for the coming into being of regional partnerships and collaborations. The municipality of Leidschendam-Voorburg is an example in this, because it was part of the countryside, developed in an urbanized area and became part of a metropolitan region.

Castells (2000) also argues that these metropolitan regions are functioning as nodes in global networks. The interdependency of these regions can be seen in the light of globalization. In this globalization, consisting of a growth of international trade, globalization of the financial sector and horizontal/vertical integration of companies, local governments are of increasing importance (Denters & Rose, 2005). The local municipality of Leidschendam-Voorburg is an example of this. Denters and Rose (2005) also argue that the Europeanization, the increasing importance and scope

of Europe, has affected local governments in their existence. Many local governments have become involved in more international based networks and collaborations (Denters & Rose, 2005). Also the commissioner is more involved in an international network. There are partnerships with cities in Czech Republic, Poland and the USA (Leidschendam-Voorburg). Therefore, the networks now include different, more international orientated, stakeholders.

So it has become clear that due to several reasons, local governments started to organize themselves differently and started operating in networks, partnerships and collaborations. One could even argue that local governments have become dependent upon other organizations in the network in the policy making processes. Stoker agrees with Denters and Rose (2005) by saying there has been 'a stepping back of the state and a concern to push responsibilities onto the private and voluntary sectors and, more broadly, the citizen.' (Stoker, 1998). The shift represented a change in the balance between government and society. There is a blurring of boundaries between and within public and private sectors (Ibid, p. 17). Governance can thus be seen, as explained, as a way to involve different (and the right) stakeholders in the policy making process, expand the network and subsequently organizing capacity to act.

There are some important characteristics to be distinguished in these networks and collaborations that make them successful. For example, rich and informal exchanges are favored, and also 'soft rules' are favored over 'hard rules' (Mörth, as cited in Jacobsson and Sundström, 2007). Resource dependency on each other is what keeps these networks together. Different kinds of actors in the network have different resources, however; no one has enough resources to solve the faced problems by themselves. For example, the public sector has different resources than the private sector. Therefore, when collaborating, more resources can be used and thus problems can be dealt with more effectively. This creates mutual dependency and also common interests (Ibid, p. 10). However, partnerships and networks are just examples of a new way of governing on the line between government and society (Elander, 2002). One should look for concepts or frameworks that could see this in a broader perspective (Ibid, p. 199). Governance can be a way to involve one's stakeholders in the process of for example policy making. However, how is this done? Elander (2002) argues that urban regime theory has the potential to see partnerships in a broader perspective and also Stoker (1998) agrees by placing urban regime theory in relation to governance. He argues that it provides a framework for understanding the key aspects of urban governance (Stoker, 1998). Urban regime theory can serve as way to gain understanding in how these processes work and how the best networks can be formed.

2.2 Urban regime theory

It is clear that governance has become increasingly important for organizations. A blurring of boundaries between public and private actors is visible in this. However, how can this governance be achieved? How do organizations need to organize themselves in order to focus on the process instead of planning and to involve the right stakeholders in their network? Governments were increasingly looking for other parties to collaborate with in the light of governance. According to Stoker (1995), the regime theory is used as a framework to explore the key aspects of urban governance. In sports policy making this framework can be of great importance, since networks are necessary for sports to serve as a connector in different sectors and to solve the complex problems, like increasing the use of sports accommodations in municipalities. Coalition building is at the core of the urban regime theory (Stoker & Mossberger, 1994). When trying to involve the right stakeholders

in the network, this framework can help organizations like municipalities to gain insight into how to create this.

Urban regime theory is originally developed in the context of policy-making in the USA. Stone (1989) can be seen as the founding father of regime theory. From its origins it is a tool to explain public-private sector relationships in American cities. Stone (1989) applied regime theory in his study about the black middle-class in Atlanta, where the transition to a multicultural city went smoothly because of a multi-racial coalition dealing with segregation and racial problems (Mossberger & Stoker, 2001). Public private coalitions came into being that Stone (1989) called regimes. He defined regimes as: 'the informal arrangements by which public bodies and private interest function together in order to be able to make and carry out governing decisions'. They are informal, yet stable groups with access to institutional resources (Stoker & Mossberger, 1994). Furthermore, Mossberger and Stoker (2001) argue that regimes are collaborative arrangements through which local governments and private actors assemble the capacity to govern. Regimes are able to bridge the divide between public and private control of resources. Stone (1989) also argues that these regimes do not revolve around the question 'who governs?' but around 'who has the capacity to act'. These definitions of regimes all outline the importance of urban regimes in governing decisions. There are several elements that are characteristic for regimes and that are repeatedly mentioned in the different definitions. The informal characteristic of regimes seems to be of importance, since both Stone (1989) and Stoker and Mossberger (1994) talk about this. Furthermore, it seems to be groups that exist of collaborations of both public and private actors, in order for them to rely on institutional and private resources. This is also the goal of a regime; to run a city policy effectively in which governments should mix their capabilities with capabilities of non-state parties (Stoker & Mossberger, 1994). Also the capacity to act is a recurring notion, which, according to the different definitions, can be found in the collaboration. Stone (1989) talks about this when he mentions 'to make and carry out governing decisions', while Stoker (2001) names it literally when talking about 'capacity to govern'. Also 'groups' are important in the definitions about urban regimes. Coalition building is needed because coalitions can bridge the gaps between public and private actors, which should be included in the regime. The effectiveness of local governments and municipalities also depends highly on the collaborations between public and private actors. Public-private coalitions are sources of power because they have organizing capacity to act (Stoker & Mossberger, 1994).

2.2.1 Typologies of regimes

Stone (1989) has identified four types of regimes: 1. maintenance regimes, which focus on routine services and on maintaining things as they are, 2. Development regimes, which are driven by economic change and are focused on urban growth, 3. Middle-class regimes, which focus on for example environmental protection and affordable housing and 4. Lower-class opportunity regimes which focus on emancipation of lower social groups (Mossberger & Stoker, 2001). According to Stoker (1995), there is logic behind this typology. He argues that by distinguishing these types, it can be shown that different regimes have to match resources to the requirements of their agenda.

Since the urban regime theory is an American based framework, Stoker and Mossberger (1994) translated it in a European context, in more general framed types. They identified three types of regimes: 1. the organic regime, which is about maintaining and local dependency and thus looks like the maintenance regime of Stone, 2. the instrumental regime, which is about realization of projects and tangible results and 3. the symbolic regime, whereby redirection of images and ideologies is

important. In paragraph 2.2.3 it will be further explained why these typologies are more suitable in the European context.

Stoker and Mossberger (1994) argue that the typologies proposed by Stone (1989) identify the general purposes of these three types of regimes. They argue that the typologies feature four dimensions of the process of regime formation and developments (Ibid, p. 200). These four components are 1. Mechanisms for mobilizing participation in regimes, 2. The nature and process of developing a common sense of purpose in regimes, 3. The quality of coalitions established within regimes and the congruence of interests among regime partners, 4. Strategies used by regimes in dealings with the wider local and nonlocal political environment (Stoker & Mossberger, 1994). So, the importance of identifying typologies as such is not the typologies, but the logic behind this. According to Stoker (1995), the logic of the typologies is driven to demonstrate how different regimes have to match resources with the proposed agenda. Collective action becomes more difficult when regimes propose more radical change (Ibid, p. 274).

2.2.2 Characteristics

It has become clear that in order for local governments to operate effectively, they depend highly on the collaboration between public and private sectors. Regimes should exist of both governmental and nongovernmental actors and therefore, coalition building is extremely important (Stoker & Mossberger, 1994). According to Stoker (1995), two theories are formed around the idea who should govern. One assumption is based on the idea that power is controlled by a small group of elite actors. The other assumption is formed around the idea that power is controlled by a heterogeneous group of actors, based on electoral power. Coalition in the latter is changing (Stoker, 1995). Urban regime theory however gives a new insight on this. According to Stoker and Mossberger (1994), governing is about social production, and not about social control. Therefore, capacity to act is important in urban regimes. Furthermore, Stone (2006) argues that privately controlled resources and collaborations of non-officials are crucial in coalitions.

However, according to Stoker and Mossberger (1994), it is likely that in regimes problems can occur, because of the different backgrounds and interests of the actors. Therefore, they argue that there need to be some central characteristic elements in the different types of regimes that make them successful. The first is the content of the agenda. It is important for the different parties in the regime that they have the same agenda and are aware, in an informal way, that there is a central problem. Furthermore, the participants are important; they need to have the resources to organize, since regimes are about organizing capacity. The network needs to be consistent with the agenda, and needs to be flexible because the agenda can change. Last, the relationship between the participants is important (Stoker & Mossberger, 1994) (Mommaas, 2015). Mossberger and Stoker (2001) argue that a set of rules, principles norms and decision making processes that fit with each of the actors in the regime, should be created.

Another factor that can help overcome problems that can occur in regimes, is the use of selective incentives (like facilities and jobs) to support the regime, protect the participation and make sure the regime operates smoothly (Mossberger & Stoker, 2001). Selective incentives can also serve as a motivator for participation in the regime, as can local dependence and purposive incentives. Mossberger and Stoker (2001) argue that their three types of regimes incorporate these three motivators.

According to Stone, there is a shift from 'power over' to 'power to', in order to differentiate the social production model of power from a social control model (Stone, 2006). 'Power over' is based on the power that a person has over another person to let them do things a person would normally not do (Ibid, p. 24). 'Power to' is about mutual dependency on resources and a finding that the individual actors can accomplish little on their own (ibid, p. 25). So 'power to' is the base of urban regimes and the capacity to act. Without the other members in the regime, with whom they share the power, the actors would not be able to accomplish their goals and collective aims. However, just having the power is not a certainty for having an effective regime; cooperation needs to be created and maintained. Stability needs to be created with a grounded pattern of interaction. This way, the regime will be able to tackle the changes and a sustainable regime will come into being (Mossberger & Stoker, 2001). So Stone (2001) agrees also with Jacobsson and Sundström (2007) by saying that 'power to' and collaborations are needed in order for regimes to be effective and sustainable.

2.2.3 European urban regimes

As mentioned, urban regime theory has its origins in America, where Stone (1989) applied this theory on the case of Atlanta city. When doing cross-national comparisons, there are, according to Sartori (1991) four different pitfalls (Mossberger & Stoker, 2001). A first is parochialism. Casual use of the term urban regimes to describe urban policy agendas can be considered parochialism, because it is used sometimes to describe different contexts. So, sometimes collaborations are named too easily regimes, although they are 'just' a form of public-private collaborations. The second pitfall can be misclassification, because sometimes collaborations are too easily described as regimes. Not all cities are regimes. The third is degreeism, which is about how precise you define certain criteria. In urban regime there is no clear demarcation for operationalizing a sufficient degree of cooperation. The last is concept stretching, which consists of removing some of the aspects of the original meaning of the concept so it can accommodate more cases. This is also done in regime theory (Mossberger & Stoker, 2001), which will be explained further in this paragraph. Furthermore, it is argued that urban regimes in the USA are different than in Europe. Mossberger and Stoker (2001) identified some differences in the urban regime theory between the USA and Europe. It is argued that American local governments are more dependent on cooperation with businesses to carry out projects (Ibid, p. 819). This is not the case in Europe, where there is lower dependency on the private sector. Stronger planning powers are to be distinguished and finances are provided for by central governments (public sector). So to conclude: economic partnerships in Europe are more likely led by the public sector, with less dependency and participation of the private sector (Ibid, p. 821).

As argued, the translation of the urban regime in Europe may be seen as concept stretching. However, the principles of the regime are still the same. Also, despite the fact that governments in USA and Europe differ in their reliance on the private sector, urban regime theory can still be understood as a framework for understanding the key aspects in policy forming and urban governance. There are several examples of studies that argue that the urban regime theory is applicable in Europe. The significance of urban regimes is for example stated in the study of Keating (1997), where its connection with leisure as place making device is explained. Also, a case study conducted by Henry and Paramio-Salcines (1999) evaluated symbolic regimes in the context of urban governance and sports politics in Sheffield. Mommaas (2004) argues in his article that cultural clusters in The Netherlands show that urban regimes are present. So, several researchers have shown the significance of urban regime theory in Europe, where they made use of the characteristic elements of regimes and applied the basics of the theory in several cases.

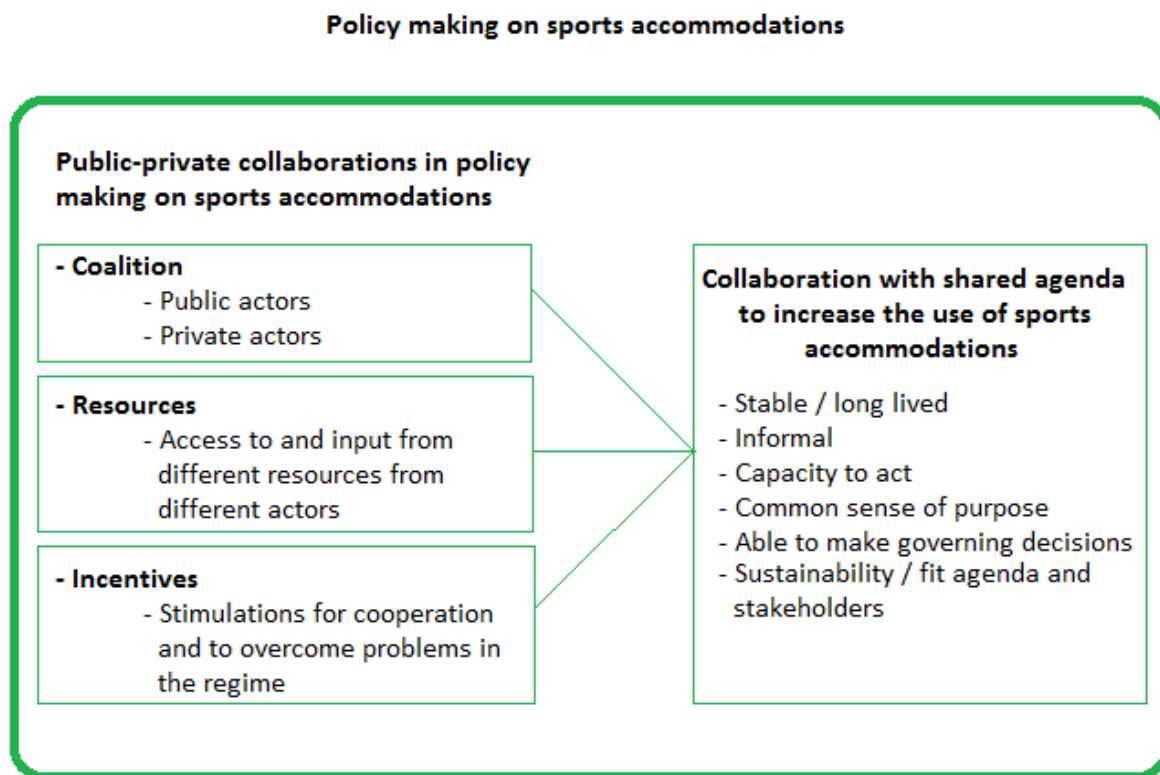
2.3 Policy making on sports accommodations

The previous mentioned change from 'government to governance' and the urban regime and its characteristics, can serve as a framework for understanding the key aspects of policy making. It has become clear that stakeholders need to be involved in policy making. Apparently policy making does not revolve around planning anymore, but around processes. Local governments, like municipalities, need to organize themselves differently. More responsibilities were distributed onto the private sector and this shift brought change in the balance between governments and private sectors. Boundaries became more blurred and different stakeholders were involved in the policy making process. It is expected that also for the commissioner, it becomes more important to include the right stakeholders in the process of policy making around the sports accommodations. When it is their goal to increase the use of the sports accommodations, organizing capacity is of great importance. Therefore, the right stakeholders need to be included in the regime, in order to develop a shared agenda.

Some success and fail factors can be identified based upon this information. First, as talked about in the introduction and this chapter, the regime needs to have a shared agenda in order to be able to reach its goal and increase the use of sports accommodations. The different stakeholders therefore need to be related to the agenda. When it is the goal of the municipality to increase the use of the sports accommodations by involving new possible target groups, stakeholders that are to be included should share this agenda. When this is not the case, conflicting interests will show up and this will negatively influence the regime. Also, public stakeholders like sport associations and their volunteers need to be included in order for the regime to be successful, as well as private organizations. Having a balanced mix contributes to the equal influence of the actors. Different departments from the municipality, like the department of minima policy, can be included, besides the policy makers on sports. But also schools can be involved, because in collaborations with the municipality they can set up programs to involve children. So the coalition itself is important in making the regime successful, but also the match between the shared agenda and the stakeholders. The better the fit, the more effective governance will be in the regime. Also, when all the stakeholders can bring public and/or private resources in the regime, this contributes to the effectiveness, and thus the success, of the regime. The mix between these resources needs to be balanced out. Furthermore, as talked about, the presence of stimuli in the regime also contributes to this. Lastly, some success factors of the regime can also be distinguished when looking at the nature of the regime. According to Dowding (1999, 2001), who suggest some complementary factors that add to the characteristics developed by Stone (1989) and Mossberger and Stoker (2001), the agenda of the regime does not have to be formally or fully specified. So having an informal characterized regime contributes to the success of the regime. Also, the policy agenda is the most successful when it is relatively long-lived (Dowding, 2001).

2.4 Conceptual model

Below, a conceptual model for this research is created, based on previous theoretical explanation, followed by its explanation.

This research is, first of all, conducted in the context of policy making on sports accommodations. Furthermore, its goal is to research whether public-private collaborations in policy making on sports accommodations have a mutual relation with the shared agenda. Since the conceptual framework of this research is created based on the regime theory, the main focus is based on exploring the public-private collaborations in relation to the shared agenda. On the left side of the conceptual model, the characteristics for successful public-private collaborations are outlined, which are collaborations based upon what Stoker and Mossberger (1994) named in relation with capacity to act. It is argued that these are crucial for the success of regimes in policy making. It is of great importance that the composition of the coalition, thus the different stakeholders in these partnerships, is defined. Since the collaboration exists of public and private actors, it can include for example political parties or private initiatives. In order to research this, a deeper insight will be given on the type of informal and formal activities that are present in the regime. These factors together will determine if the power is balanced between different actors. Also, it will be researched if the agenda and the regime are sustainable, since it is expected that the better the fit between the agenda and stakeholders, the more effective governance will be. Since resources are important in regimes because that is the collective input from the stakeholders, the different types of resources will be researched. It will be explored whether the resources contribute to the collaborative capacity and to achieve the collective goals. Furthermore, including incentives in the regime to stimulate the collaboration is important (Stoker & Mossberger, 1994). This can be the reason for stakeholders to participate in certain regimes. Stimuli can for example be facilities or jobs (Mossberger & Stoker, 2001).

On the other side of the conceptual model, the 'outcome' can be found, which is defined as 'collaboration with a shared agenda to increase the use of sports accommodations'. It will be researched if the agenda contains clearly formulated purposes and if it has a common set of goals. With this, the type of collaboration can be determined which is based on the previous described typologies. Some characteristics contribute to the success of the regime, when present in the collaboration. Firstly, it is argued that the regime will be more successful when the collaboration is more stable and long lasting (Dowding, 2001). Stone (1989) agrees with this by saying in his definition that regimes are a 'stable group'. Besides, Stone (1989) also argues in this same definition that informality is an important factor for the success rate of regimes. Dowding (2001) agrees with him and named the informal character as well a success or fail factor for the regime. Also the ability to make governing decisions is named by Stone (1989) as a characteristic of successful regimes. Several researchers wrote about 'capacity to act' as an important characteristic for successful regimes. The stakeholders in the collaboration should have the right resources to be able to act and carry out decisions (Mossberger & Stoker, 2001). Lastly, having a common sense of purpose also contributes to having a successful regime (Stoker & Mossberger, 1994).

Furthermore, this research will focus on the relationship and interaction between the development of the network and the development of the shared agenda. Coalitions can form around a certain shared agenda, and afterwards it can be changed by the involved stakeholders. However, it can also be seen the other way around. Because of the new stakeholders that are included in the regime, new ideas can appear and the agenda can be changed. Therefore, this research will focus on the mutual relation between the development of agendas and the collaboration and thus there is a line between the different elements in the conceptual model, and not an arrow.

2.5 Expectations

Based on the theory and the conceptual framework, some expectations can be formulated:

1. A better balance between public and private partners in the regime can contribute to more effective and sustainable collaborations with a shared agenda.
2. A coalition that contains a wide range of diverse and long-lived resources, which are evenly distributed among public and private actors, can contribute to a more effective and sustainable collaboration with a shared agenda.
3. The presence of stimuli can contribute to the participation of actors in the regime and to a more effective and sustainable collaboration with a shared agenda.
4. Characteristics for public private collaborations that are present in regimes can contribute to an effective and sustainable collaboration with a shared agenda.

2.6 Specific research questions

To be able to answer the research question, the following sub-questions are formulated, also based on the above explained conceptual framework:

1. How are the described urban regime characteristics present in the collaboration?
 - a. What are the partners and how are they involved in the coalition?
 - b. What resources do these partners bring in the collaboration?
 - c. What types of incentives are used in the collaboration?
2. How can the collaboration with a shared agenda aimed at increasing the use of sports accommodations be defined in terms of the following elements?

- a. To what extent is the collaboration stable?
 - b. To what extent is the collaboration formal or informal?
 - c. To what extent can the collaboration make governing decisions?
 - d. To what extent has the collaboration a capacity to act?
 - e. To what extent has the collaboration a sense of purpose?
 - f. To what extent is there a fit between the agenda and the stakeholders in the collaboration?
3. How can the (miss) fits in the process of interaction between collaborations and the shared agenda be defined?

Chapter 3 Methodological approach

To be able to give an answer to the general research question, specific methodological approaches have been applied. In this chapter an overview of these approaches will be given. This chapter exists of the research design, followed by a description of the cases, methods of data gathering, operationalization of the conceptual model and finally the analytical techniques.

3.1 Research design

This research is explorative and is therefore conducted using qualitative research methods. Qualitative research can be defined as an approach for understanding to social world through research participants by learning about circumstances, experiences, perspectives and histories (Ritchie & Lewis, 2003). This method is used when broader issues, meanings and perceptions need to be researched (Ibid, p. 154). Urban regimes and policy making on sports accommodations represent complex and challenging problems. Studying urban regimes can be a challenge because the network of actors consists of both public and private actors. Sports policy making can also be challenging, as described in chapter 1, paragraph 1.1.4. Therefore, using qualitative methods in this research is very suitable, because it allows for an in-depth view on these topics. Furthermore, this research consists of a comparative case study design. Two cases ($N = 2$) were researched, in order to gain insight into different types of collaborations, the type of regime in terms of the actors, and the development of the shared agenda. The relationship between what goes on in these networks and what comes out of it, for example in terms of policy, was researched. The cases are chosen based on the method of purposeful sampling, which is the selection of cases that are information rich so that in depth research can be done and validity and reliability can be guaranteed (Patton, 1990). In paragraph 3.2 it will be explained what the cases are and why they were chosen.

In the two cases that are selected for this research, more insight was gained on the development of the collaborations. The relationship between what is going on in this collaboration, the development of the coalition and its agenda, and the results than come out of it in terms of policy making, were researched. By increasing the understanding of these relations, one can explore how policy networks work and in the end, advice can be given to the commissioner. Different types of regimes are chosen, related to policy on sports accommodations. This research used the main method of data collection in qualitative research; in-depth interviews (Ritchie & Lewis, 2003). This type of interview is the optimal way to gain insight into the relation in the mutual relation between the development of the agenda, the collaboration, and the results that come out of it. An itemlist of the interviews can be found in appendix 2.

3.2 Selected cases

In this research, the collaborations in two different cities were researched, concerning the use of sports accommodations. The selection was based on a maximum in variance in the collaborations. The cases represent differences in the way the collaborations developed and the way the coalition is related to the shared agenda, in order to have a more complete understanding of the relation between the development of regimes and the shared agenda. Also according to Ritchie and Lewis (2003), sampling should include diversity in order for certain characteristics to be explored.

3.2.1 Alkmaar

The first case that was chosen is Alkmaar. This city is situated in the province of Noord-Holland. Last year, Alkmaar won a price for 'best initiative in sports 2014/2015'. This price is part of the elections for 'Sports municipality of the year', organized by, amongst others, NOC*NSF. Alkmaar received the price for five pilot projects that were organized with several stakeholders, like inhabitants from Alkmaar, sports accommodations and healthcare- and youth institutions. In this collaboration, the municipality tried to deal with several social issues by using sports as a connector. The main goal was to involve more people into sports. The role of the municipality in the collaboration is just limited and exists of establishing the contacts between the actors, facilitating meetings and monitoring the results. One of the projects is focused on the increase use of the soccer fields in Alkmaar. By organizing sports activities with for example childcare organizations, the municipality tried to involve people in sports activities and at the same time, this was beneficial for the soccer club.

3.2.2 Gouda

The second case that was chosen is Gouda, which is a city situated in the province of Zuid-Holland. A private member of the soccer club ONA, who later became the project manager of the project, was worried about the vitality of the soccer club ONA, and at the same time wanted the club to be socially involved in the neighborhood. By trying to provide the club with a greater role in the community, the project tried to stop the declining number of members of the club, which was partly caused by the restructuring of the neighborhood, and became socially involved. The number of people with a low social-economic position was relative large in this community. Therefore, the project tried to positively influence the number of participants and thus earn goodwill in the neighborhood and improve livability of the community members by collaborating with other actors in this market. Several sport accommodations, health institutions, the municipality and housing- and educational institutions were involved in this collaboration, headed by the project manager. By collaborating, more cohesion between the different organizations came into being, more sports activities were being transferred to ONA and new activities were created, mostly by focusing on seniors. The project was financed by a subsidy that was provided by ZonMW. It appeared to be successful, since the number of sports activities at the accommodation increased, but also new activities were started at the accommodation, like historical tours through the city. Furthermore, the number of members increased, as well as the income from the canteen (L'abée, 2015).

These cases were chosen because it is expected they can contribute to this research. Both municipalities are involved in collaborations that exist of both public and private actors. By looking at the development of the coalition and the development of the shared agenda, it can be seen to what extent there is a relationship between those factors. Also, the process both cases went through seems to be different. In the case of Gouda, it seems that the collaboration started with an agenda. A sense of urgency, the problem that the sports facility of the soccer club was often not used was established. Then, partners in the collaboration were brought together and a coalition based on this agenda was formed. By bringing in all types of stakeholders, the original agenda adjusted slightly and dealt also with other problems, like targeting seniors and improving the involvement of the community. Alkmaar however started in a broader sense, by focusing on sports as a tool to solve different social issues. By involving different stakeholders in the collaborations more focus appeared in each project. For example, in the project with a soccer club, the collaboration focused on daycare facilities for children and organized activities at the soccer club to increase the use of the facilities. So both collaborations seem to work different and this can be of interest to gain an understanding in the

dynamics and interaction between the different elements in the collaboration and the agenda, and ultimately to the policy programs that come out of it.

3.3 Methods of data gathering

In doing qualitative research, one can choose between multiple approaches that are available to conduct research. According to Ritchie and Lewis (2003), the most known methods are in-depth or semi-structured interviews and focus groups. The main qualitative method used in this research is in-depth, semi-structured interviews, which was used in order to explore the public-private collaborations in the regime.

3.3.1 Desk research

First of all, desk research was conducted. Desk research represents the preparation of information that needs to be studied in order to gain more insight into several topics. Desk research was done to do research into the different cases. Information was gathered on how the projects came into being, what stakeholders were involved in this and what the results were. Official documents, websites of the different parties and newspapers and magazines were researched. Also, institutions where there is information about the cases, like the website from 'Mulierinstituut' were looked at. In order to prepare for the interviews, this basic information was of importance. Also, to see whether the information provided by the respondents is correct, this desk research is important.

3.3.2 Field research

Besides desk research, the most important method of data collection in this research is field research by conducting in-depth interviews. The participants were selected through the aim of this research. That means that the interviews were conducted with actors and stakeholders that are present in the collaborations of the selected cases. At least one respondent from every stakeholder is interviewed, and also one expert interview was conducted. The number of interviews was not determined, but when the saturation point was reached, no more interviews were conducted. The selection of the respondents was partly based on the desk research, where a list of potential respondents was made. Furthermore, snowball sampling was used. Each stakeholder was asked to name other parties that were involved in the coalition. This way, a more complete overview of the collaboration was received. The process of doing interviews in a qualitative setting includes the interview guide, finding participants and conducting the interview (Cassell & Symon, 2004). The interview guide is the topic list which was set up before the interviews were conducted. The topics of this list handled around the topics discussed in the theoretical framework and the desk research. The interviews themselves are therefore semi-structured. The interviews lasted approximately one hour per interviewee and were conducted between April and May 2016. In Gouda, the small collaboration existed of a representative of the soccer club ONA, who was the project manager at the same time, the district coordinator of the municipality and the project coordinator of Sportpunt Gouda. Through the contacts of the project manager, an expert interview was conducted with a senior advisor at Kenniscentrum Sport, the former 'Nederlands Instituut voor Sport en Bewegen' (NISB). In Alkmaar, also a project manager from the municipality was approached for an interview, as well as the participants in the collaboration; coordinator of the volunteers at the soccer club Kolping Boys, and the two representatives of the childcare organizations SKOA and De Kinderkamer.

Beforehand, the respondents were provided with some information about the research in terms of the commissioner, goals and aims. Permission to record the interviews was requested to every respondent and in the end, they were provided with the final version of the master thesis.

3.4 Operationalization of the conceptual model

In order to reflect upon the conceptual model in the interviews, it needs to be operationalized. An overview of the operationalization can also be found in appendix 1.

First, respondents in the selected cases were asked about which factors were of influence for the development of the collaboration. The goal of answering this first part of the conceptual model is to gain insight into how the network did develop.

- Questions about the coalition and actors that are according to the respondents present in the regime were asked. Who are these actors, are they public or private actors? What does the coalition look like? What is the 'color' of the regime? How were the stakeholders involved in the network?
- Questions related to the resources were asked. What type of resources can the respondents contribute to the coalition and do they contribute to reaching the goals? Also questions about the balance of resources between public and private actors will be asked.
- Questions related to the incentives were asked. It will be researched whether or not there are stimulators present for actors to collaborate in the coalition, what these include and what the reasons are for the responders to participate in the coalition.

Second, respondents were asked about the characteristics of the collaborations that are present in the regime. Questions about a shared agenda were asked, to see how the agenda developed with the involved stakeholders. Also, questions about the level of informality, common sense of purpose and if there is capacity to act present were asked. So, it was researched what the respondents' personal involvement and role is in the coalition and question about the nature of the regime was asked. Also, questions about the balance in the regime between public and private actors were addressed and what their influence is in the regime opposed to others. Also, questions related to the type of agenda were asked. It was asked if the respondents can describe the common goals of the coalition and how that is related to the sense of purpose.

Furthermore, in trying to gain insight into how the development of the network and the development of the agenda are mutual related to and interacts with each other, questions about the balance between an agenda and certain stakeholders were asked. More insight was gained on how starting a collaboration with an agenda can influence the network and vice versa, and how this can influence the functioning and sustainability of the regime.

3.5 Analytical techniques

All the interviews were conducted using a recorder to increase the controllability of the results and to enhance the capability of the data collections. In doing interviews, personal bias could affect the validity and reliability of the findings. Therefore, it is important an objective approach is used (Ritchie & Lewis, 2003). The interviews were transcribed as soon as possible after the interviews are conducted to prevent data loss or misinterpretation, meaning the same or next day after the interview took place. Afterwards, the transcripts were used for data analysis. According to Cassell and Symon (2004), coding is the most important process of analysis. However, this step was not necessary in this research, because the categories were already made based on the theory and the conceptual framework (see chapter 2). According to Boeije (2010), after transcriptions are made, there are three steps to be followed to analyze data, which was applied in this research. The first step was coding, however as explained, that was not applicable in this research. The next step was axial coding, which can be defined as the way to place related codes in categories. This can be done for example by color coding or giving names, which was done both in this research. Also, the initial codes were checked to see whether it is a correct coverage of the data. If not, new codes could be created (Boeije, 2010). During the last step, this information was integrated into a matrix (appendix 3 and 4). This way, it is easier to see the different relationships between the respondents and it will contribute to the analysis because it facilitates the results analysis.

Chapter 4 Case Results Alkmaar

This chapter will present the research in the municipality of Alkmaar, concerning the collaboration between the soccer club Kolping Boys, the municipality and two child care organizations, BSO De Kinderkamer and SKOA. First, an introduction and some background information will be given about the project that was set up. Further on, the public private collaboration will be described and finally, the mutual relation between the collaboration and the shared agenda will be explored.

4.1 Background information

As mentioned before, the role of governments changed over the years. Because of the decentralization of three laws, namely Jeugdzorg, Participatiewet and Wet Maatschappelijke Ondersteuning, local governments are forced to operate differently towards vulnerable groups of people, like elderly and minority groups. In 2013, also the municipality of Alkmaar started changing their role in the city. Before, the municipality was a provider for organizations in the city. Now, their role changed into a facilitating role and the municipality functions more as a provider to the sports- and healthcare sector. This was also visible in the way policies around sports facilities were formed. The goal of this change was to form a vision around what ways sports can play a role within social projects and to support the development towards more healthy and 'sustainable', long lived sports. The project manager from the municipality illustrates:

"The healthcare sector became more and more the responsibility of the municipality, as well as the sports sector. Our ambition was to see in what way these two sectors could be united"

Alkmaar developed a political ambition to unite the sports sector with the social sector and aspired to become *the Sports city of The Netherlands*. The main goal hereby was to create more vital sport clubs; they needed to be able to organize more than just sports in order to increase the number of members, educate volunteers and be stronger and a more capable club with a stronger management. Also, at the same time, the goal was to renew the healthcare sector. Sports were in this way used as a tool to do accomplish it:

"I made a policy called Sportsignal, which was a policy around sports anno 2012 in Alkmaar. The content talked about the connection we wanted to make between the social partners, the healthcare institutions and the sport clubs" (Project manager municipality Alkmaar).

The role of the municipality is hereby limited to making contacts between the different sports facilities and social projects, facilitating the meetings and monitoring the progress and results. Due to cuts in budgets for sport facilities, sports organizations are forced more and more to cooperate with other organizations, also outside the sports sector:

"Cooperating and communicating with other organizations, also outside the sports sector, becomes increasingly important for sport clubs" (Project manager municipality Alkmaar)

At first, the municipality approached the Mulierinstituut to do research. Mulierinstituut is an independent foundation who operates nationally without the aim of making profit. Their goal is to promote the development of social-scientific knowledge and policy effectiveness in the field of sports (Mulierinstituut). All kind of research is done by this foundation and in this case, Mulierinstituut did

research into the different sport clubs in Alkmaar to see what their level of vitality was. The results presented a top 10 of the most vital sport clubs. Also, health institutions were approached to see their level of support to connect sports with social issues. After this research, a meeting was arranged to connect all the stakeholders and to explore the possibilities of working together. This turned out very successfully, and five pilot projects were developed which focused on mutual cooperation to enhance the vitality of sports clubs and which were of added value to deal with social issues at the same time. In 2014, these projects were invited in a meeting to present their ideas to each other and the municipality. After this, the ideas were sharpened through a series of group sessions, which all the projects attended several times. During this process, the projects received the money to execute their ideas. The first project subsidized by the municipality was called 'Score with youngsters' and was set up in an attempt to give disadvantaged youngster more chances in society, by letting them volunteer at sports clubs. This way they learned more skills and qualities to be able to function better at the labor market. The second project was called 'Nurturing and growing up positively at the sport clubs', which focused on training the trainers and coaches of sports clubs to learn to work with children who for example have autism. The third project, 'Lifestyle', handled around training autistic people socially and physically, so they become more independent, change their behavior and will be able to fit into society better. The fourth project, 'Daycare at the sport clubs', aimed at involving people with disabilities into sports and sport clubs, to let them live a healthier life and let them integrate into 'normal' sport teams. The last project, 'After school care' is most interesting for this research, because it had, next to the social goals, also the goal of enhancing the usage of the sports facilities at times they are not used. Soccer club Kolping Boys worked together with two different childcare organizations, BSO De Kinderkamer and SKOA Kinderopvang, and with the municipality of Alkmaar, and organized different sport days for the children. The soccer club facilities were not used at some times during the day, and by cooperating with the childcare organizations and the municipality the organizations could benefit from the facilities. At the same time, the position of the soccer club is enhanced and more vitality is reached and the childcare organizations were able to organize some nice activities for the children.

The pilot project started in 2013 and ended in 2015. Mulierinstituut monitored the results of the projects by doing interviews at the beginning, two interim evaluation moments, and research the results in the end to see what goals were reached, what went good and what could be improved. In the following paragraphs, more details of the collaboration and the project will be given.

4.2 Public private collaboration

As mentioned above, the local municipality of Alkmaar saw the importance of collaborations (between public and private stakeholders). Because of the decentralization of the three mentioned laws, Alkmaar needed to operate differently and tried to connect the social sector with the sports sector. In the following paragraphs, the formation of the coalition, its resources and incentives will be described, according to the regime theory described in chapter 2.

4.2.1 Coalition

In November 2013, the municipality of Alkmaar started contacting different organizations in Alkmaar, both social- and sports organizations. Their ambition that time, written down in a note called Sportsignaal, was to connect both sectors in order to achieve more vital sports clubs and renew the healthcare organizations. Both sectors became more and more the responsibility of the municipality, but at the same time, Alkmaar tried to change their role into a facilitating one. Their goal was to

bring the sectors and stakeholders together, and let them organize the projects themselves. With this, Alkmaar aimed to become *the* Sports city in The Netherlands. Collaborations between the different parties were initiated by the municipality:

“The municipality looked for organizations that were geographically close to each other and who may be right partners for the projects, so they initiated the collaborations this way”
(Manager SKOA)

All the respondents agreed with the fact that the project was initiated by the municipality, because of certain ambitions they had.

“To be honest, it was initiated by the municipality, because they had their goals and ambitions. And we joined because we were enthusiastic about the project” (Coordinator Kolping Boys)

Based on the results from the previous described research from Mulierinstituut, Alkmaar approached different organizations for the 4 pilot projects. For the project ‘After school care’ which is researched in this thesis, different childcare organizations were approached, as well as different sport clubs. Out of the organizations they approached, a collaboration was formed with three other stakeholders. The first childcare organization that joined is SKOA (Stichting Kinder Opvang Alkmaar), which is a large organization with facilities at 21 different locations in Alkmaar. Different types of care are offered, for example a nursery and pre- and after school care. The district manager was approached to be part of the collaboration as representative of SKOA. The other childcare organization is De Kinderkamer, which is a smaller organization than SKOA with 9 different locations. The manager of the BSO (after school care) was the representative of this organizations in the project. Last, the soccer club Kolping Boys, which is officially situated in Oudorp but is part of the municipality of Alkmaar. The coordinator of the volunteers took part in the collaboration.

The municipality of Alkmaar was the initiator for the projects and based on their initiative, the different stakeholders were brought together. As mentioned before, the respondents all indicated that they were approached by the municipality. However, when asked if there was also a need for the projects seen from the organizations point of view, the organizations responded:

“As said, it was all initiated by the municipality. However, we were also enthusiastic about it when asked to participate” (Coordinator Kolping Boys)

Also De Kinderkamer indicated that the project was purely initiated out of ambition from the municipality:

“The need for the project and collaboration arose at the moment when it was raised by the municipality” (Manager De Kinderkamer)

However, the respondents were feeling quite enthusiastic about it too and felt responsible for spending public money. The organizations were approached in writing and asked to participate in the projects. Soon after, the first meeting was planned by the municipality, where all the organizations got to know each other and presented their first ideas about the projects. According to the volunteer coordinator of Kolping Boys, these meetings were set up to:

“gain an understanding into what the other organizations were looking for in the collaboration and to get an idea about how to organize the project. Based on this, the match between different organizations was made”

However, the district manager from SKOA indicated that to her it was a little bit different:

“We received the letter from the municipality with the question to participate in the project. The match between the different organizations was already made at this point, even before the first meeting took place”

The start up phase of the project was really short. Within one week, a project plan needed to be ready. In the first two meetings, representatives from the soccer club Kolping Boys, the childcare organizations SKOA and De Kinderkamer and the municipality met each other and gave substance to the project and decided to organize sports activities for the children in the school holidays throughout the year. The goal of these meetings was also to get to know the other stakeholders, learn what they want, and trying to find the match. However, as mentioned, this period was short; it was difficult to reach this goal. These meetings were held in an informal manner. Informality was viewed as an important aspect of the collaboration. This way, the meetings and contacts were conducted in a pleasant way:

“The meetings were very informal, with drinks, pictures and movies. The organizations did a little presentation” (Manager De Kinderkamer)

The district manager from SKOA agrees and added that:

“Especially the contacts with the other child care organizations were very pleasant, and we still have contact in an informal way”

During the project, it became clear that the different organizations each had a different role. The municipality acted as the connector between the different parties, the one that brought them together and initiated to project. Also the other parties viewed the municipality this way:

“The municipality did not have a role in the executing of the project. However, they were the party that brought the other parties together and kept them connected” (Manager De Kinderkamer)

This is agreed upon by the other organizations. The main goal of the municipality was indeed to stimulate new collaborations between different sectors and let them operate independently. The role of the soccer club was a facilitating one. They contributed the soccer fields to the project and opened the canteen and locker rooms for the childcare organizations on the day of the activities. There were less involved in the organizations of the activities. The childcare organizations however indicated that they were actively involved in the organization of the activities. This immediately indicates one of the main ‘negative’ aspects of this collaboration. Both the municipality and the childcare organizations are professional organizations where the employees are paid, while the soccer club is an organization based on volunteers. This caused some trouble during the project. In paragraph 4.2.2 more about the contribution of the stakeholders in terms of resources is explained.

Furthermore, there is some disagreement about who had the most influence in the collaboration regarding the decision making process. Both the childcare organizations responded that they were the ones who had the most influence in making decisions for the project. However, Kolping Boys also claimed they had some influence in this. All the respondents agree on the fact that the municipality was not the one making the decisions for the project. However, the project manager claimed:

“Eventually, I was the one with the most influence in the decision making process. However, I left the daily management for the other stakeholders”

4.2.2 Resources

According to Stoker and Mossberger (1994), resources of participants in the regime are important. Stakeholders need to have the resources to organize, since regimes are about organizing capacity. Based on the involvement of actors from different institutions, the availability of different resources may be expected. At the start of the project, a very important resource was brought in by the municipality, namely the subsidy to start up the project. The municipality was the only stakeholder that brought in financial resources. Money was made available in the budget of the municipality because in their policy the ambition about becoming *the* Sportscity of the Netherlands was written down. According to the soccer club, this was approximately €5000,-. Besides financial resources, the municipality was also named as a bringer of support for the other stakeholders, for example when there were questions regarding the project. They were the stakeholder that functioned as a connector in the collaboration. They brought together the other stakeholders and made sure the first contacts were arranged in the form of meetings.

“During the project, the municipality was there as a supporter. They made sure the stakeholders stayed in contact and were available for questions” (Manager De Kinderkamer)

The other actors in the collaboration brought in other, both physical and non-physical, resources. All the stakeholders agree that the biggest contribution of the soccer club was the provision of the sports fields:

“Kolping Boys have ensured that the project was possible by making the sports fields available, because they were not used a great part of the day” (Project manager municipality Alkmaar)

With this, Kolping Boys tried to help the childcare organizations to organize some pleasant activities for the children and give substance at the same time to the ambition of the municipality. However, there was a lot of dissatisfaction with this in the collaboration. Both the childcare organizations indicated that they expected more from the soccer club. They felt they organized the whole project by themselves and felt that all Kolping Boys did was providing the fields and opened the canteen for the children. Also the coordinator of volunteers at the soccer club admitted that their role was limited to a facilitating one and recognized that the childcare organizations expected more from them in the form of volunteers helping out during the activities. However, this is not possible since the activities took place during daytime and volunteers are mostly available during the evening and weekends. The district manager of SKOA illustrates:

“It would have been nice when the soccer club was able to help organize the activities. However, that was at the same time the main question, because the soccer club exists of volunteers and they were probably not able to help out during the activities. That was a reason

that caused some tension, because they work with volunteers and we work with paid employees”

Also the coordinator of volunteers at the soccer club agrees with this by indicating that he noticed that the child care organizations expected more from the soccer club in the form of volunteers who could help out during the activities, but that this is difficult because volunteers were not able to attend the activities during day time. Also the municipality recognized some problems between working with volunteer organizations and the professional organizations:

“There was a big difference in the organizations, since the childcare organizations are professionally organized and the soccer club works with volunteers. The parties needed to get used to the difference in culture and procedures”

The municipality added that they may have made a mistake by not establishing criteria to what needs to be contributed by every stakeholder. However, providing the sports fields to the project enabled a certain capacity to act, because without it, it would not have been possible to organize the activities. The childcare organizations felt their biggest contribution was the organization of the activities itself. In the startup of the project, the two organizations organized different activities, separated from one another. SKOA organized in the 6 summer holiday weeks 6 different sports activities; every week the activities were organized by another establishment of the organization. For the supervision of the children and the activities, SKOA and De Kinderkamer hired the company Alkmaar Sport, because using volunteers from Kolping Boys was not possible. Alkmaar Sport was paid out of the money available from the subsidy.

“I think our biggest contribution to the project was the enthusiasm with which we organized the activities and the effort we put in it to make it successful” (Manager De Kinderkamer)

The municipality was reasonable satisfied with the contribution of the stakeholders:

“What the partners contributed to the project can be found in the fact that they started the dialogue with each other, that they made plans based on this and executed them. They contributed a lot because they do the actual work. As a municipality you make the plans, the partners do the work”

Based on the above mentioned resources that were brought in by the stakeholders, it can be concluded that there is no close balance in contribution. Each of them contributed both physical and non-physical, to the development of the collaboration and the success of the project, but in a different way. Stakeholders felt the imbalance mostly in the contribution of the soccer club.

4.2.3 Incentives

The stakeholders had a variety of reasons to participate in the project, but also some comparable reasons. The municipality stated that most of the stakeholders wanted to do something social responsible, but they did not have any concrete ideas at the time they were approached. However, they did share the same ambition and interests; all wanted to organize socially responsible activities.

“The parties had an urge to participate, because their goals matched our goals. These parties wanted to apply innovations in the organization or make the organization more vital” (Project manager municipality Alkmaar)

The other organizations in the collaboration agree with this. The coordinator of volunteers at the soccer club adds:

“Our goal was to increase the social responsibility of the soccer club and that was exactly the same goal as the municipality had”

The district manager of SKOA indicates that the sports factor played an important role:

“The municipality is very active in promoting sports, healthy food and drinking water among children. Our goal was to organize some nice activities for the children, with these goals in mind. So that was a match”

The manager of De Kinderkamer sees another aspect in the overall goal as a match:

“Being able to work together with other organization, also outside our field, is something that I feel is a nice way of collaborating. And this was also the goal of the municipality, working together with organizations in other sectors”

So it can be seen that the goal of the municipality and the project itself was stimulating for the stakeholders to participate, however they all indicate a different aspect. In addition that the goal of the project was seen as a stimulator to participate, also other reasons were named. According to all the respondents, the main reason for the soccer club to participate was because the sports fields were empty anyway during the day. They might as well cooperate in an initiative like this project, to do something useful and help organize activities with the childcare organizations. The volunteer coordinator illustrates this:

“During the week, the fields are most of the time empty. By participating, the fields are occupied which is good for us and the other organizations can organize a nice activity for the children”

He adds there is also an underlying goal for participating:

“Of course the underlying goal is that we become positively recognized by the municipality as an organizations who is willing to contribute and help others. Also, we may receive some positive attention in the news because of this project. That can contribute to making the soccer club stronger”

Furthermore, the municipality claims that also recruiting new members is an added advantage for them. The soccer club itself disagrees by saying this was not the case. Of course, it is an extra advantage when new members register, however this was not the goal. A reason for the childcare organizations to participate is just to have something nice organized for the children. In addition, Kolping Boys claimed that it is made easy and approachable for the childcare organizations to participate, since a subsidy was provided and there already was a soccer club in a cooperative mode. This way, there were less aspects to be organized for them, except for the activities itself. The childcare organization SKOA agrees that indeed it was their goal to organize nice activities.

“There were several reasons for us to participate. One of them was the space the soccer club offered. We do not have a space like that and by participating, we were able to offer different

kinds of sports to the children and organize nice activities, also because money was made available to do this” (Manager De Kinderkamer)

However, the childcare organization SKOA also claimed that they felt socially responsible, but also felt like the project was just organized for the sake of the municipality and for spending government money the right way.

As mentioned before, the project is financed from government money. Because the municipality came up with the ambition to become *the* Sportscity of The Netherlands, money was made available in the municipal budget. This was the main reason the project was made available and other stakeholders were able to join. Money was said to be an important factor for some of the respondents to participate in the project:

“Because the project was offered to us, it was made easy for us to participate. Plus, it was subsidized, that also played a big role for us” (Manager De Kinderkamer)

Also the district manager of SKOA admitted that money played an important role:

“The only thing we needed to do was to attend the children. All the activities during the day were organized by Alkmaar Sport, who was paid with subsidy money”

This was the first time the municipality started projects this way. They did not set up any limits or conditions for stakeholders and this way it was easy for them to join. The project was in total subsidized for one year. Most of the money was used for paying Alkmaar Sport for organizing the activities and for paying other people. After one year, the subsidy stopped. The district manager SKOA illustrates:

“The goal of the municipality was to use the subsidy as a starter for the project and after the year, the stakeholders should organize themselves”

The municipality agrees with this by saying that after a year the money stopped and that they indeed hoped the activities would continue. However, this is not the case. There are no activities planned at this moment in the near future. More about the sustainability of this collaboration will be explained in paragraph 4.3.2

4.3 Collaboration with shared agenda – character of collaboration

In order to see to what extent there is a mutual relation between the network and the shared agenda of the collaboration, it is necessary to analyze the character of the collaboration in Alkmaar. More insight will be given on what basis the parties collaborated with each other and the development of the shared agenda.

4.3.1 Agenda and common sense of purpose

According to Stoker and Mossberger (1994), it is important that there are some central characteristic elements in the collaboration in order for the regime to be successful. An example of this is the content of the agenda. It is important that all the stakeholders in the collaboration have the same agenda and be aware of a certain, central problem in order for the regime to reach its goals. When this is not the case, conflicting interests will show up and this will negatively influence the regime (Stoker & Mossberger, 1994).

In the case of Alkmaar, it appears that there indeed is a shared goal. All the respondents indicated that participating in a collaboration with social responsible goals was also their goal. In paragraph 4.2.3, more was already explained about the matching goals in the regime. Furthermore, when it comes to the agenda and the policy in the regime, it can be concluded there were some points that were shared. The project manager from the municipality concluded:

“The stakeholders felt the need to participate because their goals matched ours. When we approached them and asked them for their vision, it appeared to be the same”

Furthermore, both Kolping Boys and De Kinderkamer indicated that the ambition of the municipality about letting the two sectors work together was very appealing for them.

“I think this way of working together with the sports sector was very nice” (Manager De Kinderkamer)

When looking if there was also a shared issue in the regime, as Stoker and Mossberger (1994) claim to be important, different answers were given by the respondents. The district manager of SKOA told:

“For us, this project was just something extra that we could add to our already varied program. I think the soccer club and the municipality have a very big interest in keeping the sport fields occupied. That is not our interest. So in that sense, the interests are very different. We just want to offer nice activities, they want to see the fields occupied again”

Also the manager of De Kinderkamer agrees with this by saying the following:

“We do not really need each other in the project. We wanted to organize some more activities for the children, so we needed sport fields. But Kolping Boys did not really need us. I think in that way, for the soccer club and municipality it was all about being socially involved”

The manager of volunteers of Kolping Boys agreed with this, by indicating that the child care organizations had some different ideas about the collaboration:

“I think their goal was to offer the children some nice, sporty afternoons”

It therefore has become clear that a common sense of purpose was not really there. It can be concluded that a shared agenda was limited. Yes, a general agenda was visible, being socially involved and unite the healthcare sector and sports sector. However, each participant seemed to have also other purposes and private agenda's. The municipality and Kolping Boys did seem to have the same interests in mind, however, the childcare organizations thought different about this. This reflects negatively on the sustainability of the regime: these are all reasons why the collaboration did not function at its maximum.

4.3.2 Stable, long-lived and sustainable collaboration

According to Mossberger and Stoker (2001), stability is important for regimes to tackle changes, and to support a certain level of sustainability. Stability needs to be created with a grounded pattern of interaction. Stone (2001) argues that in order for regimes to be effective and sustainable, collaborations and a certain 'power to' are needed. It is hereby argued, as explained in the first chapter, that the better the fit between the agenda and the stakeholders, the more effective and

sustainable the regime will be. In terms of duration, all the respondents agreed that the project was set up in 2013. The first period can be seen as the start up phase, and from 2014 on, the project was executed. It lasted one year:

"In 2014 we really started the project, until the fall of 2015. This year, there were no activities organized anymore" (Manager SKOA)

When it comes to the sustainability of this regime, all the stakeholders agree on one thing: the regime is not sustainable at all. One very evident clue for this is that there are no activities taking place anymore, nor are there any planned:

"The way I see it at the moment is that it seems to die slowly" (Manager SKOA)

"There are no activities to be organized, unless the organizations decide to do it their selves"
(Project manager municipality Alkmaar)

"After a year, it died slowly" (Manager De Kinderkamer)

Respondents indicated several reasons for this lack of sustainability in the regime. For example, a recurring argument was the instability of members in the regime. It appeared that the contact person from Kolping Boys first was a woman named Jenny, who functioned as the secretary at that time. However, she retired after a while, which caused some troubles:

"Since Jenny quit working here, no one was really interested in the project anymore. I asked several people, but no response. I became contact person at the time, but that had a negative influence in the continuity of the project. There needs to be one person who keeps the overview" (Coordinator Kolping Boys)

Also the manager of SKOA names the change in contact person as a factor of instability. Furthermore, Kolping Boys is also taking part in a new project with other stakeholders, so the coordinator admits that their focus is someplace else.

Furthermore, communication is named as factor of importance for collaboration to work also long term. However, money seems to be the main reasons the collaboration failed in being sustainable. According to De Kinderkamer, the subsidy which was provided for one year was meant as a startup for the project. After that, the collaboration was supposed to continue the activities themselves. However, this did not happen:

"After a year, it just died slowly. This was mainly due to the fact that the subsidy stopped"
(Manager De Kinderkamer)

Also SKOA indicated that the organization of the activities stopped after a year because there was no money left anymore. However, both child care organizations claimed that although the collaboration was indeed money based at first, it should be possible to continue in the future and be more sustainable:

"When the money stopped, one can still organize activities, but in a more low budget way. Not the way we did, because those days cost around €1500. (Manager De Kinderkamer)

“Maybe more financial investments should be made to bring more continuity and sustainability into the collaboration, however also something else needs to happen. Otherwise we are at the same point as we are now within one year. All the respondents need to bring something to the table” (Manager SKOA)

To conclude, previously named factors negatively affect the sustainability of this regime, like the missing of a common purpose, shared policy and the underlying goals the different stakeholders had.

4.3.3 Capacity to act

According to Stone (1989), successful regimes revolve around the question ‘Who had the capacity to act’. Several researchers wrote about ‘capacity to act’ as an important characteristic for successful regimes. The stakeholders in the collaboration should have the right resources to be able to act and carry out decisions (Mossberger & Stoker, 2001). Without the other members in the regime with whom stakeholders share the power, the actors would not be able to accomplish their goals and collective aims. According to De Kinderkamer, approximately 15 activities were organized throughout the year the project was subsidized. The coordinator of Kolping Boys argues:

“I think we were able to organize some nice activities for the children”

The respondents all agree on the question whether or not the collaboration was able to reach its goals. The child care organizations saw their goals of organizing nice sporty activities for the children fulfilled, and were able to work with organizations in other sectors. The municipality and Kolping Boys were satisfied with the fact that the sport fields were occupied more and that they were able to contribute socially. However, the stakeholders responded different to the question whether the collaboration was able to organize action. The following quote illustrates this:

*“The things we **did** [emphasis by respondent] organize, were successful in my eyes” (Manager De Kinderkamer)*

With the emphasis on the word *did*, the manager showed that she expected to organize more activities. However, due to the lack of efforts from volunteers from Kolping Boys, both the childcare organizations felt like the collaboration did not reach its full potential and missed some capacity to act. Also the municipality agrees with this by saying that the efforts from the soccer club were minimal.

4.3.4 Able to make governing decisions

In paragraph 4.2.1, information was already provided on the decision making process in the regime. It appeared that the decision making regarding providing the subsidy was with the municipality:

“The municipality was in charge of the money. They asked us what we wanted to do, and made a certain amount of money available. Or the other way around; they made money available and asked us what we wanted to do with it. The daily management however was left to us and both the childcare organizations” (Coordinator Kolping Boys)

The childcare organizations thought a little different about this. They felt they were the ones in charge of daily management and making decisions in the organization of the activities:

“De Kinderkamer, SKOA and sometimes Kolping Boys were the decision makers. That was based on equality. I never felt someone was acting more dominant” (Manager SKOA)

So decisions were carried out by different stakeholders, depending on the topic. Also, the respondents felt that the decisions were supported by other actors and were made in consultation.

4.3.5 Informal

As explained in chapter 2, several researchers argued that informality is an important factor for the success rate of regimes (Stone, 2006). Also Dowding (2001) agrees with Stone and named the informal character as well a success or fail factor for the regime. Also Stoker and Mossberger (1994) agree with them by defining regimes as ‘informal, yet stable groups’. So having an informal characterized regime seems to contribute to the success, and sustainability of the regime. In Alkmaar, the respondents agree all on the fact that the regime, as well as the meetings and communication, operated in an informal way. Meetings the municipality organized were experienced as informal:

“It was set up very informal with high tables. Organizations who worked together could be found at one table and you could walk around and talk with each other. We also did a small presentation, but that was just talking about who you were and what you were doing” (Manager SKOA)

“The meetings were very informal. Beforehand, we only told what the goal was, and the participants could talk and get to know each other during the meeting” (Project manager municipality Alkmaar)

“We worked together in very informal meetings, with coffee and we just talked about what we did” (Coordinator Kolping Boys)

Also the communication between the different parties seemed to be very informal. Only the approach of the stakeholders by the municipality was a bit more formal:

“We were approached in writing by the municipality to submit a project proposal” (Manager SKOA)

4.4 Mutual relation and interaction between collaborations and shared agenda

According to Stoker and Mossberger (1994), the network needs to be consistent with the agenda, and needs to be flexible because the agenda can change. In the case of Alkmaar, it has become clear that the municipality was the initiator of the project. An ambition was developed to become the sports city of The Netherlands and to unite the healthcare sector with the sports sector at the same time. When this ambition was established, meetings were organized with partners that were able to help giving substance to this ambition:

“A meeting was organized, at first separate from the health care sector who had a different meeting, to develop ideas about possible projects and partners you would need for that. Second, the two sectors were united in a meeting to try and find the match” (Coordinator Kolping Boys)

“I think those meetings were meant to find to match between the different organizations”
(Coordinator Kolping Boys)

So the municipality approached partners to think of and execute projects that would help fulfill their ambition. They came up with projects. According to the manager of SKOA, indeed they were approached by the municipality. However, she felt like the match between SKOA and the other partners was already made:

“From the beginning it was clear that we were linked to the Kolping Boys. All the organizations in the project were approached in writing to join and come up with a project proposal. So the municipality had already matched us”

Critique was also given on this procedure by the manager of SKOA:

“This way, you are going to do something because the municipality want you to and to spend to money in a useful way. For a part you do feel socially involved, but this is also part of the the reason the project ended after a year. When the money was gone, there was nothing left anymore to continue because it was not really our project”

Either way, it is clear that the project started with an ambition, after which stakeholders were sought who gave substance to the ideas by coming up with projects and executing them. Therefore, it can be seen that this way of starting a project, the stakeholders influence the agenda of the regime. Because of certain stakeholders that are involved, the agenda is the way it is. Also, because the stakeholders are very different, namely public and private partners, the agenda is influenced by the personal, underlying goals the stakeholders each had. In a way one could say that the stakeholders determine the agenda in this project.

4.5 Conclusion case Alkmaar

Having discussed the overall project of ‘After school care’ from the municipality Alkmaar in the previous paragraphs, several things can be concluded. Respondents were satisfied with the overall goals of the regime, because that seemed to match their personal goals. Therefore, it was stimulating for them to participate. The fact that the municipality acted more as a facilitator and enabled the other stakeholders to join by providing a subsidy was also highly appreciated by the other stakeholders. They were satisfied with the meetings that were organized; the meetings and the way stakeholders communicated appeared to be very informal and this benefitted the collaboration. The stakeholders experienced this as a pleasant aspect of the collaboration. However, there are also a few conclusions that can be made that were less positive for the effectiveness and sustainability of this regime. First, it appears that the start up phase of the project was really short. All the respondents agreed on the fact that the time to come up with a project proposal was very short; the respondents did not have enough time to get to know each other and determine, in detail, the content of the project. Therefore, it can be concluded that the project got off on the wrong foot. Stakeholders did not know what was expected from them, and therefore it could happen that the partners were not satisfied with the contribution of for example the soccer club. Which leads to the next conclusion: the stakeholders felt that the contribution of the parties was unequal in the regime. Kolping Boys’ only contribution was to make the sport fields available. The other stakeholders expected more from them regarding the executing of the activities, for example in the form of an active contribution from volunteers. The soccer club did not realize in time that the other

stakeholders had certain expectations from them, for example in the form of efforts from volunteers, also due to the fact that in the start up phase, not enough attention was paid to wishes and needs from every stakeholder. In this project, only two meetings were organized before starting the activities. Furthermore, as mentioned in paragraph 4.3.3, the stakeholders felt that due to the lack of efforts from volunteers from Kolping Boys, the collaboration did not reach its full potential and missed some capacity to act, although the respondents concluded this was already sufficient.

Furthermore, regarding the fit between the agenda and stakeholders, it can be concluded that the stakeholders influenced the agenda of the regime. Because the municipality started with an ambition and sought parties to give substance to this ambition, the agenda was later on in the process formed. It may be that not the right partners were included in the regime and that there was not a shared ambition present in the collaboration. Related to this is the importance of having a shared agenda. As mentioned, it can be concluded that the goals in this project were partly the same, but each stakeholder had some underlying goals as well. A common interest could be established namely being able to contribute socially and to unite the sports sector with the healthcare sector. However, at the same time, the municipality and the soccer clubs wanted to fill the soccer fields again, while the childcare organizations just wanted to organize some nice activities for the children. Occupying the fields was not in their interests, as explained in paragraph 4.3.1.

It appeared that some problems in the regime arose because there is a mix of public and private partners. Although it is concluded in the second chapter that a mix of actors is wished, this also caused some problems in this project. As mentioned, the volunteers of Kolping Boys were not able to contribute enough to the project. So, it can be concluded that working with a non-professional organization caused problems for the other stakeholders in the project. However, when the collaboration would have been based more on passion instead of money as explained next, this would have been probably less.

As mentioned, the project seemed to depend fully on the subsidy that was provided in the first year. All the respondents indicated that the end of the subsidy for a great part is the reason no activities are organized anymore. Other stakeholders indicated that a financial foundation for a project like this is not enough; it also needs to be based on passion and shared ambitions. However, as explained that is not the case in this project. So that leads to the main conclusion of this project; all the named aspects affect the sustainability of the regime negatively. Mostly the fact that the coalition is money driven negatively influenced the sustainability of the regime. Stakeholders are mostly in it because it had been made easy for them to join because of the subsidy, rather than the regime is based on the passion that they had for contributing socially. So passion is missing, along with a mutual dependency. The stakeholders were not fully dependent on each other for reaching the goals. The child care organizations did need space; however they could as well go someplace else. The soccer club could also collaborate with other organizations to occupy the fields more and contribute to society, as they are already doing in a new project. So when organizations can accomplish their goals without needing the other stakeholders, it is not interesting enough for them to participate. This turns out negative for the sustainability of the collaboration. Also, there was an inconsistency in representatives from the soccer club and this contributed to a less sustainable regime. There was no one who really took over her responsibilities regarding the project and there was unclear communication about this shift. Lastly, the project is not really beneficial for everybody. Stakeholders suffered no disadvantage; however it was not beneficial for them either.

Dayenne L'Abée, who works as a senior advisor at the "Kennisinstituut Sport, the former institute for sports of The Netherlands (NISB), recognized above mentioned aspects. She argues for example that the start up phase of projects like this is very important:

"Talking to the other stakeholders and finding out what drives them, why they are participating, what it is that they want to accomplish with the project and what they can contribute are questions that need to be asked in this phase"

As explained, this was not happening in Alkmaar, and could be an important reason that the project was not sustainable. Furthermore, she recognized the fact that the sports club was not contributing as much as the other stakeholders. According to her, this happens a lot when projects with public and private partners are organized:

"Sports clubs are easily inclined to say 'come and use our facilities', and afterwards they start thinking about the consequences and realize that it will cost them a lot of time and efforts from the volunteers, who are not even available. They need to approach it a different way; how can we help each other?"

However, she does agree on the fact that it is possible to start projects out of ambition and move from there:

"Yes it is possible to start a project by starting with an ambition and then look for partners. However, when you do it like this, you need to look for partners with a shared ambition and passion. And they need to need each other, a mutual dependency is required. Furthermore, there needs to be something in the project for all the stakeholders"

It does not really matter if projects started with stakeholders that determined the agenda of the collaboration or if the project started with an agenda, whereby stakeholders were sought. It is more important that the right stakeholders are connected to the project, and that a common interest is present in the collaboration. In addition, she argues when this is present, it is of less importance that the collaboration consists of public and private partners:

"Volunteers are indeed killing to work with for professional and semi professional organizations. They all complain about the fact that every year, they have to deal with new volunteers. They must remain in contact and communicate with the volunteers. Volunteers are more challenged in this, because they have less time and are less available. As a professional organization, you have to be aware of this. However, when you find each other in the passion and the mutual relation, this is of less importance"

She also recognizes the fact that this regime seems to be dependent on the subsidy. According to L'Abée, there needs to be more in the regime than just money in order for the collaboration to be successful:

"When the money is gone, it is all about whether there is sufficient willingness and passion to continue. That will only be the case when the stakeholders are in a certain way dependent on each other"

L'Abée argues that subsidies can be used very well as a starter. However, there needs to be more: a certain level of passion and willingness to achieve the goals. When that is not the case, it is basically all based on money, the stakeholders joined because it was made easy by the subsidy. Of course, they like the idea of doing something social responsible, but that is not enough to create some sustainability in the collaboration.

Chapter 5 Case Results Gouda

This chapter will present the research in the municipality of Gouda, concerning the collaboration between the soccer club ONA, the municipality Gouda and Sportpunt Gouda. First, an introduction and some background information will be given about the project that was set up. Further on, the public private collaboration will be described and finally, the mutual relation between the collaboration and the shared agenda will be explored.

5.1 Background information Gouda

Michiel van Loo, the initiator of the project that has been researched in Gouda, has been a member of soccer club ONA for many years. ONA is a soccer club situated in the district Korte Akkeren in Gouda and already exists since 1919. Korte Akkeren is a district in Gouda where relatively more people with a low social economic status live. Since 2010, the district went through a large restructuring phase, whereby an attempt was made to lift the district to a higher level by replacing the old housing for new flats. The last few years, the initiator of the project saw the vitality of the club declining. Partly due to restructuring of the neighborhood and empty housing, the number of members declined (L'abée, 2015). Furthermore, he felt really passionate about doing something good for the neighborhood and in this way contribute to society. He had experience in working for and with other municipalities, due to his previous profession at the municipality of Rotterdam. These factors contributed to the beginning of the project. In 2013, Michiel van Loo took the initiative to start a project that would result in the start of 'Wijksportclub Korte Akkeren'. Wijksportclub Korte Akkeren is a sports club especially for the elderly not only in Korte Akkeren, but also for the whole city. A new way of working was introduced in Gouda by introducing combined partnerships, to be in charge of sports and exercise. Different sports clubs started working together with social partners in the district to offer a long term, total package in sports (Wijksportclub). The Wijksportclub is a collective name for various sports and exercise activities that take place in the district Korte Akkeren. Based on the needs of the elderly in the neighborhood, activities are offered to stimulate them to exercise. Activities that are being offered are veteran football, card games like bridge, yoga, dancing and hiking activities. The range of activities is suitable for beginners and more experienced people. This way, it was made possible for elderly to work on a healthier lifestyle (Wijksportclub). Besides the goal of helping the elderly, it was attempted to let ONA play a central role in the neighborhood by organizing the activities at the soccer club and enhance their vitality this way. The project was started with the help of Sportimpuls, which is a subsidy provided by the national government. This subsidy supports local sports providers in the start up of activities that stimulate people to sport and exercise more.

5.2 Public private collaboration

In the following paragraphs, the formation of the coalition in the project, its resources and incentives will be described, according to the regime theory described in chapter 2.

5.2.1 Coalition

In 2013, Michiel van Loo submitted an application for a Sportimpuls subsidy to start the project Wijksportclub Korte Akkeren. Being a member of the soccer club ONA, he felt he wanted to do something back for the club. He saw the number of members declining over the years and at the same time he saw some chances for the club to be more socially involved in the district Korte Akkeren:

"I started out of personal interests. I was a sportsman myself at ONA, and I have a lot of knowledge about the sports and leisure sector in The Netherlands" (Projectmanager ONA)

He felt he wanted to do something for the soccer club, since the vitality of the club was discussed a lot that days. Richard Koolmees, coordinator districtsports at Sportpunt Gouda argues:

"ONA struggled with a certain right to exist. It becomes more and more difficult for all kinds of clubs to stay vital"

The project manager experienced this struggle indeed in the declining number of members and saw an opportunity to make the club more vital again and at the same time do something for the neighborhood:

"I felt socially responsible and wanted to contribute to the neighborhood and ONA at the same time. This was possible, since the soccer fields were not occupied during the weekdays and in the evenings. The club could play a central role in this" (Project manager ONA)

The idea was born to let the soccer club play a role in the neighborhood, also because ONA was centrally situated in Korte Akkeren. The project manager wanted to make the club a central point for elderly to come and be socially active, exercise and practice sports or other games. Having this idea, the project manager asked for a subsidy and soon after the search for partners in the project begun:

"I started collecting a project group. Of course the soccer club ONA and also the municipality Gouda became involved. I asked them to join because of the conditions of the subsidy. The condition was that the municipality would take over the project after the subsidy ended to ensure some sustainability and continuity. In addition, Sportpunt Gouda became involved, who executed the policies from the municipality" (Project manager ONA)

The project manager was the representative from ONA at the same time. Richard Koolmees, coordinator district sports, represented Sportpunt Gouda. Sportpunt Gouda manages and operates a wide range of sports facilities and is responsible for activities arising from municipal sports policy. Besides, they are to be contacted in case of extracurricular activities, organization and implementation of sports events, sports packages for business and advice and consultation (Sportpuntgouda). Furthermore, the municipality became involved in the project. According to John van Dijk, district coordinator Korte Akkeren and representative of the municipality in this project, he became involved relatively late:

"I think I got involved in a fairly late stage. A request was already done for the subsidy by Michiel and Richard, who were already working together at the time"

All the respondents agree on the fact that the project manager was the one who took the initiative for the project:

"Michiel did the project application, wrote and started the project" (Coordinator Sportpunt Gouda)

"Michiel applied at the national government for a subsidy to start the project " (Coordinator municipality)

So the project started after the subsidy was approved, with these three stakeholders as the main players in the project. Regarding the decision making process, the respondents answer the same and indicate that the project manager was the one who had the most influence in making decisions. When the vision of the municipality was different from the project, the manager was also able to decide different. During the project, it became clear that each stakeholder had a different role to fulfill. As mentioned, Michiel was the project manager:

“Formally I am the project manager. If you look at the formal tasks of a project manager, than it is mainly your task to lead and control. However, in reality I performed a lot of executive functions, like communication, the organization of the activities etcetera” (Project manager ONA)

The other stakeholders agree that the role of the project manager was also to function as a connector between the parties:

“Michiel was the project manager and linchpin in the network. He was the engine” (Coordinator municipality)

“I was indeed the linchpin in the network. I think that is very important in a project like this. Networking was one of my main roles” (Project manager ONA)

The role of Sportpunt Gouda and the municipality can be seen as supporting and facilitating. The coordinator of Sportpunt Gouda indicated that he had a large sports network and could therefore make sure the right parties communicated with each other. The coordinator of the municipality saw his role as modest and supportive. He operated on the field of quality of life for the district Korte Akkeren, so everything that contributes to the environment and wellbeing of the inhabitants of the district. In the project, he was able to network with the parties in Korte Akkeren, like the local police officer and different healthcare partners. According to the coordinator of the municipality:

“It is important to find partners who complement you and can do things you can’t, and include them in your strategy”

In the collaboration, there was a mix visible in public and private partners. According to the project manager, the balance between the types of partners was good:

“I think the balance was good. No companies participated in the project, only the municipality and a semi-professional organization like Sportpunt Gouda”

ONA participated in the project, which is a soccer club who works with volunteers only. All the stakeholders agreed that working with volunteers can be very challenging for professional organizations. Both the project manager and the coordinator from the municipality agree that the most importance difference can be found in motivation. According to the project manager, involvement from volunteers is difficult in this case, especially because the activities are organized during daytime. That is the time the soccer fields are not occupied the most.

“In the whole country it is difficult to find volunteers, let alone during the day time. Most volunteers have a job at that time”

The coordinator from Sportpunt Gouda adds that he felt busy at the time and sometimes put in more hours of work than the project could pay for.

Working together was very pleasant for all the stakeholders. Most of the players in the network were already familiar for them and therefore, the contacts were very informal:

“We had a lot of personal contacts, because when you know which person belongs to which organization, it is better for the project. I knew a lot of people personal. I think that is important, to have personal contact. Especially in this social sector” (Project manager ONA)

Also the other stakeholders recognize this informal contact and claim indeed that this contributed to the project.

5.2.2 Resources

As described in chapter 2, Stoker and Mossberger (1994) claim that resources of participants in the regime are important. Stakeholders need to have the resources to organize in order to create a certain capacity to act. The most important financial resource in the project was the Sportimpuls subsidy. Sportimpuls is a subsidy to support local sport providers financially with the organization of activities to stimulate people to sport and exercise more. These activities include the launching and offering of sports for people who hardly practice sport (Sportimpuls). The project manager applied for this subsidy to be able to start the Wijk sportclub Korte Akkeren, but the subsidy was not brought in by him or by ONA directly. However, as will be explained in paragraph 5.2.3, the subsidy was a reason for the stakeholders to participate in the project. The different parties in this project brought in other, both physical and non-physical, resources. Different answers were given to what the most significant contribution was of the project manager:

“The project manager contributed a lot of continuity to the project” (Coordinator Sportpunt Gouda)

“My most significant contribution was that I was the connecting factor between the different parties. Maintaining personal contact was my strong point” (Project manager ONA)

“Michiel obviously initiated the whole project. And seen from the point of the soccer club ONA, he contributed the soccer fields”

Sportpunt Gouda had some different contributions to the project. According to the coordinator, the network Sportpunt Gouda had combined with the experience and knowledge in this field, contributed to the project. The project manager agrees with this by saying:

“His network exceeded the neighborhood; he was also able to make connections with other districts in Gouda. We were an excellent combination, because Richard was the practical sportsman”

The coordinator from the municipality agreed that Sportpunt Gouda had a great sports network as contribution to the project. He adds that the municipality was able to contribute because of the network and knowledge he has:

“I became involved in the project because of the knowledge I had of the district. I was able to show Michiel what was going on in the neighborhood and to show which persons were busy with what, in order to prevent people from doing double work”

The previous named factors all contribute to the capacity to act of the project. The project manager indicates that because of the project, the last 5 years the soccer club is doing well regarding memberships. The knowledge that was brought in by the stakeholders, as well as physical contributions like the soccer fields, made sure the project was able to succeed. Different activities were organized and more elderly people joined and started exercising more. At the same time, ONA was able to become a central point for the whole neighborhood and contribute socially this way. Based on the above mentioned resources that were brought in by the stakeholders, it can be concluded that there is a close balance in contribution. Each of the stakeholders contributed, both physical and non-physical, to the development of the collaboration and the success of the project, but in a different way. In paragraph 5.3.3, more about the capacity to act will be explained.

5.2.2 Incentives

The stakeholders had a variety of reasons to participate in the project, but also some comparable reasons. All the respondents claimed that the goal of the regime, being socially involved in a project to help the elderly in the neighborhood and at the same time help ONA by making use of the sport fields, was a reason for them to participate:

“The shared interests and goals were a perfectly fine reason to join” (Coordinator Sportpunt Gouda)

“The goal of the project to lift the neighborhood to the next level, was also our goal” (Coordinator municipality)

The project manager agreed with this by indicating that people were really enthusiastic to join the project, because they all wanted to improve Korte Akkeren.

“I think the organizations knew that more could be accomplished for the neighborhood by working together”

However, some stakeholders in the project had their own goals in mind when deciding to participate in the project. Sportpunt Gouda indicated that the project was a useful way for them to see if a project like this would be a success. They saw it as a test to see how it could be initiated in other districts in Gouda as well. The coordinator from the municipality had some critique on the reasons of participation in the project. He felt that the project was not as effective and sustainable as it could be, partly because of the reasons why organizations joined the project. He argued that in order for a project to be successful or more sustainable, organizations should join because a certain ‘problem’ will be solved for them. There needs to be something in it for the organizations that should make them want to join:

“Why would an organization put in a lot of effort in the project when only someone else’s problem is solved? You have to create a win-win situation. Otherwise you are just sponsoring the project without gaining something for your organization. That will negatively influence the effectiveness and sustainability of the project”

In this project this was not the case. He felt that the problem of ONA was not really solved. Yes, a few more members applied at the club, but that number was not that high. In addition, he felt like the activities organized for the elderly were not that successful.

Furthermore, besides above mentioned reasons, also the availability of the subsidy played a reason in participating in the project. According to all the respondents the subsidy was for a big part the reasons the organizations joined:

“Yes, the shared interests and goals were a reasons to join the project, but it was also made able for us to join because we received a part of the subsidy” (Coordinator Sportpunt Gouda)

“It was a good motivator for the other organizations to join that the project was financed by government money” (Project manager ONA)

So it can be said that the subsidy worked as a very important incentive to join the project. In addition, the project manager stated that the choice for the elderly as the target group for the activities was based on this subsidy:

“In collaboration with the municipality I chose for seniors as the target group for the activities. This was a tactical choice, also because we could receive the subsidy with this goal”

According to the municipality, the subsidy is also partly used to cover the expenses of the project manager. He received more than just a volunteer fee. Also, the activities and interns were being paid for with this money. He claimed that it was intended that the project would pay for itself. However, this point was never reached. After the subsidy stopped, most of the activities stopped as well. More about the sustainability of the regime can be found in paragraph 5.3.2.

5.3 Collaboration with shared agenda – character of collaboration

In order to see to what extent there is a mutual relation between the network and the shared agenda of the collaboration, it is necessary to analyze the character of the collaboration in Gouda. More insight will be given on what basis the parties collaborated with each other and the development of the shared agenda.

5.3.1 Agenda and common sense of purpose

As mentioned before, Stoker and Mossberger (1994) believe there need to be some central elements in the regime in order for projects like this to be successful, for example the agenda. It is important that all the stakeholders recognize a central problem and form a shared agenda around this. In the case of Gouda, there are several goals to be distinguished. First, it seems that the main reason for starting the project existed out of two goals: letting ONA be socially involved to enhance the quality of the district Korte Akkeren:

“The main reason was really a social one, for the neighborhood, whereby the soccer club could play a central role because their soccer fields were empty during the days” (Project manager ONA)

The other stakeholders recognize this was the central goal of the regime:

“The main goal was to motivate people who do not know they need to exercise. Consequently, the position of ONA would hopefully improve” (Coordinator municipality)

“ONA wanted to be more socially involved in the neighborhood and use their accommodation for this goal, in order for the elderly to exercise more and for ONA to become a central point in the neighborhood” (Coordinator Sportpunt Gouda)

So it seems that above mentioned goals were central to this collaboration. The coordinator from the municipality explains that indeed by attracting a new target group to the accommodation of ONA, they may become more involved with the club. That is positive for both and also the facilities are used more often with this project. The project manager agrees with this:

“Yes that was indeed the idea for ONA: being socially involved in the neighborhood, as well as attracting maybe new possible members or volunteers. And of course occupying the sport fields again”

So in these goals it has become clear that the main target group of the project were the elderly people. In paragraph 5.2.3 it was already explained this was partly a tactic choice because money was available for this target group. However, also social reasons were part of this choice:

“So the main goals were social cohesion, the prevention of isolation from the elderly and to match the supply and demand in the neighborhood” (Project manager ONA)

However, do these goals contribute to a shared agenda and a shared policy in the regime? As explained, there seems to be a shared goal in the regime. The respondents indicate this:

“Projects that lead to more sports or exercise are already goals within our organizations, so that matched very well with the goals of the project” (Coordinator Sportpunt Gouda)

The coordinator indicated that indeed the shared interests and matching goals were a good reason for them to join the project, as already explained in paragraph 5.2.3, and the fact that exercising is stimulated in this project and a platform is given to the sports clubs was a reason for them to take part in the collaboration. The project manager agrees that there was a shared agenda present:

“All the stakeholders wanted to reach a level of social cohesion and improve the neighborhood by reducing the risk of isolation”

The coordinator of the municipality recognized a partly shared agenda by saying that the project was indeed meant to improve the neighborhood.

“It is about participation and bringing the neighborhood to the next level. That is something we very much appreciate and recognize in our own goals”

However, he adds that for the project manager it was difficult to reach a shared agenda within the soccer club. The executive board of ONA was not very supportive of the ambition of the project and the repositioning of ONA was not supported either.

“The board was not very supportive of this. Those goals were more initiated by Michiel. The board thought ‘as long as it does not bother us, it is ok’ ”

Overall, as far as it comes to having a shared agenda within the regime, it can be concluded that indeed there is a shared agenda and policy. A common sense of purpose is indeed present in the collaboration.

5.3.2 Stable, long-lived and sustainable collaboration

As explained in the previous chapter, paragraph 4.3.2, it is important for a regime to reach a level of stability, continuity and sustainability. In the case of Gouda, the respondents agree on the fact that the project was set up in 2012 and 2013, and really started in the year 2013.

“In 2013 we started with the project and last year august it ended” (Project manager ONA)

When it comes to the sustainability of this regime, all the stakeholders agree on the fact that the regime is not sustainable at all. One very evident fact is that there are hardly any activities taking place at the moment:

“I feel like the project is dying slowly” (Project manager ONA)

“Only a few activities are still taking place without the subsidy. I think those will stay, however I feel like no new activities will be organized” (Coordinator Sportpunt Gouda)

“I am afraid only a few activities are still taking place” (Coordinator municipality)

Respondents indicated several reasons for this lack of sustainability in the regime. The project manager recognized that when the project ended officially, it was intended that the coordinator from Sportpunt Gouda should take over his role as project manager. However, he thinks this is not the most optimal situation:

“Noting personal to Richard, however I feel like in his position he is not as close involved with the project. He is literally too far away from the problem. He should be at least 2 days a week in the neighborhood”

The coordinator from Sportpunt Gouda indicated that it is because of the subsidy that only a few activities are still active. A lot of them stopped after the project and subsidy ended. However, the coordinator from the municipality indicated a different reason for the lack of sustainability. He questioned whether the activities were even successful enough to continue. He felt like in the first year of the project, a lot of activities were organized. However, in a neighborhood where a lot of elderly live, he think it is not successful when only 20 people take part in an activity like hiking:

“I think, whenever there is a demand, there is also supply. When a large group would have asked for an activity, it would have been realized. However, that was not the case in this project. Maybe the activities were not successful”

More of the success of the activities will be explained in the next paragraph. Overall, it can be concluded that the regime was not sustainable at all.

5.3.3 Capacity to act

Having a certain level of capacity to act is of importance for the success of regimes. The right stakeholders need to be present in the regime, and they need to have the right resources to be able to act (Mossberger & Stoker, 2001). In this case, it seems that the respondents thought different about whether the regime was able to organize action and achieve its goals. According to the project manager:

“We reached a fairly large group of elderly who continued to keep exercising, not just once, and we enhanced the position of ONA with the project by bringing back members”

So, the project manager was enthusiastic about the capacity to act of the regime. He felt that the activities were successful and also the neighborhood and ONA had profit from this project. He also named the network as a success that was accomplished. However, the other respondents in the case felt different about this. They both questioned whether the collaboration was able to reach out to people. Although the coordinator of Sportpunt Gouda agreed that the project organized several activities, he argued:

“Elderly people in Korte Akkeren complained about a lack of activities in the neighborhood. However, when we organized these for them, only a few people registered. That was a problem we encountered”

At that time, the nursing home in the neighborhood went through a restructuring phase. Therefore, they were not able to participate in the project and those elderly were never reached. The coordinator of the municipality agrees with this. He illustrates:

“Activities that were organized were yoga, card games, billiards, slow football. However, I am wondering if the activities were successful in terms of participation. If I look at the number of participants, then I have to say not a lot of people took part”

He argues that supply and demand are not connected in this case:

“The project manager just brought in some activities, but I wondered whether these were based on the demand from the neighborhood”

Furthermore, the coordinator from the municipality argued that there was a lack of passion in the project. He felt the project manager was more focused on business:

“When there is a lack of passion, involvement and commitment in the project, that will negatively influence the results”

It can therefore be stated that the respondents felt the capacity to act was not really present in the regime. Yes, some activities were organized, and some still continue to take place. However, not enough respondents were reached, maybe due to the lack of passion. This all reflected negatively on the sustainability of the regime, which was talked about in previous paragraph.

5.3.4 Able to make governing decisions

In paragraph 5.2.1, information was already provided on the decision making process in the regime. It was clear that the project manager was the one who made the most decision in the regime. However he stated that this all happened in consultation:

“Of course this happened in consultation with the others, I am not a dictator”

The project manager was the person who made the decisions about the direction of the project. Since he was the one who initiated the project and wrote the goals, he was able to steer the other stakeholders, even if the vision of the municipality would have been different. He was also the person who made the decisions regarding the subsidy. Furthermore, decisions about what kind of

activities would be organized were made by him. The decisions were carried out by all the stakeholders in the regime, but especially Sportpunt Gouda was responsible for this.

“Richard was really the practical sportsman, who could arrange and execute everything at the implementation level” (Project manager ONA)

5.3.5 Informal

Informality is discussed to be important for the success of regimes (Stone, 2006). In Gouda, there seems to be a high level of informality present in the regime. As explained in paragraph 5.2.1, the collaboration claimed that the informality contributed to the project. A lot of personal contacts were made by the project manager and the contacts were very informal:

“We knew the network and we sat together very informally with coffee etcetera” (Coordinator Sportpunt Gouda)

The meetings were very informal. In the start up phase with the project, some meetings with professionals in the district were organized to introduce to project. These meetings were meant to get to know each other:

“To ask questions like ‘what do you want, what is success for you’ (Coordinator municipality)

After that, the project manager and the coordinator from Sportpunt Gouda met on a weekly basis.

“In the very first meeting, a presentation was held. However, from that point on, the meetings were very informal” (Coordinator Sportpunt Gouda)

“I think that was a strength of this project. I talked a lot with people, and the interactions and connections were very short between all the stakeholders. Personal contact is very important” (Project manager ONA)

However, the coordinator from the municipality indicated that partly due to this informal character, there never was enough contact with the soccer club ONA itself. The project manager was also a representative for ONA:

“Michiel was also a board member at ONA, that was as well a strength as a weakness. There never was enough communication with ONA to see what they wanted”

5.4 Mutual relation and interaction between collaboration and shared agenda

As explained in chapter 2, it is important that the network and the agenda are consistent with one another (Stoker & Mossberger, 1994). In the case of Gouda, it has become clear that the project manager, who also was the representative from the soccer club ONA, was the initiator of the project. Because he felt socially responsible, and wanted to do something for the soccer club as well as enhance ONA's vitality, the project was started. He saw a decline in members of ONA and since he has been a member for years, he saw an opportunity to position the club in the center of the neighborhood and become a place for elderly to engage socially, practice sport and exercise more again. With this goal in mind, other stakeholders were sought and brought in the collaboration:

“First, I started with making a concept plan and with this I looked for suitable partners. I already had a contact at Sportpunt Gouda, so that is where I started. I used the snowball effect and asked if they knew some interesting or relevant people who would be able to help out with these goals. And that is how these stakeholders became involved” (Project manager ONA)

He adds:

“I collected a project group around me, so I looked for partners that were able to help me”

The coordinator from Sportpunt Gouda indicates that indeed the project set up worked this way:

“The stakeholders were to be found with the goal”

So it seems that the collaboration started with a specific goal in mind, and stakeholders were sought and brought in with this goal in mind. Indeed the coordinator from the municipality agrees that he was involved that way:

“At the time, I was district coordinator of Korte Akkeren, and they wanted to exchange thoughts and see my point of view. From that point on, I became involved in the project and we sat together every three months”

However, he has some critique about this way of working. He felt like the project would have been more successful if it would have worked the other way around:

“If you first indicate what exactly the problem is, what people’s needs are, then you can fit your project with these needs and make a program based on that. It can be hard this way, especially because of the subsidy, because you apply while you do not know exactly what you are going to do. However, the fit between the project and target group would be better this way”

So, he felt since the project started without having asked if there was a need for this, and then stakeholders were brought in based on the project managers own ideas, maybe the project was not as successful as it could have been. To conclude, it can be seen that this way of starting a project, the agenda influenced the stakeholders that were brought in the project. Because of the agenda that was established, certain stakeholders were attracted that could help reach the goals.

5.5 Conclusion case Gouda

Having discussed the project of 'Wijksportclub Korte Akkeren' from the municipality Gouda in the previous paragraphs, several things can be concluded. First, it seems that the Sportimpuls subsidy was the basis of the coming into being of the project 'Wijksportclub Korte Akkeren'. Several respondents indicated that it has become easier for them to join the project because money was provided. Furthermore, it appeared that the choice for elderly as the target group was partly based on money, since there was a subsidy available for projects that would focus on this group. This means that the agenda is partly based on elderly. Therefore it can be said that the agenda of the collaboration is also based on money, instead of it being demand driven. As mentioned in paragraph 4.5, according to the expert in this field, it is best when collaborations are not solely driven by money:

"When the money stops, there still needs to be passion and willingness to continue"

Furthermore, since the collaboration is not based on demands from the neighborhood, this influenced the relation between the agenda and stakeholders. Since the agenda was established first, stakeholders were then brought in that fitted the agenda. It can therefore be questioned whether the right stakeholders were connected to the project.

The coalition seems to lack a certain capacity to act. Some stakeholders thought that the activities that were organized were not activating enough people to join, which showed in the number of people that signed up for activities. Furthermore, it appeared that almost all the activities are no longer organized. This is partly due to the fact that there is no subsidy provided anymore, but also the fact that the activities were organized based on the ideas of the project manager instead of them being demand driven may be a cause for this.

It appeared that there certainly is a shared agenda and policy in the collaboration. The goals of the project were reasons some stakeholders joined, also because it fitted their own goals. However, it is argued that in order for a project to be successful or more sustainable, organizations should join because a certain 'problem' will be solved for them. There needs to be something in it for the organizations that should make them want to join. So to reach a successful and sustainable regime, you need a shared agenda as well as an agenda that is beneficial for all the stakeholders. In this case, since the activities did not attract that many elderly and the success rate can be questioned, the project did not really solve a problem for ONA. Maybe a few extra members or volunteers subscribed, however not that much. The project manager did not reach out to the members of the club, as suggested by the expert. Therefore, he may not even know what the current issue is among the members.

Last, the fact that there is a clear manager in the project who has the most influence in the decision making process, seems to work beneficial for the project. This manager was at the same time member of the soccer club. However, one of the respondents indicated that is important that the executive board of ONA supported the project and that this was not the case now. The project manager had a difficult time getting on the same page with the soccer club. The club did not feel connected with the project because they did not share the same ambition.

So that leads to the overall conclusion of this project: all the named aspects contribute to the unsustainability of the regime. Mostly the fact that the coalition and its agenda are based on money

and not on what the neighborhood Korte Akkeren or ONA wants/needs, negatively influences the sustainability of the regime. The stakeholders are brought together in a collaboration based on the ideas of a project manager. He is member of ONA, however, the executive board is not sharing his ambition or ideas. That may have to do with the fact that the project is not beneficial enough for the soccer club:

The expert, who was interviewed on her expertise, recognized the above mentioned aspects. First, she agrees that money is not enough as a foundation for the project. There needs to be more in it for the stakeholders:

“What’s in it for me’ is a question that is really important. You need to look for what is important for the members; the activities need to fit the sports club. If that is not fulfilled, the project is most likely not sustainable and will die slowly” (Expert Kenniscentrum Sport)

So it is argued that all the stakeholders need to benefit from the project, as well that the project needs to fit the sports club. A certain problem for the stakeholders needs to be solved.

“It is crucial that a certain problem is solved for the club with the project or activity you organize. You have to be able to help the club, as well as contribute socially. Then the project has a better chance of being successful”

Furthermore, she adds:

“There needs to be a shared ambition and passion, but also it needs to be beneficial for the sports club. That is difficult, because you need to find the right stakeholders that fit with the sports club. Therefore, you need to be in close contact with the members of the club”

The expert adds that it does not really matter if you start out of an ambition and then look for stakeholders who fill in the project, or if you start with a clear project proposal and then approach organizations that are able to help out with the goal:

“You can do it in several ways; there is not just one right way. However, it is important that there is a shared ambition and passion and it needs to be beneficial for all”

In addition, she agrees on the fact that having a clear leader or manager like this project had is a good contribution for the project:

“Having a project leader or manager is very useful in projects like this. You need someone to make the connection between the different stakeholders. That could be someone who is a member at the sports club, but also someone else that is involved. Having a manager from outside the project is very dangerous”

However, the expert adds:

“It is important to stay visible within the club in order to know what is going on and to have a successful project”

As explained, this was not the case, since the executive board of ONA did not support the project. This may have to do with the fact that there was not any problem solving involved for them.

Chapter 6 Conclusion

In this chapter, an overall conclusion of this research is provided. First, a conclusion is made on the similarities and differences of the two cases. Second, an interpretation of the results in relation to the expectations is given, followed by the answering of the main question. Third, recommendations for the commissioner of this research are provided. Fourth, the reflection on the methodology and relevance are discussed and finally, recommendations for further research are given.

6.1 Comparison of the cases

6.1.1 Similarities

It can be concluded that both cases have several aspects in common. First of all, it appeared that the coalition in both cases existed more out of public than private partners. In both cases the municipality was an important player in the regime, as well as other semi-professional organizations. There was only one non-professional organization present in each project, which was the sports clubs who worked with volunteers. Related to the typologies of Stoker and Mossberger (1994), the regimes of Alkmaar and Gouda can be identified as instrumental regimes. These are more focused on the power to get specific projects accomplished. Furthermore, the goals and agenda are shaped by what is feasible rather than by a broad vision or beliefs of the stakeholders (Stoker & Mossberger, 1994). According to Stoker (1995), the logic of the typologies is driven to demonstrate how different regimes have to match resources with the proposed agenda. Since the researched regimes can be identified as instrumental, it can be concluded that consequently the agenda is not driven on a strong set of beliefs of the stakeholders, but on what is feasible to accomplish within period the project is subsidized. The resources in the projects were matched with the agenda in the way that it was very much project oriented, and therefore financial resources such as the subsidies were brought in. So it can be concluded that regimes that have an unequal balance towards more public actors are more likely to be project, short-term oriented and have resources that match the agenda and are thus also more likely to be short-term focused like subsidies.

Another similarity in the cases can be found in the reason why stakeholders decided to participate in the project. In both cases, there was a shared goal present in the regime. Matching goals and interests are, also according to Stoker and Mossberger (1994), important in a regime, partly as the result of the different backgrounds and interests of the public and private stakeholders. In these cases, instrumental goals were set in the regime, focused on ways to accomplish short term goals. The fact that the cases were financed by a subsidy was also a main reason for stakeholders to participate, because it was easier that way to organize activities and fulfill the goals of the regime. However, subsidies were provided for a limited period of time and after that stopped, the regimes fell apart. So it can be concluded that when regimes are only based on money, it negatively influences the sustainability of the collaboration. Additionally, regimes should therefore be based on the shared goal, shared interests and a certain level of passion among the stakeholders should be present.

The resources the different stakeholders bring in the collaboration appeared to be important for the success of the regime. An equal distribution of resources among the parties is important. When one party is not bringing the right and/or enough resources, this affects the effectiveness and success of the regime. Resources that seem to be important, besides the financial resources, are network

resources and physical resources like sport fields. In both cases in this research it seems that there is a lack of resources, thus there is not enough capacity to act present in the regime. In these regimes an unequal distribution can be found between public and private stakeholders. The resources that are brought in can therefore be more linked to public stakeholders and are sometimes the same resources, like the network resources from municipal parties. This caused a lack in variety of resources. Stoker and Mossberger (1994) agree with this by indicating that the effectiveness and sustainability of regimes depend highly on the cooperation of nongovernmental actors with local municipalities and on the combination of state capacity with nongovernmental resources. This needs to be balanced.

To conclude, there seems to be a lack of sustainability in both cases. Due to the type of regimes, the instrumental regime, the focus is very much on short-term and tangible results. Also the fact that the collaboration is financed by and highly dependent on the subsidy does not contribute to the sustainability. In fact, it contributes even more to the short-term focus of the collaboration. In addition, the regime does not seem to solve a problem for the sports clubs, and therefore the project does not seem to be a good fit for these regimes. This also affects the sustainability of the regime. It can therefore be concluded that in order to accomplish significant sustainability in a regime, there needs to be less focus on short-term goals and tangible results in projects.

6.1.2 Differences

Differences are also to be found in the two researched cases. In the case of Alkmaar it appeared that the regime started with finding stakeholders who later gave substance to the agenda. In other words, the agenda was influenced by the type of stakeholders that were chosen. In Gouda, this happened the other way around. An agenda was established first and stakeholders were sought that would match this agenda. Thus the agenda influenced the type of stakeholders that were connected to the regime. So it appeared that it is possible to start regimes either way. However, when looking at characteristics that Stoker and Mossberger (1994) claim to be important, having a shared agenda around a central problem is important and also the network needs to be consistent with this agenda. In the case of Alkmaar it appeared that the stakeholders identified themselves with the central goal and this was also a reason for them to participate. The stakeholders however also had some underlying goals. In Gouda this was not the case. All the stakeholders identified the same central goal and a shared agenda was present in the regime. So in order for a regime to work successfully, it seems important to have a shared agenda that matches with the network. However, this is not a guarantee for sustainability, since both regimes lacked in this field.

The management or leadership of the project is also an aspect that was different in both cases. In Alkmaar, it appeared that the leadership was equally distributed among the stakeholders. The municipality was in charge of decision making regarding the subsidy and the other stakeholders were responsible for the daily management decisions. It was also the goal of the municipality to let the other stakeholders be in charge in order to stimulate independency. In Gouda this was different. The initiator of the project was during the project also the project manager and acted as such. He was in charge in the decision making process, which made him a clear leader of the project. So in both cases the role of the municipality was limited regarding the decision making. As explained in paragraph 1.1.2, this phenomenon is also witnessed in the fact that governments overall started to withdraw and tried to stimulate private initiatives. One spoke of policy networks, and government was just part of this network instead of the leading party (Van der Poel, 2004).

Lastly, a difference can be found in the contribution of resources. In the case of Gouda, stakeholders felt that there was a close balance in contribution of resources. Each stakeholder was able to contribute both physical and non-physical resources to the development of the collaboration and the success of the project. However, in the case of Alkmaar, stakeholders felt there was an unequal balance in contribution of resources. The soccer club was only able to contribute their soccer fields, however also resources in the form of volunteers were expected by the other stakeholders. Although the soccer fields contributed to the capacity to act of the regime, this was not enough. The participants are very important in the collaboration: they need to have the resources to organize. Both Stone (2001) and Mossberger and Stoker (2001) agree that 'power to' is about mutual dependence on resources and the basis of having a capacity to act in the regime. 'Power to' is needed in order for regimes to be effective and sustainable. So it can be concluded that an equal contribution in resources is preferred in sustainable regimes.

6.2 Interpretation of results in relation to the expectations

In paragraph 2.4, the conceptual framework based on the theoretical background was given. Based on these, also some expectations were formulated. In this paragraph, the interpretations of the results in relation to these expectations will be given.

6.2.1 Expectation 1

The first expectation that was formulated based on the theoretical framework was

A better balance between public and private partners in the regime can contribute to more effective and sustainable collaborations with a shared agenda

On the basis of the two researched cases, it can be concluded that indeed a balance between public and private partners is favored in order to reach an effective and more sustainable regime. As mentioned in the previous paragraph, in both cases more public than private partners can be found. This has consequences for the type of regime, namely the regime can be typified as an instrumental regime with a short-term, project oriented focus. Because of this overrepresentation of public partners, the regime is also more likely to be financed by and dependent on subsidy. This negatively influences the sustainability of the regime since when the subsidy stops there are fewer reasons for the collaboration to continue. Further research is needed to see if indeed there is causality between an overrepresentation of public partners and less sustainability of the collaboration. However, not only a better balance between public and private partners contributes to the sustainability of the regime, there needs to be more. It appeared that collaborations that are more driven on passion and enthusiasm are more likely to be more sustainable. When a subsidy stops, stakeholders are stimulated by other factors as well to continue, for example in the case of symbolic regimes. These types of regimes are more shaped by a broad vision or a set of beliefs and are driven by more factors than money (Stoker & Mossberger, 1994). In the researched cases, there was a clear focus on feasible results and short-term projects instead of beliefs and passion. Therefore, not much focus was on the sustainability and continuity of the regime. In addition, it seems to be important that not only a balance between public and private partners is important, also including the right partners who are most suitable with the agenda and have the right competencies and resources, is important. When stakeholders are involved in the project that cannot bring resources that enhance the capacity to act of the regime, this affects the sustainability and effectiveness of the collaboration.

6.2.2 Expectation 2

The second expectation that was formulated based on the theoretical framework was

A coalition that contains a wide range of diverse and long-lived resources, which are evenly distributed among public and private actors, can contribute to a more effective and sustainable collaboration with a shared agenda

It appeared, based on the two researched cases, that indeed a variety in resources is favored in order to reach an effective and more sustainable regime. In both cases it seemed that there was not a wide range in resources. In the case of Gouda it appeared that network resources were brought in by a majority of the stakeholders, which are definitely needed in a regime, however also other resources are needed. In the case of Alkmaar, there was indeed a wide variety of resources. However, these were not evenly distributed among the stakeholders. Which leads to the next conclusion; an uneven distribution of resources contributes to more dissatisfied stakeholders. When the expectations about contribution in resources are different than what is actually contributed, this affects the satisfaction of the other stakeholders. Not only need these resources to be diverse and evenly distributed, they also need to be relevant in order to contribute to the effectiveness and sustainability of the regime. Capacity to act is important in these collaborations, and this can only be achieved when the right resources are brought in by the right stakeholders. When there is less capacity to act in the regime, as was the case in Alkmaar and Gouda, goals are not achieved and this also affects the effectiveness and sustainability. Furthermore, it is argued that in these resources, a certain level of mutual dependency needs to be present (Jacobsson & Sundström, 2007). Resource dependency is what keeps networks together. According to Jacobsson and Sundström (2007), different kinds of actors in the network have different resources, however; no one has enough resources to solve the faced problems by themselves. In these cases, indeed there was a low level of resource dependency present and this affected the sustainability of the regime. So not only need the resources to be diverse and evenly distributed in order for regimes to be effective and sustainable, also the mutual dependency based on these resources is important.

6.2.3 Expectation 3

The third expectation that was formulated based on the theoretical framework was

The presence of stimuli can contribute to the participation of actors in the regime and to a more effective and sustainable collaboration with a shared agenda

According to Mossberger and Stoker (2001), selective incentives (like facilities and jobs) can be used to support the regime, protect the participation and make sure the regime operates smoothly (Mossberger & Stoker, 2001). Also, they can serve as a motivator for participation in the regime and to stimulate the collaboration (Stoker & Mossberger, 1994). Based on the two researched cases, it can be concluded that it depends highly on the type of incentives present if it contributes to a more effective and sustainable regime. In both cases, the subsidy appeared to act as an incentive for the stakeholders to participate in the regime. However, at the same time, the subsidy does not seem to lead to more sustainability in the regime because it was only for a limited amount of time. One could even argue that the presence of financial stimuli like a subsidy leads to less sustainability. As explained before, the regime needs to be based on more than money. The presence of a shared goal or a shared policy direction also appeared to be a factor of stimulation for stakeholders to participate. The regime needs to have a shared agenda in order to be able to reach its goal and

increase the use of sports accommodations. The different stakeholders therefore need to be related to the agenda. It is important for the different parties in the regime that they have the same agenda and are aware, in an informal way, that there is a central problem (Stoker & Mossberger, 1994). So this is an important factor for successful and effective regimes. However, having a shared agenda and attracting stakeholders with it does not necessarily lead to more sustainability in the regime. This can be seen in the case of Gouda. It appeared that the stakeholders had a shared agenda, felt connected to the goal and saw this as a reason to participate. However, this regime was not sustainable at all, since almost all the activities are not taking place anymore and no collaboration is happening at this moment. So it can be concluded that some stimuli can contribute to a more sustainable regime, however it depends highly on what kind of stimuli are used in the collaboration.

6.2.4 Expectation 4

The fourth expectation that was formulated based on the theoretical framework was

Characteristics for public private collaborations that are present in regimes can contribute to an effective and sustainable collaboration with a shared agenda

According to Stoker and Mossberger (1994) there need to be some central characteristic elements in the different types of regimes that make them successful, effective and sustainable. The first is the content of the agenda. It is important for the different parties in the regime that they have the same agenda and are aware, in an informal way, that there is a central problem. Having a shared agenda is indeed a characteristic that was established to be a contributor to effectiveness of the regime, however as explained in the previous paragraph it does not necessarily lead to more sustainability in the regime. However, having a common sense of purpose in the regime does contribute. Furthermore, the stakeholders in the regime are important. They need to have the right resources to have a capacity to act in the regime (Stoker & Mossberger, 1994). Indeed, as explained in paragraph 6.2.2, this appeared to be important. In both cases there was not enough capacity to act and this affected the sustainability of the regime negatively. Also, according to Stoker and Mossberger (1994), the network needs to be consistent with the agenda and needs to be flexible. So the fit between the agenda and stakeholders need to be right. It has already been explained that regimes can start with both. Last, the relationship between the participants is important (Stoker & Mossberger, 1994) (Mommaas, 2015). Mossberger and Stoker (2001) argue that a set of rules, principles norms and decision making processes that fit with each of the actors in the regime, should be created. A certain level of informality is hereby favored. Indeed in both regimes, stakeholders indicated that the way communication and meetings took place was very informal. This was a contribution to the regime, however still both cases were not sustainable.

So, overall it can be concluded that indeed a presence of several characteristics, like a shared agenda/common sense of purpose, capacity to act, stability and informality contribute to at least the effectiveness of regimes, and in some cases to the sustainability of collaborations.

6.3 Answering the main research question and recommendations for commissioner

6.3.1 Answering the main research question

In paragraph 1.2, a problem definition was formed, upon which the following main research question was formulated:

To what extent is there a mutual relation between the development of networks and the development of the shared agenda and what can be of influence for these dynamics?

Based upon the results chapter, in which a case analysis was performed, and the conclusion of the specific expectations, a main conclusion can be formed on this research question. Both cases provided relevant information in relation to this question and therefore, the relationship between the development of networks and the shared agenda can be described.

Based on both cases, it can be concluded that indeed there is a mutual relation between the development of a network on one side, and the development of the shared agenda on the other side. According to Stoker and Mossberger (1994), in order for regimes to be successful the network needs to be consistent with the agenda. In the case of Alkmaar, it has become evident that the project started with stakeholders, so a network. The municipality started with an ambition to unite the sports sector with the health care sector and at the same time, they wanted to contribute socially and try occupying the soccer fields more effectively. However, this was just an ambition; they did not have concrete ideas at that time. Therefore, stakeholders were sought that shared this ambition. Once they were found, the municipality approached them to give substance to the project and this way, the agenda was determined. So in this case, it is clear that the network determined the actual agenda. This agenda was based on the ambition of the municipality, however it were shared goals: also the stakeholders wanted to enter into new collaborations, contribute socially and occupy the sports fields more effectively. However, it appeared that they also had some underlying goals. These stakeholders also thought the project to be a good opportunity to enhance their own organization and fulfill their goals. Therefore, it can be concluded that it is possible that also the agenda can be influenced again by the stakeholders that were brought in. It is also a possibility that due to the agenda that is determined by the stakeholders, also other stakeholders are needed to fulfill the agenda. So the network is able to influence the agenda, and the agenda can then be of influence on the stakeholders

In the case of Gouda, the relation between the development of the network and the development of the shared agenda was different. Gouda started with a very specific idea, namely to enhance the position of the soccer club by contributing socially to the neighborhood. So an agenda was already determined at the beginning. With this agenda in mind, stakeholders were sought that were able to act upon this agenda. However, when looking for stakeholders to fit the agenda, it is also possible that the agenda is changing because of certain stakeholders that are included in the regime. Because of the set up of the project in Gouda and the way it was financed, the agenda also focused on elderly. This was a tactical choice, because money was available for this target group and the other stakeholders supported this goal as well. When other stakeholders were included in the project, it is possible that another target group was chosen, and thus the agenda would have been different.

So it can be concluded that indeed there is a mutual relation between the development of the network and the development of the shared agenda. Both cases showed it is possible to start

projects either way; however it can have consequences for the agenda when started with stakeholders, or for the stakeholders when started with the agenda. Also, as Stoker and Mossberger (1994) argue to be important, the network and the agenda are consistent with each other. However, as will be explained in the following paragraphs, this will not guarantee success. The next question to answer is then on what factors these dynamics can have influence.

As explained above, it depends on whether a regime started with an agenda or a network in what way several factors can be influenced. When a project is initiated with the agenda as a starting point, it can have influence on the network that is chosen and vice versa. However, it can also have influence on other factors. When the collaboration starts with stakeholders, like what happened in Alkmaar, it can be questioned whether the right agenda is formed by the stakeholders. As appeared in Alkmaar, the start up phase of the project was really short. This may have negatively affected the level on which the stakeholders got to know each other, the organizations and the resources. So, it can be questioned whether the right agenda is chosen for this regime to match with the stakeholders and the resources that they are able to bring. In the case of Alkmaar, this is indeed the case, because there was an unequal distribution of resources and this affected the capacity to act of the regime (Stoker & Mossberger, 1994). This leads to the next factor that can be influenced by the mutual relation between the development of networks and the shared agenda, namely the sustainability of the regime. It appeared that the regime in Alkmaar was not sustainable. This can be seen in the fact that the regime came to an end and no activities are organized anymore. So the fact that it may have been possible the wrong agenda was chosen, that was a misfit with the stakeholders and their resources, may have led to a less sustainable regime. Also, when a project is started with stakeholders, it may affect the way the collaboration is functioning. There may be an imbalance between public and private actors from the start. When more public than private stakeholders are included in the regime, the regime is more likely to be project, short-term oriented and have resources that match the agenda, so which also tend to be more short-term focused like a subsidy (Stoker & Mossberger, 1994). That also influences the sustainability of the regime.

Also in the case of Gouda, where the collaboration started with a clear agenda, some factors are being influenced by this relation. First, the resources and capacity to act is influenced by this mutual relation. When the collaboration starts with an agenda, like what happened in Gouda, it can be questioned whether the right stakeholders with the right resources are included in the project. It may be that the stakeholders are included because of the shared goals or policies they have, which is a necessary fact according to Stoker and Mossberger (1994). However, it is also possible that these stakeholders do not have the right resources to create a capacity to act for the regime. In the case of Gouda, indeed the stakeholders that are brought in lacked a certain capacity to act. This can be seen in the fact that no activities are organized anymore, which brings the next factor that is influenced by this mutual relation: the sustainability of the regime. In this case, when the stakeholders are being sought with the agenda in mind, it may not be the most optimal agenda for these stakeholders. So there needs to be enough in it for them to keep it going, because it may not fully be their agenda.

To summarize, it can be concluded that indeed there is a mutual relationship between the development of networks and the development of the shared agenda. Also, several factors can be influenced in different ways by this relation, like the network and the agenda itself, the resources that are brought by the stakeholders, the capacity to act and the sustainability of the regime. In

order to create a more sustainable collaboration, initiators should reflect at the start of projects what the best way is to start, by forming an agenda or by looking for stakeholders.

6.3.2 Recommendations for the commissioner

Having answered the overall research question, several recommendations can be given to the commissioner, the municipality of Leidschendam-Voorburg. First of all, it appeared that the start up phase of the projects seems very important. Initiators should first pay attention to how they would like to start a project. There is no best way: projects can be started either by forming an agenda or by forming a collaboration of stakeholders. As explained, the way projects start can have influence on several aspects, so initiators should consider which is best for their goals. Once an idea about this is formed, this phase is of great importance because the stakeholders in the project need to get to know each other very well. It is of significance that each other's wishes and needs are known among the other stakeholders in order to prevent that wrong expectations are being formed and stakeholders become dissatisfied. In order to get the best results, it is important that the regime functions in an informal way. Close, informal contacts are favored among the stakeholders, also in meetings.

In forming the agenda of the regime, it is important that the focus is on problem solving. The goal of the agenda needs to be a goal that solves a problem for all the stakeholders. When one stakeholder is not accommodated on this factor, they are less likely to be fully committed to the project. In addition, it is recommended that attention is paid to the question 'what is in it for me' for all the stakeholders. When there is something to gain, stakeholders are more inclined to be and stay committed. This also contributes to the sustainability of the regime. Furthermore, a certain common sense of purpose needs to be established. The agenda needs to be a shared agenda. Otherwise, other stakeholders may have other underlying goals that affect the project negatively.

In including stakeholders in the project, close attention needs to be paid to the resources that they are able to bring. As explained, it is best for a project when there is an equal amount of resources, evenly distributed among the different stakeholders. But not only need the resources be equally divided, it is also important that they contribute to the capacity to act of the regime. In addition, it can be a contribution to the sustainability of the regime when the stakeholders have a mutual dependency on each others resources.

A subsidy can be a great way to start a project and to attract stakeholders. However it is recommended that this is not the only financial incentive in the regime, because this has a negative effect on the sustainability of the collaboration. The stakeholders need to be in the project for something more: a certain level of passion and enthusiasm needs to be present and there needs to be something the stakeholders can gain from the project. Otherwise, they are most likely just in it because it has been made easy by the subsidy to participate, and this negatively influences the level sustainability. When the subsidy stops, there is nothing left for the stakeholders to be committed.

Lastly, stability needs to be created in order for regimes to function in a sustainable way. Therefore, it is suggested that above mentioned recommendations are being applied in a regime. All these factors contribute to the sustainability.

6.4 Reflection on methodology and relevance

6.4.1 Methodology

This research was conducted using a qualitative research strategy to understand the mutual relationship between the development of networks and shared agendas and what could be of influence for these dynamics. Therefore, the research was conducted as an in-depth exploration of public- private collaborations that were formed to enhance sports facilities by occupying the sports fields more effectively. The research has been conducted in a case study design with two cases (N = 2). A disadvantage of a small design like this is that the results of the research cannot be generalized to all public private collaborations in every city in The Netherlands. The cases were selected based on a maximum in variance in the collaborations: they represented differences in the way the collaborations developed and the way the coalition was related to the shared agenda, in order to gain a more complete understanding of the relation between the development of regimes and the shared agenda. Indeed both cases have been relevant cases for the successful completion of this research and new insights regarding the described mutual relation were gained and were a contribution to the knowledge that already exists on this field. The case analyses showed that the cases were similar to some extent, but also differed in some factors. However, both cases provided a different insight into public private collaborations and the mutual relation between the agenda and network. The interviews that were conducted among stakeholders in the different projects were optimal. One respondent from every stakeholder was interviewed and one additional expert interview was conducted as well. Even more interviews with other actors from the same stakeholders or follow up interviews with the interviewed respondents could have been conducted to verify the information even better. However, this was not possible due to the schedules from both the respondents and the researcher.

In addition, a reflection can also be given on the theory and literature provided in the second chapter. As mentioned before, it can be concluded that not only measuring up to the conditions regarding characteristics that should be present in a regime leads to more effective and sustainable regimes, as Stoker and Mossberger (1994) argue. For example, according to Stoker and Mossberger (1994), the presence of selective incentives can be used to support the regime, protect the participation and make sure the regime operates smoothly. However, it appeared that it depends on what kind of stimuli. When a regime is mostly focused on financial stimuli like subsidies, it can have a negative influence on the sustainability of the regime. In addition, it is argued that a balance between public and private stakeholders contribute to the sustainability of the regime (Stoker & Mossberger, 1994). However, not only a better balance contributes to the sustainability of the regime, there needs to be more. It appeared that collaborations that are more driven on passion and enthusiasm are more likely to be more sustainable. So the involved stakeholders need to be part of the collaboration not only because of money, but also because they have passion or are enthusiastic about the goals of the regime. Furthermore, Stoker and Mossberger (1994) claim that it is important for regimes that the resources need to be diverse and evenly distributed among the stakeholders. However, as was concluded, it is also important that the stakeholders are mutually dependent on each other and each other's resources, which is created with the shift to 'power to' (Stone, 2006). When this is not the case it can affect the sustainability of the regime.

6.4.2 Relevance

This research provided new insights into the mutual relation between the development of networks and the development of the shared agenda and it was concluded what can be of influence for this relationship using the urban regime theory, in relation to sports policy making anno 2016. This combination is new to the already existing literature and therefore this research can be a contribution. As mentioned in chapter two of this research, Stoker and Mossberger (1994) argue that the role of the government represented a shift from 'power over' to 'power to'. This shift is something all governments in The Netherlands are dealing with nowadays. Due to the decentralization of the three laws, Jeugdzorg, Participatiewet and Wet Maatschappelijke Ondersteuning, local governments are also forced to operate differently towards vulnerable groups of people, like elderly and minority groups. This research gave insight into how local governments can start projects to unite the sports sector with a different sector, using the urban regime theory, since collaborating with other stakeholders becomes more important. This research gave relevant insights into how these public private collaborations work and in the mutual relation between the network and the shared agenda. So not only is this research very relevant in these times, it also gave some new insights in combining the urban regime theory with it.

To conclude, the value of this research is demonstrating the importance of public private collaborations anno 2016 and showed the mutual relation between the network and shared agenda.

6.5 Recommendations for further research

Based on this research, recommendations for further research can be provided. The topic that is discussed in this research could be further explored from different angles, to get an even broader and more complete picture. The importance lies in the ability to compare cases and explore additional factors that might influence the functioning of regimes. This research was only done in two cases in two different cities. To enhance the validity and reliability of the results of this research, it is recommended that also other projects will be researched on this topic and that the same interviews will be conducted. Besides, it can be interesting to gain more insight into projects that did survive and showed more sustainability, in order to gain more insight into how projects can make sure they survive even though they are subsidized. As mentioned before, further research is also needed to see if indeed there is causality between an overrepresentation of public partners, subsidies and less sustainability of the collaboration. In paragraph 6.4.1, a reflection on the literature and theories provided in the second chapter was given. Based on this, further research can also be done in financial stimuli in regimes in relation to public actors and the relation between the shared agenda and the development of the network, in order to get an even better understanding of how these regimes function. Also, it is argued that not only a better balance between public and private actors contributes to the sustainability of the regime, but stakeholders also need to have passion. Further research can be done to see if a collaboration that is more driven on passion and enthusiasm is indeed more likely to be sustainable, by researching regimes where a certain level of passion and enthusiasm is seen.

Bibliography

- Beach, S., Brown, K., & Keast, R. (2008). *Together now: stakeholders in government agencies*. Brisbane: International research society for public management.
- Boeije, H. (2010). *Analysis in qualitative research*. Amsterdam: Boom onderwijs.
- Bramham, P., Henry, I., Mommaas, J., & Van der Poel, H. (1996). Leisure policies in Europe: an introduction.
- Cassell, C., & Symon, G. (2004). *Essential guide to qualitative methods in organizational research*. New Delhi: Sage publications.
- Castells, M. (2000). *The rise of the network society: The information age: Economy, Society and culture*. Hoboken: Blackwell Publishing Ltd.
- Denters, B., & Rose, L. (2005). *Comparing local governance: trends and developments*. New York: Palgrave MacMillan.
- Dowding, K. (2001). Explaining urban regimes. *International journal of urban and regional research*, Vol. 25, 1, 7-19.
- Elander, I. (2002). *Partnerships and urban governance*. Oxford: Blackwell Publishers.
- Elling, A. (2004). 'We are friends on the pitch'. Limits to social bonding and fraternization through sports. *Pedagogiek*, 4, 342-360.
- Henry, I., & Paramio-Salcines, J. (1999). Sport and the analysis of symbolic regimes - a case study of the city of Sheffield. *Urban affairs review*, Vol. 34, No. 5, 641-666.
- Hoekman, R., Wezenberg-Hoenderkamp, K., & Van den Dool, R. (2015). *Rapportage_sport_2014*. Retrieved 2016, from SCP.
- Jacobsson, B., & Sundström, G. (2007). The embedded state - From government to governance: The case of Sweden. Stockholms centrum för forskning om offentlig sektor.
- L'abée, D. (2015). *Efficient gebruik van sportaccommodaties*. Retrieved from Allesoversport: <https://www.allesoversport.nl/artikel/efficient-gebruik-van-sportaccommodaties/>
- Leidschendam-Voorburg*. (n.d.). Retrieved from Leidschendam-Voorburg: <http://www.leidschendam-voorborg.nl/Int/Leidschendam-Voorburg/Over-Leidschendam-Voorburg/Drie-stedenbanden.html>
- Mommaas, H. (2015). Leisure, Creativity and Space, lecture 11.
- Mossberger, K., & Stoker, G. (2001). The evolution of urban regime theory. *Urban affairs review*, vol. 36, No. 6, 810-835.
- Mulierinstituut*. (n.d.). Retrieved from Mulierinstituut: <http://www.mulierinstituut.nl/organisatie/mulier-instituut/>
- Nicholson, M., & Stewart, B. (2013). Leisure policy - the example of sport. In T. Blackshaw, *Routledge handbook of leisure studies*. Routledge.

- Nijs, D. (2014). *Imagineering the butterfly effect*. Eleven International Publishing.
- Patton, M. (1990). *Qualitative evaluation and research methods*. Beverly Hills: Sage.
- Ritchie, J., & Lewis, J. (2003). *Qualitative research practice - a guide for social science students and researchers*. New Delhi: Sage publications.
- Sportimpuls*. (n.d.). Retrieved from Sportindebuurt:
<https://www.sportindebuurt.nl/sportimpuls/sportimpuls-regulier/>
- Sportpungouda*. (n.d.). Retrieved from Sportpungouda: <http://www.sportpungouda.nl/over-ons>
- Stoker, G. (1998). Governance as theory: five propositions. *International social science journal* , volume 50, 155 (p 17-28).
- Stoker, G. (1995). Regime theory and urban politics. In S. W. Judge, *Theories of urban politics* (pp. 268-281). London: Sage publications Ltd.
- Stoker, G., & Mossberger, K. (1994). Urban regime theory in comparative perspective. *Environment and planning C: Government and policy*, vol.12 , 195-212.
- Stoker, G., & Mossberger, K. (1994). Urban regime theory in comparative perspective. *Environment and planning C: Government and policy*, vol.12 , 195-212.
- Stone, G. (2006). Power, reform, and urban regime analysis. *City & Community*, Vol. 5, No. 1 , 23-38.
- Tiessen-Raaphorst, A. (2015, January 23). *Rapportage_sport_2014*. Retrieved January 2016, from SCP: http://www.scp.nl/Publicaties/Alle_publicaties/Publicaties_2015/Rapportage_Sport_2014
- Van den Braak, B., & Van den Berg, J. (2014). *Verzuiling*. Retrieved 2016, from Parlement: <http://www.parlement.com/id/vh8lnhrpfxub/verzuiling>
- Van der Poel, H. (2004). *Tijd voor vrijheid - Inleiding tot de studie van de vrijetijd*. Amsterdam: Uitgeverij Boom.
- Wijk sportclub*. (n.d.). Retrieved from Wijk sportclub Korte Akkeren:
[http://www.wijk sport club korte akkeren.nl/over wijk sport club/](http://www.wijk sportclub korte akkeren.nl/over wijk sport club/)

Appendices

Appendix 1: Operationalization conceptual model

Concept	Operationalization
Independent variables	
Coalition	- Which actors are involved in the collaboration? - Is there an equal distribution between public and private actors?
Resources	- Is there access to different resources? - Can these resources contribute to reaching the goal? (capacity to act) - Which resources (and amount of resources) are put in the collaboration by who?
Incentives	- Are there stimulators present in the collaboration? Are they supportive? - Reasons to participate
Dependent variables	
Agenda	- Origin of the collaboration - Is there a shared agenda with clearly formulated purposes? - Is there a shared policy direction present?
Stable / long-lived	- What is / was the duration of the collaboration? - What is the sustainability of the collaboration? Can it survive changes?
Informal	- Is there a formal or informal character of the collaboration? - How often do stakeholders meet? And where? In what setting? - How is the communication between the actors?
Capacity to act	- Can the collaboration achieve its goals? - Is the collaboration able to organize action?
Common sense of purpose	- Is there a common sense of interests? - Do actors have the feeling they are in the collaboration together? Do they feel attached with the other stakeholders and its goals?
Able to make governing decisions	- What kinds of decision are made by the collaboration? - Who carries out these decisions? - Are they supported by all the actors?
Sustainability / fit agenda and stakeholders	- What is the sustainability of the collaboration? - What is the fit between the shared agenda and the stakeholders?

Appendix 2: Item list interviews

List of items for the respondents

1. The coalition

- a. The emergence of the collaboration
- b. Initiative in the emergence
- c. The occasion for the emergence of the collaboration
- d. Your role in the collaboration
- e. Shared role with other actors
- f. Other parties in the coalition
- g. Public or private actors
- h. Balance between these actors
- i. Influence of each actors in making decisions?
- j. Formal/informal: use of first name, how do meetings look like

2. The agenda of the collaboration

- a. The main goal of the collaboration
- b. The interviewees goal
- c. Shared goal with other actors
- d. Sense of purpose to achieve goals
- e. Difference in priorities between the actors
- f. Managing of change

3. Resources

- a. Resources to contribute from the interviewee/uniqueness of them.
- b. Resources from other parties
- c. Balance between public/private resources
- d. Do these resources enable the capacity to reach the goal of the collaboration?

4. Incentives

- a. Reasons to participate in the collaboration
- b. Used incentives (jobs, contracts, facilities etc.) in the collaboration
- c. Are the incentives supportive for the collaboration?
- d. Is the goal of the collaboration stimulating to participate in the collaboration?

5. Functioning of the collaboration

- a. Positive results that the collaboration achieved
- b. How came these results into being?
- c. Negative results that the collaboration faced?
- d. How came these results into being?
- e. Sustainability/duration of the collaboration
- f. Effectiveness of the collaboration
- g. What are your expectations regarding the functioning of the regime in the future?

Appendix 3: Data matrix example

		Case Gouda		Case Alkmaar	
Variable		Respondent 1	Respondent 2	Respondent 1	Respondent 2
Coalition	<i>Specific topic</i>	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>
Resources	‘ ’	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>
Incentives	‘ ’	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>	<i>Quote</i>

Appendix 4: Data matrix pictures

Gouda	Respondent 1	Respondent 2	Respondent 3	Respondent 4
1. <u>Context</u>				
Background				
Industry				
Size & Scope				
Roles				
Other parties				
Public / Private				
Decision making				
Resources / Information				
2. <u>Resources</u>				
Contributors				
Enabling capacity				
3. <u>Incentives</u>				
Reasons / Participation				
Incentives				
Stimulating goal				
4. <u>Agenda</u>				
origin / goals				
Shared agenda				
Shared Policy				
5. <u>Stability</u>				
Duration				
Sustainability				
Fit agenda / stakeholders				
6. <u>Informality</u>				
(In)formal				
meetings				
Communication				
7. <u>Capacity to act</u>				
Achieve goal				
Organize action				
8. <u>Common</u>				
sense of purpose				
common interests				
Together ness				

SAKUNDAIR	Representant 1	Representant 2	Representant 3	Representant 4	Representant 5
1. <u>Identifikation</u>					
2. <u>Identifikation</u>					
3. <u>Identifikation</u>					
4. <u>Identifikation</u>					
5. <u>Identifikation</u>					
6. <u>Identifikation</u>					
7. <u>Identifikation</u>					
8. <u>Identifikation</u>					
9. <u>Identifikation</u>					
10. <u>Identifikation</u>					
11. <u>Identifikation</u>					
12. <u>Identifikation</u>					
13. <u>Identifikation</u>					
14. <u>Identifikation</u>					
15. <u>Identifikation</u>					
16. <u>Identifikation</u>					
17. <u>Identifikation</u>					
18. <u>Identifikation</u>					
19. <u>Identifikation</u>					
20. <u>Identifikation</u>					
21. <u>Identifikation</u>					
22. <u>Identifikation</u>					
23. <u>Identifikation</u>					
24. <u>Identifikation</u>					
25. <u>Identifikation</u>					
26. <u>Identifikation</u>					
27. <u>Identifikation</u>					
28. <u>Identifikation</u>					
29. <u>Identifikation</u>					
30. <u>Identifikation</u>					
31. <u>Identifikation</u>					
32. <u>Identifikation</u>					
33. <u>Identifikation</u>					
34. <u>Identifikation</u>					
35. <u>Identifikation</u>					
36. <u>Identifikation</u>					
37. <u>Identifikation</u>					
38. <u>Identifikation</u>					
39. <u>Identifikation</u>					
40. <u>Identifikation</u>					
41. <u>Identifikation</u>					
42. <u>Identifikation</u>					
43. <u>Identifikation</u>					
44. <u>Identifikation</u>					
45. <u>Identifikation</u>					
46. <u>Identifikation</u>					
47. <u>Identifikation</u>					
48. <u>Identifikation</u>					
49. <u>Identifikation</u>					
50. <u>Identifikation</u>					
51. <u>Identifikation</u>					
52. <u>Identifikation</u>					
53. <u>Identifikation</u>					
54. <u>Identifikation</u>					
55. <u>Identifikation</u>					
56. <u>Identifikation</u>					
57. <u>Identifikation</u>					
58. <u>Identifikation</u>					
59. <u>Identifikation</u>					
60. <u>Identifikation</u>					
61. <u>Identifikation</u>					
62. <u>Identifikation</u>					
63. <u>Identifikation</u>					
64. <u>Identifikation</u>					
65. <u>Identifikation</u>					
66. <u>Identifikation</u>					
67. <u>Identifikation</u>					
68. <u>Identifikation</u>					
69. <u>Identifikation</u>					
70. <u>Identifikation</u>					
71. <u>Identifikation</u>					
72. <u>Identifikation</u>					
73. <u>Identifikation</u>					
74. <u>Identifikation</u>					
75. <u>Identifikation</u>					
76. <u>Identifikation</u>					
77. <u>Identifikation</u>					
78. <u>Identifikation</u>					
79. <u>Identifikation</u>					
80. <u>Identifikation</u>					
81. <u>Identifikation</u>					
82. <u>Identifikation</u>					
83. <u>Identifikation</u>					
84. <u>Identifikation</u>					
85. <u>Identifikation</u>					
86. <u>Identifikation</u>					
87. <u>Identifikation</u>					
88. <u>Identifikation</u>					
89. <u>Identifikation</u>					
90. <u>Identifikation</u>					
91. <u>Identifikation</u>					
92. <u>Identifikation</u>					
93. <u>Identifikation</u>					
94. <u>Identifikation</u>					
95. <u>Identifikation</u>					
96. <u>Identifikation</u>					
97. <u>Identifikation</u>					
98. <u>Identifikation</u>					
99. <u>Identifikation</u>					
100. <u>Identifikation</u>					

2 Resources

Contribution

Enabling capacity

3 Incentives

Reasons Participation

Incentives

Stimulating goal

[illegible]

4 Agenda

Origin / goals

Shared agenda

Shared Policy

Stability

• 'DNA wilde graag wat meer maatschappelijk betrokken zijn bij de wijk en hun accommodatie daarvoor beschikbaar stellen' • 'Wi' hebben DNA op weg om te kijken hoe we de verbindingen konden leggen en een leuk programma konden neerzetten' • 'DNA wilde meer zijn dan alleen een voetbalclub, maar ook een huiskamer voor de wijk' • 'Wijkopstufclub Korte Akkeren is echt voor senioren'	• 'De vereniging ligt echt middenin de wijk. Een ideaal vertrekpunt als huiskamer van de wijk' • 'Maar de hoofdredens was echt een sociaal-maatschappelijk insteek, voor de wijk, waarbij de vereniging een centrale rol kon spelen. En overdag en 's avonds lagen de velden toch leeg' • 'Dat was natuurlijk ook voor de vereniging het idee, dus naast het maatschappelijke aspect ook vrijwilligers en leden aantrekken. En de sportvelden weer bezetten' • 'Jawel, de hoofdredens zijn wel hetzelfde gebleven: sociale cohesie, het tegengaan van versnippering, aanbod en vraag op elkaar afstemmen'	• 'We willen een wijkopstufvereniging gaan uitvoeren in Korte Akkeren om ouders weer te laten bewegen' • 'Ja precies, dat ze elkaar weer treffen en buitenshuis weer wat gaan doen' • 'Het was wel de gedachte dat het mes aan twee kantjes sneed. Doordat je andere mensen binnen je accommodatie krijgt, betekend dat dat zij misschien weer in contact kunnen met de sportvereniging. En misschien dat ze dan denken om daar vaker te komen. Of de kantine en ruimte weer vaker gebruiken. Dat het behalve een voetbalvereniging is, dat je er meer kan doen zoals bijlatten, yoga, wandelen, en nog veel meer'. Dan positioneer je je anders in de wijk' • 'Hoe moeilijker je een groep mensen die eigenlijk niet weten dat ze ergens behoefte aan hebben. De tweede was de positie van DNA'
• 'Projecten die leiden tot langere bewegingsrijd zijn al doelen binnen ons bedrijf, dus dat sloot aan' • 'De gedeelde interesses en doelstellingen waren een prima reden om aan te sluiten'	• 'Alle partijen wilde sociale cohesie bereiken' • 'Nochmaals, ik denk dat de belangrijkste drijfveer van de meeste organisaties is geweest, gewoon de maatschappelijke betrokkenheid en zien dat samenwerken helpt'	• 'Precies, en als het dan gaat over participatie, dat mensen weer met mensen kunnen, dus in dat een ontwikkeling die we ontzettend toezien want dat past wel in dat brede perspectief van hoe krijgen we het leuker in de wijk'
• 'Het doel was het bevorderen van bewegen en een podium geven aan verenigingen, dus dat is allemaal gedeelde interesse en doelstellingen'	• 'Maar uiteindelijk werken we allemaal voor hetzelfde doel, en dat is een verbetering brengen in de maatschappij. Dat is wel de drijvende factor' • 'Alle partijen wilde sociale cohesie bereiken. En zeker de welzijnsonsties die hebben als opdracht denk ik ook het tegengaan van overgewicht, vereniging is een groot probleem'	• 'Dat was wel heel erg vanuit de visie, op het moment dat we fysiek gaan investeren met een bijbehorend sociaal programma, proberen we die hele wijk op een hoger niveau te krijgen. Dat was wat Michiel ook probeerde met het project'
• 'Bijna 3 jaar geleden is de aanvraag gedaan en afgelopen september 2015 is het project geëindigd' • 'De activiteiten die er nog zijn, blijven denk ik wel bestaan, uitbreiden door ze denk ik niet'	• 'In 2013 zijn we gestart. Vorig jaar augustus is het afgelopen' • 'De activiteiten lopen niet allemaal meer. Yoga wel, valpreventie en bijlatten ook nog wel. 35 plus voetbal, dat is voor de vereniging erg goed geweest'	• 'Ja dat kwam heel goed uit, wat hij voor ogen had was mensen in beweging krijgen die tot dan toe niet in beweging kwamen. Die daarvoor ook weer contact kregen met andere wijkbewoners' • 'Wat ik wel begreep van Michiel was dat hij het best wel lastig had binnen DNA zelf. Want de ambitie van de wijkopstufvereniging en het positionering in de wijk werd niet echt DNA-breed gedragen. Dat was vooral iets van Michiel in zich droeg. En de rest dacht, als we er geen last van hebben prima'
• 'Een aantal projecten zijn doorgegaan zonder de subsidie waaronder yoga'	• 'Ik moet wel zeggen dat als ik kijk naar de praktijk, hoe het loopt na de projectperiode op papier is het heel mooi dat de buurtsportopdracht de oorspronkelijke	• 'Het is opgestart in 2011, 2012' • 'Ik durf niet met zekerheid te zeggen of er nog activiteiten van lopen op dit moment, maar ik ben
		• 'Prima, maar dan is het misschien alomvattend van belang voor verenigingen dat ze bijvoorbeeld nieuwe leden werven hierdoor, of dat hun imago beter wordt in de

[illegible][illegible]

Appendix 5 Transcriptions interviews

Legenda		
1: Coalition	A: Emergence of collaboration B: Initiative C: Occasion for emergence D: Roles in collaboration E: Other parties F: Public/private partners G: Decision making H: Formal/informal	
2: Resources	A: Contribution of each stakeholder B: Enabling capacity to reach goal	
3: Incentives	A: Reasons for participation B: Used incentives C: Is goal stimulating for participation	
4: Agenda	A: Origin of collaboration, goals B: Shared agenda with clear purpose C: Shared policy direction present	
5: Stability	A: Duration of collaboration B: Sustainability of collaboration C: Fit agenda / stakeholders	
6: Informality	A: Formal/informal character B: Meetings C: Communication	
7: Capacity to act	A: Can collaboration achieve goals B: Able to organize action	
8: Common sense of purpose	A: Common sense of interest B: Sense of togetherness	

5.1 Respondent 1

Michiel van Loo, projectmanager Wijk sportclub Korte Akkeren, Gouda, 22-04-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Om bij het begin te beginnen; hoe bent u ooit begonnen met het project Korte Akkeren?

M: Uuh, vanuit persoonlijke interesse. De voetbalvereniging ONA, daar ben ik zelf sporter bij. Gezien mijn kennis van de sport- en vrije tijd wereld in Nederland, mijn kennis van Sportimpuls..De vereniging ligt in een wijk met een lage SES, een achterstandswijk zo kan je het ook noemen. De omstandigheden zijn voor subsidies daar heel erg ideaal, om het zo maar eens te noemen. En in samenwerking met de wijkorganisatie en de gemeente heb ik toen gekozen voor senioren. Ook gewoon een tactische keuze omdat daar gewoon geld voor beschikbaar was. 1ABC, 3B

S: Het was niet zo dat de wijk demografisch gezien meer senioren huisvest?

M: Uiteraard wel gebaseerd op cijfers, anders krijg je het ook niet voor elkaar. Maar het was ook gewoon een quick win. Zo zijn we er aan begonnen.

S: Wanneer is dit ongeveer gestart?

M: Even kijken hoor, in 2013 zijn we gestart. Vorig jaar augustus is het afgerond. 5A

S: Was het doel voor u puur dat u iets wilde betekenen voor ONA, of speelde het maatschappelijke karakter ook een grote rol?

M: Ja voornamelijk het maatschappelijke doel. Zo zit ik zelf in elkaar, ik ben zelf erg maatschappelijk betrokken en de vereniging ligt echt midden in de wijk. En op basis van de ervaringen die ik had opgedaan in mijn functie bij de gemeente Rotterdam...omdat de vereniging zo midden in de wijk ligt, is het een ideaal vertrekpunt als huiskamer van de wijk, om zo'n situatie te creëren. Door bezuinigingen zijn heel veel wijkvoorzieningen wegbezuinigd. Dat was ook het geval in Gouda. En zeker in een wijk met een lage SES, vind ik het erg belangrijk dat er ook dingen zijn voor de mensen. 1BC, 4A

S: En ook specifiek voor senioren misschien? Het wordt wel steeds bekender dat senioren steeds vaker alleen zitten, te weinig bewegen, en misschien eenzaam zijn.

M: Ja precies, de doelstelling was ook..sowieso was er bijna geen aanbod voor senioren op sport en beweeggebied.

S: In heel Gouda niet of daar in de wijk?

M: Sowieso in de wijk niet, en de gemeente Gouda was op dat moment nog niet begonnen met actief beleid voor senioren. Trouwens in heel Nederland vind ik dat het beleid op het gebied van senioren achterloopt, terwijl we al jaren weten dat er de babyboomers nu senioren zijn. De cijfers voor de komende jaren qua aantal senioren gaat over de 5 of 6 miljoen. En als je het toch over kosten wilt hebben, dan moet je preventief te werk gaan. Mensen moeten gezonder blijven, dus meer bewegen. Maar de hoofdreden was echt een sociaal-maatschappelijke insteek, voor de wijk, waarbij de vereniging een centrale rol kon spelen. En overdag en 's avonds lagen de velden toch leeg. En in

Rotterdam is ooit een project gestart, dat heette ook de Wijk sportclub. Waar was dat ook alweer in Rotterdam....Ijsselmonde. Het concept was daar; verschillende sportaanbieders werkten daar samen in een gebied. Door de manier van onderling contact kon het aanbod op elkaar afgestemd worden en kon er meer bereikt worden. Samen sta je sterker. Dat idee heb ik meegenomen. 1C, 4A

S: Dat project heeft voor u dus gediend als voorbeeld?

M: Ja.

S: Ja en toen, hoe pak je zoiets aan. Want u bent het project alleen gestart?

M: Uuh, nou niet alleen. Ik heb een projectgroep verzameld. Uiteraard de verenging ONA, de gemeente Gouda, vanwege de voorwaarden van de Sportimpuls destijds, dat er continuïteit is. Dat het na het project niet direct in elkaar stort. Daarna zou de gemeente Gouda het overnemen, uuh hoe heet dat ook alweer..de wijk sport..nee de buurtsportcoach. Een populaire term nu. Daarnaast een transparant netwerk, dus een netwerk van allerlei gezondheidsinstellingen en instanties, denk aan huisartsen. En een woningstichting. Dat was het projectteam, vooral op management niveau. Een keer in de zoveel tijd kwamen we bij elkaar om te kijken wat de voortgang was. En ik als projectleider was de voorzitter. 1E, 5C

S: Sportpunt Gouda was daar ook bij betrokken?

M: Ja ik heb heel erg nauw samengewerkt met Sportpunt Gouda, omdat daar de buurtsportcoach in dienst is. Uiteindelijk zou die gozer daar dan mijn taak moeten overnemen. 1E

S: Dat is Richard Koolmees?

M: Ja klopt Richard. En ik heb heel prettig met hem samengewerkt altijd. Ik denk dat we een goede combinatie waren. Hij was echt de praktische sportman, die alles op uitvoeringsniveau kon regelen. 1E, 2A

S: Sportpunt Gouda is dus de partij die het beleid van de gemeente Gouda uitvoert?

M: Ja klopt. Ze lopen een klein beetje voor op de rest van Nederland, qua gemeentelijk beleid. Veel gemeentes hebben uitvoerders binnen de gemeente, in verband met sportaccommodaties enzovoort. Gouda heeft het in een soort B.V. gezet, waarvan de gemeente de grootste aandeelhouder is. Je ziet ook bijvoorbeeld dat Rotterdam daar al jaren over discussieert om het in eenzelfde soort constructie te doen. Toen ik daar nog werkte was dat al het geval.

S: Hoe heeft u al die partners benaderd?

M: In het voortraject. Ik ben eerst zelf gestart met het maken van een concept projectplan. En daarbij heb ik de geschikte partners gezocht. Ik had al ingang bij Sportpunt Gouda, dus daar ben ik begonnen. Daarbij heb ik het sneeuwbal effect gebruikt en gevraagd of zij nog interessante of relevante mensen kenden die zouden kunnen helpen. En toen ben ik bij de mensen terecht gekomen. 5C

S: Reageerde iedereen enthousiast?

M: In principe wel ja. Het waren allemaal betrokken mensen die het beste voor hadden met de wijk en de mensen die er woonden. En als er ergens geld vandaan kan worden gehaald, zeker van de overheid, dat scheelt ook wel. Dat was een goede motivator. Ze hebben allemaal het plan van steun ondertekend. Het klinkt heel makkelijk misschien maar zo ging het. 3ABC

S: Hoe ging dat met de aanvraag van de subsidie? Hoe werkt zo iets, die Sportimpuls?

M: Het is gebleken dat het ook voor het ministerie een heel traject is geweest, de voorwaarden zijn deze keer helemaal anders als de eerste keer dat de Sportimpuls werd verstrekt. Het komt er over het algemeen op neer dat je een formulier hebt dat je moet invullen, en er moeten heel veel handtekeningen op. Een begroting moet er uiteraard bij, en een uitwerking van de plannen. Dan dien je het in, en als je goed scoort op bepaalde pijlers van de Sportimpuls krijg je het geld. Tegenwoordig is dat wel wat lastiger. Wij hadden wel wat meer vrijheid. Tegenwoordig heb je een menukaart, zoals ze dat noemen. Met interventies, en je mag daar niet van afwijken. En die interventies zijn bijvoorbeeld van de KNVB, van sportbonden, welzijnsinstanties. Het zijn beproefde en bewezen interventies dat ze effect hebben.

S: Is het lastig daar aan te voldoen?

M: Het vervelende daar aan is, praktisch gezien is dat je toestemming moet krijgen van alle interventie houders. Voor je hele plan. Dus als een interventie houder nee zegt op je plan, gaat het niet door. In de praktijk gebeurt dat wel eens, maar volgens het ministerie moet het niet voorkomen. Dat is een ontwikkelpunt van het ministerie. Maar naar mijn mening geeft dat minder vrijheid in je ideeën om zelf een project te starten. Je moet voldoen aan de voorwaarden, want het ministerie wil ook een bepaalde kwaliteit hebben. Dat begrijp ik ook wel. Dus het is een beetje dubbel.

S: Hoe moet ik uw rol zien in dit hele geheel?

M: Formeel ben ik natuurlijk projectleider. Als ik kijk naar de formele taken van de projectleider dan is dat vooral aansturen. Alle samenwerkingspartners, de kredietverstrekkers en de mensen die het uitvoeren. In de praktijk heb ik ook veel uitvoerende taken gedaan, zoals de communicatie, de website bijhouden, ook de organisatie van een aantal activiteiten. 1D

S: U was een beetje de spil in het hele netwerk?

M: Ja dat is wel heel erg belangrijk in een dergelijk project, zeker als ik dan advies mag meegeven aan de gemeente. Als je gaat starten heb je echt iemand nodig die de aanjager is. De sport en vrijetijd wereld, daar zijn hele enthousiaste mensen die graag de schouders ergens onder zetten, maar zo werken mensen niet. Ze hebben echt iemand nodig die ze even meetrekt als het even niet gaat. 1D

S: En ik denk ook belangrijk als een soort verbinder tussen de partijen?

M: Ja zeker.

S: Hoe onderhield u al die contacten? U had het over bijeenkomsten?

M: Ja, er was al een buurtoverleg, maandelijks. Daar kwamen alle sociaal-maatschappelijke organisaties uit de wijk bij elkaar. Dat waren er een stuk of 12. Moet je denken aan politie, GGZ, de wijkverpleging. 6B

S: Alleen de maatschappelijke partners?

M: Nee de sportverenigingen werden vertegenwoordigd door Sportpunt Gouda. Dus dat was eigenlijk het grootste overleg met alle andere organisaties. Daarnaast had ik ook gewoon mijn eigen inbreng, veel praten met mensen. Ik denk dat dat een van de beste resultaten is van het project. Dat de interactie en de lijntjes veel korter zijn tussen alle spelers in zo'n wijk. We kunnen elkaar veel sneller vinden waardoor we het aanbod beter kunnen afstemmen. We hadden veel persoonlijk contact, want als je weet welk gezicht bij welke organisatie hoort ga je sneller de telefoon pakken en even bellen. 1H, 6AB

S: Dus de bijeenkomsten en relaties waren best wel informeel?

M: Ja klopt, ik kende veel mensen persoonlijk. Misschien is dat ook wel belangrijk, persoonlijk contact. Zeker in de sociale sector. Persoonlijk vind ik dat prettig. 1H, 6B

S: Je leert mensen ook kennen denk ik zo, wat hun passies zijn en wat hun drijfveer is.

M: Ja je hoeft echt niet bij elkaar over de vloer te komen, en bij de ene heb je misschien een beter gevoel als bij een ander. Maar uiteindelijk werken we allemaal voor hetzelfde doel, en dat is een verbetering brengen in de maatschappij. Dat is wel de drijvende factor. Dus dat is positief. Persoonlijk contact onderhouden was ook wel heel erg mijn persoonlijke inbreng. 2A, 4C, 8A

S: Wie zijn de belangrijkste spelers geweest in dit project, naast uzelf natuurlijk

M: De sportvereniging ONA zelf natuurlijk, die moeten namelijk wel de intentie hebben zich open te stellen voor de wijk. Voor sommige sportverenigingen is dat lastig, want ze zitten misschien met een bepaalde verenigingscultuur. Bij mijn vereniging bleek dat zo te zijn. Er was een spanningsveld tussen de oude garde en een jongere. De jongere garde uit het bestuur wilde zich wel openstellen voor het belang van de vereniging in de wijk. 1E

S: En de oudere garde zagen dat niet zitten eerst?

M: Verandering is eng. Je hebt zelf ook bij een vereniging gezeten?

S: Ja klopt, ik heb altijd getennist en mijn vader heeft daar altijd in het bestuur gezeten zelf. Hij is daar zelf op jongere leeftijd ingekomen, en heeft op een gegeven moment het stokje doorgegeven aan de jongere generaties, omdat dat voor een frisse wind zou zorgen.

M: Ja dan weet je een beetje hoe het werkt. Dat was dus ook wel een uitdaging voor mij.

S: Ja hoe pak je zoiets aan?

M: Ja daar ben ik nog steeds niet achter. Belangrijkste is dat je het bestuur achter je hebt, want zij nemen de beslissingen. Maar in de uitvoering, je hebt mensen nodig die helpen met de dagelijkse dingen, het openstellen van de bar bijvoorbeeld. En dat is heel persoonlijk. Dat is mijn ervaring. Persoonlijk contact met mensen, en zorgen dat zij het belang inzien. En zorgen dat ze zich gehoord voelen. Ze moeten hun zegje kunnen doen. Dat is belangrijk. 6A

S: U was dan de vertegenwoordiging vanuit ONA en projectleider?

M: Ja hoe kan je dat zeggen. Formeel was ik gewoon projectleider. En de sportvereniging was eigenlijk mijn opdrachtgever. 1D

S: En wie waren er verder nog heel veel bij betrokken, waarmee u het meest heeft samengewerkt?

M: Gemeente Gouda, Sportpunt Gouda, de wijkcoördinator van de gemeente. Elke gemeente heeft er een andere naam voor. Maar het komt er op neer dat iemand van de gemeente in een gebied in de stad zit en vanuit de gemeente de spil is tussen de wijk en de gemeente. 1E

S: En deze persoon was dus coördinator van Korte Akkeren?

M: Ja, klopt. Ik vond het ook erg belangrijk om nauw met hem samen te werken. Zijn netwerk oversteepte de wijk, hij kon ook verbanden leggen met andere delen van Gouda. De sportactiviteiten die we organiseerden waren ook niet perse voor Korte Akkeren. Het werd daar wel georganiseerd maar iedereen kon meedoen. 2AB

S: Wat zijn zoal activiteiten die u heeft georganiseerd?

M: Uuh yoga, valpreventie. Yoga is de best lopende. Twee soorten wandeltochten van de wandelvereniging. 2B, 7A

S: Dus dat start dan op het complex?

M: Ja ze starten twee keer per maand op de vereniging met een kopje koffie, doen de wandeling en dan keren ze weer terug op de vereniging. De tweede wandelactiviteit is cultuurhistorisch wandelen, met een gids die door de wijk liep en allerlei leuke dingen vertelde over de wijk. 35 plus voetbal, dat is van de KNVB een interventie. Badminton... 2B, 7A

S: Op de voetbalvelden?

M: Wat even goed is om te weten als achtergrond informatie. Het idee was dat een gymzaal werd gebouwd naast de kantine, dus op de accommodatie van de voetbalvereniging. Op het moment dat het project zou beginnen. Alleen is gebleken dat de gymzaal er nu pas staat, dus anno 2016. Beetje gemeente eigen. Zo is dus het projectplan geschreven, dat de binnen activiteiten daar konden plaatsvinden. Dat bemoeilijkt dus wel het project. We hebben toen naar alternatieve gymzalen gezocht, uiteraard wel in de buurt van ONA. Yoga hebben we gedaan naast de accommodatie, want daar lag een basisschool. Zij waren zo aardig om hun gymzaal ter beschikking te stellen. Ook nog biljarten, spelletjesmiddag. Bridge had ik gekozen uit de menukaart van de interventie, maar dat is helaas niet zo aangeslagen.

S: Aardig wat activiteiten dus

M: Ja behoorlijk wat inderdaad. Ik had iets van twee of drie interventies gekozen, maar zeker 6 activiteiten in het aanbod. Dat is ook het mooie van het concept. Een groot gedeelte organiseer je niet zelf, dat doe je samen met sportverenigingen. Die komen dan naar de locatie, dus hoef je eigenlijk maar alleen te regelen dat ze naar jou komen. 2B

S: En lopen die activiteiten nu nog steeds?

M: Nee niet allemaal. Yoga wel, valpreventie en biljart ook nog wel. 35 plus voetbal, dat is voor de vereniging erg goed geweest. 5A

S: Qua ledenaantal?

M: Ja voor leden ja. Veel oud-leden van de vereniging zijn weer teruggebracht. Dat is leuk om te zien. En ouders van jeugd zijn ook weer betrokken geraakt bij de vereniging. 2B, 7A

S: Dus het mes snijdt ook aan twee kanten.

M: Dat was natuurlijk ook voor de vereniging het idee, dus naast het maatschappelijke aspect ook vrijwilligers en leden aantrekken. En de sportvelden weer bezetten. 4A

S: Ja precies, leegstand kost natuurlijk geld. Ging de vereniging ook echt achteruit qua leden voor het project startte?

M: De vereniging kwam uit een heel diep dal. De laatste 5 jaar gaat het weer goed met de vereniging en het project heeft er wel mede voor gezorgd dat die aantallen weer gingen stijgen. Ik moet wel zeggen dat als ik kijk naar de praktijk, hoe het loopt na de projectperiode: op papier is het heel mooi dat de buurtsportcoach de projectleiders rol overneemt. Maar als ik eerlijk ben, in de praktijk blijkt dat een buurtsportcoach gewoon te ver van het vuur zit. Logisch, Richard zit op een centraal punt, bij Sportpunt Gouda, ergens anders in de stad. Dus die kan niet altijd in de wijk zijn. 2B, 5B

S: Zonde is dat.

M: Ja je probeert zo veel mogelijk goed af te kaarten, maar in praktijk blijkt dat toch lastiger te zijn.

S: Voor u was het dus maatschappelijk uw steentje bijdragen en ONA weer op de kaart zetten waardoor u het project heeft gestart. Wat denkt u dat de andere partijen wilden bereiken door mee te doen aan het project?

M: Het mooie woord, sociale cohesie. En zeker de welzijnsinstanties die hebben als opdracht denk ik ook het tegen gaan van overgewicht, vereenzaming is een groot probleem. En zeker in achterstandswijken is dat een grotere kans. De sociale cohesie op wijkniveau is er niet, het zijn alleen maar groepjes. Het is gewoon feitelijk, de criminaliteit is daar relatief hoog. Al wordt het wel beter. 2A, 4B, 8A

S: Ja precies, kijk naar wijken als de Schilderswijk en delen van Rotterdam, het wordt wel beter.

M: Klopt, het gaat alleen gewoon langzaam. Maar als antwoord nog op je vraag, waarom de organisaties meededen. Ik denk dat de meeste organisaties destijds ook wel inzagen dat je door samen te werken meer kan bereiken. Zeker wat betreft geld. Er is gewoon veel bezuinigd, en 1 en 1 is 3. Door elkaar te helpen, en niet in de weg te zitten of langs elkaar te werken.. 3AB, 8AB

S: Dat denk ik ook, vooral het langs elkaar werken. Ik denk dat partijen vaak hetzelfde willen en zelfs al aan werken zonder dat ze dat van elkaar weten.

M: Dat gold zeker voor Korte Akkeren. Wat ik al zei, een van de beste resultaten zie ik dat je weet van elkaar waar je mee bezig bent. Voorheen was het onduidelijk.

S: Toch hadden ze wel maandelijks bijeenkomsten. Hoe kan het dan dat ze niet wisten van elkaar waar ze mee bezig waren?

M: Dat was tot op een bepaald niveau, die bijeenkomsten. Meer management niveau kwam daar, het ging niet meer de diepte in. De kloof tussen management en uitvoering is te groot.

S: Hoe zou dat overbruggt kunnen worden?

M: Ik denk dat daar wel een oplossing voor is. Je moet 1 of 2 mensen hebben die daar tussenin kunnen werken. Mensen die zowel op de werkvloer sprieten hebben wat er speelt en dat kunnen vertalen naar het managementteam. Iemand die het managementbeleid kan vertalen in normale woorden. Maar dat wordt vaak overschat, maar dat is een andere discussie. Maar dit soort functies worden vaak wegbezuinigd. Maarja dat is mijn mening.

S: Maar de overige partijen hadden er dus zeker wat aan mee te doen aan het project doordat er sociale cohesie werd gecreëerd.

M: Ja, en wat betreft Korte Akkeren. Nogmaals, ik denk dat de belangrijkste drijfveer van de meeste organisaties is geweest, gewoon de maatschappelijk betrokkenheid en zien dat samenwerken helpt.

4B, 8B

S: Ja. Is het doel van het project nog gewijzigd gedurende het project of is het gelijk gebleven?

M: Jawel, de hoofddoelen zijn wel hetzelfde gebleven: sociale cohesie, het tegengaan van vereenzaming, aanbod en vraag op elkaar afstemmen. Een van de punten, die verbeterpunten die ik ook heb genoemd, het aantrekken van allochtone mensen. Dat gaat mij persoonlijk heel erg aan het hart, omdat ik zelf natuurlijk, ik kom zelf uit Indonesië. Maar al mijn contacten waren overwegend blank. Terwijl juist in een achterstandswijk, zeker in Korte Akkeren, is 80% gekleurd. Op een gegeven moment hebben we een keuze gemaakt met de projectgroep, daar is heel veel energie in gestoken om allochtone mensen te betrekken. Maar dat is niet goed gelukt. We moesten er al voor zorgend at de activiteiten op korte termijn georganiseerd werden, dan maakte het even niet uit door wie. Maar dat was wel een afwijking van het plan, want die groep, zeker de allochtone vrouwen wilden we betrekken. Er zijn heel veel Marokkaanse mensen in Gouda, de vrouwen zitten thuis. Het is heel erg traditioneel. Uiteraard zijn er ook wel derde en vierde generaties. 4A, 7A

S: Dat zijn de mensen die ook verenigingen heel goed kunnen gebruiken denk ik, als vrijwilliger.

M: Ja zeker. Maar er is een drempel. Sowieso het verenigingsleven hier is typisch Nederlands. Voor allochtone mensen is dat, zeker voor de eerste generaties, is heel moeilijk voor hen zich erin te mengen. En je hebt te maken met een traditionele rol, een man-vrouw verhouding.

S: Dus daarin heeft u wel wat moeten wijzigen.

M: Ja helaas wel, dat heb ik ook meegegeven als tip.

S: Het is moeilijk om doorheen te breken denk ik

M: Ja dat is een discussie die al jaren duurt, zeker in de grote steden als Den Haag en Rotterdam. Maarja er zijn al jaren discussies over of je daar nou aparte programma's voor moet starten, of dat je ze gewoon moet benaderen als burger.

S: Denkt u dat de verhouding tussen publieke en private partijen binnen dit project goed is geweest?

M: Ik denk dat die verhouding wel goed is geweest. Er hebben zich alleen geen bedrijven verbonden aan het project, alleen semi-overheidsinstanties. Zoals Sportpunt Gouda. 1F

S: Was er een verschil tussen het werken met de vrijwilligers en mensen die voor de overheidsinstanties participeerden in het project?

M: Ja dat is een groot verschil.

S: Ja, waar zit hem dat in?

M: Motivatie. Betrokkenheid, zeker voor overdag gebruik van sportaccommodaties. Dat is gewoon heel lastig, sowieso in heel Nederland zijn vrijwilligers lastig te vinden, laat staan overdag. De meeste mensen werken. En als ze daar geen vergoeding voor krijgen, zijn er duizenden andere dingen die ze leuk vinden. 1F, 3B

S: Maar vrijwilligersvergoeding is toch niet zo veel?

M: Nee maar het gaat meer om de vergoeding, volgens mij, dat hoor ik regelmatig, van wat krijgen we ervoor.

S: En hoe was dat voor de organisaties waar mensen dit deden als betaalde baan?

M: Tsja dat is hun werk. Binnen de sociale sector is die maatschappelijke betrokkenheid wel de belangrijkste drijfveer, maar uiteindelijk is het toch hun werk.

S: Lastig denk ik

M: En zeker voor overdag, daar gaat je onderzoek denk ik vooral over...

S: Ja klopt.

M: Ja dat is lastig, een lastig punt

S: Heeft u daar ideeën over, hoe dat wel zou kunnen?

M: Vrijwilligers is gewoon lastig. Maar zeker overdag vanwege werkenden. Ik heb aan de andere kant lang nagedacht over bijvoorbeeld mensen in de WW of in de bijstand. Maar het lastige daarin is weer de wet. Het schijnt, maar dat weet ik niet helemaal precies, maar vrijwilligerswerk is best lastig als je in de bijstand zit. Ze mogen dat niet zomaar doen. Wat was de achterliggende gedachte ook alweer....dat ze anders betaalde banen overnemen ofzo. Zoiets.

S: Dus die mogen het niet zomaar doen

M: Zoiets hoorde ik. Ik weet niet precies hoe het allemaal in elkaar zit, maar dat zou een oplossing zijn. Zeker als je in de periode zit waarin veel mensen geen baan hebben maar toch iets willen betekenen voor de maatschappij, als is het maar voor twee uurtjes in de week. En als je er tien hebt, kan je een hele week vullen.

S: Ja de werkeloosheid is natuurlijk nog steeds hoog.

M: Zeker in de sociale sector. Dus dat zou een oplossing zijn. Maar dan moet het wel gefaciliteerd worden. Ze moeten er wel voor open staan om daarin te helpen.

S: Wie had de meeste invloed binnen het project als het gaat om het maken van beslissingen?

M: Ik maakte de beslissingen. 1G

S: In goed overleg uiteraard?

M: Uiteraard, ik ben geen dictator haha.

S: Dus vanuit de gemeente werd er niet veel bepaald?

M: Nee ik heb hen altijd gezien als advies gever. Maar als het uiteindelijk niet overeen kwam met mijn visie of die van het project, had ik de mogelijkheid anders te beslissen. 1DG

S: Heeft u naast de maandelijkse bijeenkomsten misschien met andere partners nog bijeenkomsten gehad?

M: Ja, uiteraard. Het netwerk uitbouwen is achteraf gezien wel heel erg belangrijk geweest. Die wijkcoördinator van de gemeente. Dat was een wijkteam, een soort vrijwilligers organisatie met een betaalde baan zeg maar. Die waren vooral handig voor de uitvoering. Met het gezondheidscentrum heb ik ook veel persoonlijk contact gehad. We hebben ook een gezondheidsmarkt georganiseerd. Dat was wel vrij uniek. Voor een eerste keer was het ook een geslaagde dag. Ook daar geldt weer, de samenwerking tussen iedereen die iets te maken heeft met het onderwerp, dat vond ik wel erg goed. Elkaar gezicht even zien en weten waar ze mee bezig zijn. 6B

S: Waren daar alleen partners die met het project betrokken waren of ook groter gezien?

M: Nee die gezondheidsmarkt moet je echt groter zien. Dus er waren allerlei zorgpartners, allerlei therapeuten.

S: Heeft u ook met Sportpunt Gouda bijeenkomsten gehouden?

M: Ja met Richard vooral. Voor de uitvoering vooral. En voor een dergelijk project is netwerken wel een van de taken van een projectmanager. 1D

S: Had u zelf al een groot netwerk hierin of maakte u ook gebruik van netwerken van andere organisaties?

M: Ja mijn netwerk lag vooral in Rotterdam, omdat ik hier gewerkt heb. In Gouda was ik alleen voetballer, omdat ik daar ben opgegroeid.

S: Dus u had veel aan andere netwerken?

M: Ja het netwerk van Sportpunt Gouda is de basis geweest. Via contacten van Richard..

S: Zou u kunnen zeggen dat dat een grote inbreng is geweest van Sportpunt Gouda? Een netwerk inbrengen?

M: Ja twee dingen. Zijn netwerk maar ook het organiseren van de sportactiviteiten, want dat was zijn expertise. 2A

S: Wat denkt u wat de grootste bijdrage van u is geweest?

M: Die verbindende factor. Je moet in zo'n rol je kunnen bewegen van een koffie middag met mensen uit de wijk die gezellig een kopje koffie komen drinken, maar ook met de wethouder van de gemeente. Je zit dan op beleidsniveau te praten. 2A

S: Dat was u misschien ook al gewend vanuit uw vorige baan bij de gemeente?

M: Ja klopt, maar om aan te geven dat zo'n rol echt van alle lagen is.

S: Denkt u dat elke partij verder nog iets heeft kunnen bijdragen? Of waren er partijen die veel meer in te brengen had dan andere partijen.

M: Die woordkeuze zou ik niet gebruiken, maar er zijn wel organisaties die meer....waar ik nauwer mee heb samengewerkt dan met andere partijen. De wijkverpleegster die kwam bij mensen thuis, dat was haar baan. Dat is ook haar expertise, contact maken met mensen in de wijk.

S: Ja die kent waarschijnlijk iedereen?

M: Ja die kent iedereen. Ze had ook de persoonlijkheid waarmee ze dat heel goed kon bereiken. En respect ook voor die mensen. Ze komen bij mensen thuis in verschrikkelijke situaties. Mensen die vervuild zijn... Ben echt blij dat er zulke mensen bestaan. Daarom is het zo raar dat er zoveel op bezuinigd wordt. Maar om maar aan te geven, met haar heb ik veel samengewerkt zodat zij de mensen kon activeren naar de activiteiten te gaan. Die vaardigheid heb ik minder. 2A

S: Ja ze kwam toch overal al over de vloer, zo is het makkelijker voor haar om het woord te verspreiden.

M: Ja klopt, en daarnaast had ik ook de tijd niet om echt de wijk in te gaan om bewoners te activeren te komen. Voordeel van dat het mijn eigen vereniging is geweest, is dat ik er heel veel persoonlijke uren in heb gestopt. Ook een bijdrage van mij. Want als ik afga op de begroting, als ik die uren had aangehouden had ik het nooit gered. Ik ben er denk ik drie keer overheen gegaan.

S: Dat is we...kijk u vindt het leuk en doet het vanuit uw hart, maar het is wel een hele opgave.

M: Ja, dat is ook wel mijn kritiek op de huidige sportimpuls. Het aantal uren dat er staat voor een coördinator, dat is zo weinig. Als je mensen in de praktijk vraagt, zelf de interventie houders zeggen dat het aantal uren laag is maar ja zij zijn ook gebonden aan de regels van het ministerie. Zeker bij wijken met een lage SES, je moet zoveel energie steken in een band opbouwen met de wijk, netwerken met de verenigingen of met instanties. Eigenlijk de belangrijkste communicatie. Activiteiten organiseren is eigenlijk het makkelijkst. Juist die mensen die niet sporten, daar gaat het om. Maar daar gaat zoveel energie in zitten.

S: Even kijken, positieve resultaten heeft u eigenlijk al genoemd

M: Ja het netwerk, de relevante organisaties. We hebben ook best een grote groep mensen bereikt, de senioren. Die zijn ook blijven sporten, niet eenmalig. En zorgen dat mensen van elkaar wisten waar ze mee bezig waren. En op die manier ook de club versterkt. 7AB

S: En zijn er ook negatieve bijwerkingen geweest?

M: Vooraf had ik niet goed ingeschat hoe de wijk in elkaar zit. Het duurde heel lang voordat de mensen naar de activiteiten kwamen. Dat bedoel ik met de vertrouwensband maken met de wijk, dat vergt tijd. Als ik dat van te voren had geweten, had ik een andere communicatie strategie gekozen.

S: Hoe had u het dan aangepakt?

M: Dan had ik sneller dat soort mensen zoals de wijkverpleegster gevraagd me te helpen op die manier in contact te komen met de mensen. Zeker in het begin heb ik veel focus gelegd op de website, folders en flyers. Dat was niet de manier. En de allochtone mensen, het bereiken daarvan, dat is me gewoon niet gelukt.

S: Denkt u dat de samenwerking effectief is geweest?

M: Ik heb geen vergelijkingsmateriaal wat dat betreft. Ik heb wel een stagiaire destijds gestuurd naar Laakkwartier, om te kijken hoe het daar gaat. Wat hij vertelde was ongeveer hetzelfde als bij ons, zelfde efficiency. Als ik het nu zou doen, zou ik het anders doen. Omdat je nu meer kennis hebt. Maar moeilijk in te schatten.

S: Dus er werkten ook stagiaires mee van scholen?

M: Ja, ik vind het zelf leuk studenten te begeleiden. De Hogeschool Rotterdam hier, hoe heet dat, Sportmarketing en Economie. En een stagiair uit Den Haag, daar heb je dezelfde studie maar dan met een andere focus. Heet iets anders.

S: Wat verwacht u nog van de toekomst van het project. Verwacht u dat de activiteiten blijven bestaan of dat er nog nieuwe bijkomen?

M: Nee, ik ben bang voor een langzame dood. 5B

S: Puur vanwege het feit dat het niet meer bijgehouden wordt door de buurtsportcoach?

M: Het is niks persoonlijk aan Richard, maar de functie die hij bekleedt, die zit er gewoon te ver van af. Hij zou meer lokaal moeten zitten, al is het maar twee dagen per week. Echt in de wijk zitten.

S: Als dat het geval zou zijn, zou u dan de toekomst wat zonniger in zien?

M: Ja, absoluut.

S: Wie uit dit project zou voor mij nog interessant zijn om eens te spreken?

M: Binnen het project misschien John van Dijk, de wijkcoördinator van de gemeente.

S: Fantastisch, heeft u daar contactgegevens van?

M: Ja die stuur ik je na. En misschien Dayenne l'Abée van NISB. Met haar heb ik gewerkt voor een seminar over multifunctioneel gebruik van sportaccommodaties overdag. Ik was haar case studie. Zij vertelde over landelijke ontwikkelingen. Destijds was zij bezig met het opstellen van richtlijnen/handvatten die gemeenten moeten helpen met het opzetten van projecten zoals de Wijk sportclub. Ik weet niet wat de status is daarvan, maar dat zou je mooi aan haar kunnen vragen.

S: Super leuk, dank u wel.

M: Zij heeft ook meerdere projecten bezocht in Nederland, dus dat kan wel heel interessant zijn.

S: Ontzettend bedankt voor dit interview, en voor uw tijd.

5.2 Respondent 2

Richard Koolmees, coordinator wijksport. Sportpunt Gouda, 12-04-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Kunt u me iets vertellen over het ontstaan en de start van het project Wijk sportclub Korte Akkeren?

R: Michiel van Loo heeft de projectaanvraag gedaan, voor voetbal vereniging ONA. ONA wilde graag wat meer maatschappelijk betrokken zijn bij de wijk, en zich ook daarvoor inzetten en hun accommodatie daarvoor beschikbaar stellen. 1ABC, 4A

S: Mmm

R: In die combinatie hebben ze dus een aanvraag gedaan bij de ZonMw sportimpuls.

S: ZonMw sportimpuls dus.

R: Ja. En die subsidie hebben ze dus gekregen. Toen zijn we het project gaan draaien. Michiel van Loo heeft het project geschreven en opgezet. 3B, 1B

S: Als projectleider?

R: Ja als projectleider, en daarbij hebben ze ondersteuning van een x aantal uur per week vanuit een professioneel sportbedrijf, dat zijn wij dus, en in die vorm was ik dus zijn assistentie zeg maar. Ter ondersteuning van de uitvoering van het project. 1D

S: Sportpunt Gouda is vanaf het begin af aan dus betrokken geweest bij het project?

R: Ik ben inderdaad vanaf het begin betrokken geweest. We zijn in principe ook betrokken bij de aanvraag, omdat we in Gouda het zo hebben geregeld dat als er een sportimpuls aanvraag wordt gedaan, dan moet het via het sportplatform en via een aantal partners, omdat je een beleid voert. Als je een aantal losse aanvragen hebt, heb je daar geen controle over. Dus dat is in ieder geval een voorwaarde die wij daaraan binden ook met de gemeente samen. Zodoende zijn wij dus daar in de projectondersteuning gekomen om dus ook ONA op weg te helpen en te kijken hoe we de verbindingen konden leggen en een leuk programma konden neerzetten met die sport impuls. 1A 4A

S: En was dat puur vanuit maatschappelijk oogpunt gezien of was het ook, want ik las op internet ook iets over de terugloop van het aantal leden bij ONA

R: Nouja ONA zat dus met een bepaald bestaansrecht, zo kan je het wel noemen. Kijk, volgens mij loopt het nu wel aardig en hebben ze nu wel een toename in het aantal leden. Maar het is inderdaad voor voetbalverenigingen steeds moeilijker hun hoofd boven water te houden en de kosten die worden nu wat meer gedragen door de verenigingen zelf waar voorheen wat meer vanuit subsidies kwam. 1C

S: Misschien was het ook een beetje het voor zijn van het probleem?

R: Ja precies, dus ze wilden heel graag wat meer zijn dan alleen een voetbalclub voor de wijk, maar ook een huiskamer en dat soort dingen. 1C, 4A

S: Hoe moet ik me dat voorstellen, de omgeving daar?

R: Nou in ieder geval dus, de omgeving is de wijk. Dus in die wijk dat de mensen bij ONA komen voor activiteiten. Dat hoeft niet zozeer voetbal te zijn maar kan van borduren voor dames zijn, tot bridgen en klaverjas middagen, biljarten ik noem maar even wat. De kantine leent zich daar natuurlijk voor, die staat overdag over het algemeen leeg. Verzamelpunt van activiteiten, dus we hebben daar wandelactiviteiten gedaan, de polder in. Of stadswandeling door het centrum van Gouda, een educatief onderdeel erin. Dus dat je wat over de geschiedenis vertelt en dat terug bij ONA daar nog een kop koffie gedronken wordt. Dus op die pijlers is dat project geschreven en hebben we dat de afgelopen 2 jaar uitgevoerd. 7AB

S: Dus 2 jaar geleden, of nouja 3 jaar is het project gestart?

R: Ja bijna 3 jaar geleden is de aanvraag gedaan en afgelopen september 2015 is het project geëindigd. 5A

S: En nu?

R: Nu zijn er een aantal activiteiten die nog steeds bestaan.

S: Die dus wel door zijn gegaan alleen zonder de subsidie?

R: Ja wel zonder de subsidie. Het project moet je echt zien als een soort vliegwiel waardoor je dus meer tijd hebt om te promoten en tijd met elkaar door te brengen, dus echt investeren in de structuur en in de infrastructuur van het project en de wijk. En dat hebben we dus zo veel mogelijk gedaan. Dus naamsbekendheid krijgen en projecten opzetten, dat soort dingen. En een aantal projecten draaien daarop nu zelfstandig door. 5B

S: Ja, dus doordat ze nu die bekendheid hebben kunnen ze nu zelfstandig bestaan.

R: Ja inderdaad. Een mooi voorbeeld is de yoga groep, die was er eerst nog niet. Yoga was een hele nieuwe activiteit in die wijk, en die draait nu zelfstandig door dankzij ons project. 7B, 5B

S: Dus de activiteiten zijn yoga, stadswandelingen doen...

R: Wandelingen, ook voetbal, de 35 plus competitie, senioren voetbal, en een aantal kantine activiteiten zoals klaverjassen en biljarten. En ook nog stavastgroepen, dat is een soort valpreventie-achtige activiteiten. En uuh...ik vergeet er vast een maar.... 7B

S: Dus het is wel echt gericht nu meer op senioren?

R: Ja, dit was ook echt een senioren aanvraag. Dus wijk sportclub Korte Akkeren is echt voor senioren. 4A

S: Is de buurt ook echt, zeg maar de wijk, wonen daar ook meer senioren?

R: Nou er wonen er wel een aantal maar niet per se dat het een vergrijsde wijk is.

S: Waarom zijn de senioren dan als doelgroep genomen denkt u?

R: Nou, omdat er heel weinig was in die wijk voor senioren. Er was daar niks te doen en daarom is er nu wat aanbod gerealiseerd. Er was vroeger wel een zwembad in die wijk, maar door kosten besparingen vanuit de gemeente is dat weggefallen. Nu zitten alle drie de zwembaden hier in een op deze locatie (waar het interview gehouden werd). Dat is allemaal bij elkaar gevoegd. Dus ja dat nam wel een belangrijke locatie voor bewegen weg voor de ouderen, ze zwommen namelijk best veel. Dus oja, dat is ook nog wel een leuke. Vanuit wijksportclub Korte Akkeren was er ook nog tijd en middelen over om te ondersteunen in een vervoersidee en dat is dat er nu een bus rijdt vanuit Korte Akkeren hier naar toe. Twee keer in de week, om toch nog te kunnen zwemmen. 4A

S: Dus die bus vertrekt vanuit de buurt daar, mensen komen hier zwemmen en dan worden ze weer terug gebracht.

R: Ja klopt het is een direct lijntje. Mensen betalen dat wel zelf maar het is veel minder tijdrovend dan wanneer ze met de lijnbus zouden moeten gaan.

S: Oke wat een goed idee. Dus het project is verder wel klaar nu? De subsidie is gestopt?

R: Ja, daarom had je Michiel ook niet echt te pakken gekregen denk ik?

S: Ik heb ook nog geen contactgegevens van hem dus nee, ik heb zijn naam opgeschreven omdat ik hem overal tegenkwam als zijnde projectleider.

S: Het doel van dit project was dus echt het maatschappelijke? Aanbod creëren voor senioren?

R: Ja dat was het doel en ook om ONA een wijkfunctie te geven, om als huiskamer te laten dienen. 4A

S: Is dat doel tijdens het project de hele tijd hetzelfde gebleven of zijn daar dingen in aangepast?

R: In principe is dat hetzelfde gebleven. Dit waren de twee grootste doelen die ongewijzigd zijn.

S: Oke, en hoe moet ik de rol zien van Sportpunt Gouda en van u?

R: Dat is echt ondersteunend. Ik ben coördinator wijksport, dus alles wat er in die wijken gebeurt probeer in te coördineren en te monitoren en eventueel te ondersteunen waar middelen nodig zijn. Dat is van jeugd tot senioren. Uhm dus ja, alle lijntjes waren voor mij bekend, en voor Michiel niet. Dus die kon op de manier gebruik maken van ons netwerk, eventueel ook van de expertise voor het geven van lessen en het leren kennen van andere verenigingen die we daaraan konden koppelen. En het eventueel inzetten van stagiaires voor bepaalde projecten in het grote geheel. 1D, 2A

S: Dus Sportpunt Gouda fungeerde als een soort connector, of binder tussen de partijen?

R: Ja zo kan je dat wel zien. Dus de echte projectverantwoording lag bij Michiel, en hij maakte gebruik van ons netwerk. 1G, 2A

S: Welke partijen zijn er allemaal bij betrokken geweest vanaf de start?

R: Uh ja, ONA, gemeente Gouda, Sportpunt Gouda, 1E

S: Gemeente Gouda en Sportpunt Gouda moet ik zien als twee verschillende partijen?

R: Ja dat is apart. Wij voeren wel het sportbeleid uit van de gemeente en de gemeente is ook enige aandeelhouder in ons bedrijf maar de contacten die de gemeente bracht in het project gingen meer over, ja hoe kan ik dat zeggen, de demografische factoren van de wijk. Wij zijn echt voor het sport en beweeg gedeelte.

S: En de subsidie komt ook bij de gemeente vandaan?

R: Nee dat is ZonMw, dat is een landelijke instelling en ANBO is er ook bij betrokken geweest, net als diverse andere kleinere partijen, maar niet zozeer bij het project. 1E

S: Wat heeft de gemeente dan precies gedaan in dit geheel?

R: Nou dat gaat vooral om adres voorziening waar senioren zijn en gemeente is ook betrokken geweest in de aanvraag. Eigenlijk zijn sportpunt Gouda en ONA de belangrijkste partijen. 2A

S: En verder, nog andere partijen?

R: Nee weinig, die moesten nog gezocht worden. Dat was het doel een beetje natuurlijk. Nouja de ANBO is er bij betrokken geweest. 5C

S: Wat is de ANBO?

R: Dat is de ouderen bond. Die hebben een landelijke instelling, waar ook zulke uitjes zijn. En daar zijn heel veel mensen lid van in de wijk. Dus via hen hadden we een heel goed kanaal.

S: Dus ook puur als informatie voorziening om te kijken waar de mensen wonen die als doelgroep dienden voor dit project?

R: Ja precies. Ze hebben alleen een faciliterende rol gehad. Ze zijn niet actief betrokken geweest, alleen hebben ze wat promotie gedaan voor de activiteiten die wij aanboden. 1DE

S: Dus ONA, Sportpunt Gouda en ZonMw, waren de grootste partijen in dit project?

R: Ja, daar zou ik hem echt in gieten. De rest speelde geen grote rol, alleen voor informatie voorziening. 1E

S: Zijn er gedurende het project nog partijen bijgekomen of afgefallen?

R: Nou je hebt overal natuurlijk wel contacten mee, dus ik weet niet precies wat je wilt weten. Ook wooncorporaties zijn er bij betrokken geweest, als zijnde ook in de benadering van ouderen, gezondheidscentra, artsen, fysiotherapeuten, noem maar op. Die zijn wel betrokken geweest bij een aantal activiteiten, we hebben een klein gezondheidsbeursje gedaan. Daar hebben we hen bijvoorbeeld een keer voor uitgenodigd. Maar in de organisatie zijn er echt twee kernpartners die het moesten doen, en dat waren Sportpunt Gouda en ONA. 1E

S: Oke. Heeft u naast het maatschappelijke doel, het gezamenlijke doel, ook nog eigen doelstellingen gehad?

R: Nouja voor ons was het natuurlijk wel heel erg nuttig om te gaan kijken hoe die projecten werken in de wijk en is het een oefening om het ook in de rest van de stad op die manier neer te zetten. 3A

S: Een beetje als een test?

R: Ja een beetje wel. Je moet natuurlijk ergens beginnen, en het mooie is dat als je ergens als eerste mee begint heb je ook het profijt van die dingen. Dus voor Korte Akkeren was dat natuurlijk wel fijn. Dus ja, en natuurlijk ook, bij ons hebben project die leiden tot beweging en langere bewegingstijd, zijn natuurlijk al doelen binnen ons bedrijf, dus dat sloot erbij aan. 4B, 3C

S: Er was dus niet sprake van conflicterende doelstellingen?

R: Nee eigenlijk helemaal niet. Het is het bevorderen van bewegen en het podium geven van bepaalde verenigingen dus dat is allemaal gedeelde interesses en gedeelde doelstellingen. En vanuit het project konden wij inzetten omdat een deel van subsidie natuurlijk ook naar ons toe gaat. Althans, alleen de uren inzet natuurlijk is naar ons gegaan. Dus ja, dat is voor natuurlijk dan een prima reden om aan te sluiten bij het project. 3AB, 4BC, 8A

S: Denkt u dat de balans, binnen alle partijen die mee deden in dat project, goed was? Zeg maar, publieke partijen, private partijen, is dat een goede mix geweest? Of denkt u dat het anders had gekund?

R: Goeie vraag. Ja tuurlijk, op sommige momenten denk je wel, het kan wel anders, het kan wel meer. Waar je mee te maken hebt is dat iedereen heel druk is en dat soort zaken. Dan loop je vaker tegen bergen op dat je het met je uren niet redt, maar wel vergoed wilt hebben. En is de vraag in de wijk naar dit project wel groot genoeg, is ook een vraag die je achteraf nog wel een stelt aan jezelf. Korte Akkeren is een wijk die in Gouda wel bekend staat als aandachtswijk, beetje een achterstandswijk. Mensen zijn echte arbeiders en niet zo sociaal vaardig. Veel klagen over wat er niet is. En als er dan wel iets wordt georganiseerd wordt er niet deelgenomen. Ja dat zijn wel dingen waar we tegen aan liepen. 1F,

S: Dat is ook wel iets typisch voor Nederland denk ik.

R: Ja ja van 'er is niks, we kunnen niet bewegen, we kunnen niet naar het zwembad' en dan is er vervolgens wat en melden zich er 3 man aan. Du dat waren wel dingen waar we tegen aan liepen. We hadden ook een heel groot verzorgingstehuis maar dat lag organisatorisch helemaal op zijn gat door de reorganisaties natuurlijk. Dus daar hadden we uiteindelijk helemaal niets aan. Daar hadden we heel vaak neergelegd of we daar een activiteit konden doen of de mensen daar dan naar activiteiten brengen en dan kan je wel zeggen dat dat een rol is geweest die gepakt had moeten worden maar totaal niet uit de verf is gekomen. Dat vinden wij tot de dag van vandaag nog steeds heel erg jammer. Want die mensen zitten er wel en we hebben de deur niet open gekregen omdat gewoon niemand dat wilde doen in die organisatie. 7A

S: Wie zijn taak had dit moeten zijn?

R: De teamleiders van de zorginstelling. Maar die waren hun baan niet zeker, die hadden andere dingen aan hun hoofd dus die hebben zich heel erg gehouden aan hun kerntaken, wat heel begrijpelijk is.

S: Dat hadden jullie dus liever anders gezien?

R: Ja zeker weten. Als we daar binnen.....dan hadden we een veel grotere slag kunnen slaan, veel groter bereik kunnen hebben.

S: Wie in het project heeft de meeste invloed als het gaat om het maken van beslissingen?

R: Michiel in principe, de projectleider. Maar ik moet wel zeggen dat dat in hele goede afstemming ging. We hebben heel prettig samengewerkt. Dat ging altijd in overleg, maar in principe is hij wel eindverantwoordelijke. 1G

S: Michiel als projectleider, is dat vrijwilligerswerk of een betaalde baan? Hoe moet ik dat zien?

R: Hij heeft wel wat uren eruit gehaald voor hemzelf want het is best wel een intensief project en hij moet natuurlijk ook zijn huur en zijn boterham betalen. Dus daar is wel wat van de subsidie heen gegaan maar de rest is op vrijwilligers basis.

S: Dus heel veel eigen inzet?

R: Ja heel veel eigen inzet inderdaad.

S: Hoe is er samengewerkt binnen het project? Zijn er bijvoorbeeld bijeenkomsten opgezet of hoe hebben jullie dat aangepakt?

R: Er is in het begin een grote groep van eigenlijk wijkprofessionals samengesteld, dus iedereen die wat met senioren te maken heeft en daar in een professioneel network aan verbonden is. Die zijn rond de tafel gegaan en hebben we bekend gemaakt met het project en mee laten denken, dat soort dingen. Dus eigenlijk een soort kennismaking en start. Daarin zijn Michiel en ik gewoon verder gegaan. 6B

S: Jullie waren daar dus toen al bij, vanaf het begin?

R: Ja, daarna zijn Michiel en ik wekelijks verder gegaan om te kijken waar de lijntjes liggen en hoe we die verder konden uitbreiden. Daar hebben Michiel en ik met behulp van een aantal stagiaires in die 2 jaar het project gedraaid. 6B

S: Van scholen, stagiaires?

R: Ja, sportmarketing, sportmanagement. Sales studenten. Wat meer in de uitvoering van evenementen.

S: Dus jullie hebben in het begin een grotere bijeenkomst gehad met verschillende partijen

R: Ja, die hebben we drie keer gedaan, of vier keer.

S: Puur om te kijken waar de behoefte ligt?

R: Ja, en ook het delen van successen en het aangeven wat nu het komende half jaar op de agenda stond. En of er ook mensen in hun werk ook nog dachten van 'he dit is leuk om aan te haken, of ik heb nog een leuk idee'. Meer op die basis. Eigenlijk een soort van delen wat het project nu doet en waar mensen kunnen aansluiten of niet. 6B

S: En daarna zijn jullie samen wekelijks bijeengekomen?

R: Ja, wij hadden er wekelijks momenten voor dat wij samen kwamen over de gang van zaken.

S: Zijn dat formele bijeenkomsten?

R: Nee, Michiel en ik zitten gewoon met koffie bij elkaar en gaan. Die andere bijeenkomsten werden wel echt presentatietjes gehouden, maar dat zijn ook allemaal bekenden, dat netwerk is bekend dus die kenden we allemaal. 6ABC, 1H

S: Voor Michiel was het wel een nieuw netwerk?

R: Ja voor Michiel was het wel nieuw, klopt.

S: Hoe hebben jullie die partijen uiteindelijk benaderd met de vraag 'willen jullie meewerken aan dit project'?

R: Gewoon puur op vrijwillige basis. Zo van 'he zien jullie hier kansen dan weten jullie ons te vinden'. Op die manier, heel vrijblijvend. Je kan niets eisen van mensen, tenzij je ze ervoor betaald. Je vraagt dus heel veel commitment en je krijgt het deels terug. En anderen blijf je om vragen, maar als ze niet willen dan moet je op een andere manier door.

S: Wat zijn de grootste bijdragen die Sportpunt Gouda heeft geleverd aan het project?

R: Ik denk vooral netwerk en ervaring in de wijk qua sport, hoe dat in elkaar zit. En de uitvoering van een aantal grotere activiteiten. 2AB

S: En voor Michiel?

R: Zijn continuïteit aan het project, hij was verantwoordelijk dat alles goed blijft lopen. Eigenlijk kan je het af toe wel eens zien als: 'he ik ben dit en dit van plan. Richard hoe denk jij hierover. Weet jij waar ik goed terecht kan?'. En zodoende gaf ik hem dan die informatie weer en kon hij er weer mee verder. 2AB

S: Dus jullie belangrijkste deel was inderdaad informatie voorziening en het netwerk dat jullie brachten?

R: Ja precies. Dat denk ik wel

S: Dat is inderdaad erg belangrijk in zo'n project denk ik, dat er iemand is die al over een netwerk beschikt. Daar gaat het misschien wel soepeler van lopen.

R: Ja klopt, en het voornaamste is dat je samen optrekt en niet parallel aan elkaar dezelfde dingen gaat doen. Dat zie je jammer genoeg heel vaak. Er zijn heel veel mensen die denken van 'we hebben een leuk initiatief en dat gaan we uitvoeren'. Terwijl er heel vaak eigenlijk al iemand anders precies hetzelfde doet. Dan zit je in hetzelfde vijver te vissen terwijl je veel beter elkaar kan versterken. En het is heel vaak het niet weten van elkaar, en in principe, mag ik hopen, weten wij heel veel van wat er gebeurd in de stad. Dan zijn wij wel een partner die je denk ik heel goed kan gebruiken. Nouja wij zijn er ook blij mee want als zij niks zeggen dan weten wij ook niks van wat zij doen. 2AB

S: Als u inderdaad overzicht heeft van wie wat allemaal doet, kunt u ervoor zorgen dat de juiste partijen bij elkaar komen.

R: Nouja precies, dat is wel een beetje mijn taak hierin. Dat is af en toe lastig, maar in dit geval werkte het wel heel erg prettig. 1D

S: Het heeft inderdaad wel gewerkt in dit project denk ik.

R: Ja de resultaten zijn prima, maar het kan nog groter.

S: Wat waren de grootste successen?

R: De continuïteit van het aantal activiteiten. Dat was eerst nul en dat zijn nu vier vaste activiteiten op de agenda. Het klinkt niet veel, maar er zit natuurlijk gigantisch veel werk in. 7A

S: Nouja van nul naar vier...

R: De impuls die het gegeven heeft in de wijk en de kansen die er lagen. Dan denk ik ook dat het genoeg is voor die wijk, het hoeft niet meer.

S: Aan meer is misschien ook geen behoefte..

R: Nee precies.

S: Denkt u dat het de meest effectieve samenwerking is geweest op deze manier?

R: In hoe het project in elkaar zat denk ik wel. Uuh, ik miste wel, wat ik net al aangaf, de woonhuizen en verzorgingstehuizen in participatie. Dat lag op dat moment echt helemaal op zijn gat, dat zal nu misschien wel anders zijn. Sociaal makelaar was er toen ook nog niet en nu allemaal wel. Daar had ik wel zoiets van het is heel zonde geweest.

S: Dat is nu inderdaad weer een beetje...

R: Ja als je nu zou starten, nu in september weer gaat beginnen, dan had het er heel anders uitgezien.

S: Wat verwacht u van de toekomst van dit project en de activiteiten? Blijven die bestaan?

R: Ik denk wel dat die er nu zijn dat die blijven bestaan. Uitbreiden durf ik niet te zeggen, maar de groepen zoals ze nu zijn blijven wel bestaan voorlopig. 5AB

S: Ik denk dat ik nu eigenlijk de meeste informatie wel heb. Als ik nog vragen heb, mag ik die dan nog stellen via de mail of telefoon ?

R: Ja uiteraard.

S: Heeft u misschien contactgegevens van Michiel van Loo?

R: Ja die heb ik, die ga ik naar je mailen want die liggen nu nog boven. Ik weet alleen niet in hoeverre hij er nu nog mee bezig is, ik denk helemaal niet meer. Maar je kan het altijd proberen.

S: Hij heeft er natuurlijk vanaf het begin bijgezet en ik wil graag een zo volledig mogelijk beeld krijgen van iedereen die er aan mee heeft gewerkt.

R: Dan moet je hem inderdaad hebben. Michiel zal ongetwijfeld ook hele andere ervaringen hebben, omdat hij er veel meer mee bezig is geweest. Voor mij was het een dagdeel per week wat ik eraan besteed heb. Hij was er praktisch fulltime mee bezig.

S: En is er vanuit de gemeente ook nog een specifieke contactpersoon bij aanwezig geweest, of een bepaalde afdeling?

R: Nee. Ik denk dat je met Michiel en mij de belangrijkste personen hebt.

S: En vanuit ONA?

R: Dat is ook Michiel.

S: Nou helemaal goed. Heel erg bedankt voor uw tijd en moeite.

5.3 Respondent 3

John van Dijk, Wijkcoördinator Korte Akkeren, gemeente Gouda, 23-05-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Om eens bij het begin te beginnen: hoe bent u benaderd voor dit project en wanneer was dat?

J: Ja dat is natuurlijk een goede vraag want het is al een tijdje geleden dat de boel opgestart is. Ik denk 2011, 2012.^{5A} Volgens mij ben ik in een redelijk laat stadium betrokken geraakt. In de zin van er is een aanvraag gedaan bij het ministerie door Michiel en Sportpunt Gouda ^{1B}, die waren toen al samen, voor de wijk sportvereniging. En toen de aanvraag was gehonoreerd, dus waarschijnlijk is het initiatief al in 2011 ontstaan, ben ik benaderd door Michiel zo van: He moet je eens horen, wij hebben subsidie gekregen voor een periode van drie jaar ^{3B}, we willen een wijk sportvereniging gaan uitrollen in Korte Akkeren om ouderen weer te laten bewegen ^{4A}, ^{1AC}. Ik was toen wijkcoördinator van Korte Akkeren ^{1D}, en ze wilden eens gedachten uitwisselen en zien hoe ik er tegen aan kijk. Nou vanaf die tijd ben ik er bij betrokken geraakt in de zin van dat een keer in de drie of vier maanden dat ik plaatsnam in een klankbordgroep of stuurgroep ^{5C}. Het is een beetje een ingewikkelde naam voor wat ik nou eigenlijk deed. Ik gaf een beetje feedback, en hoorde hen aan, en gaf dan weer terug van "heb je daar aan gedacht" en 'dit kan ook nog wel een aardig idee zijn. Ik zat daar niet echt als een supervisor ^{1D}. Michiel deed heel erg gewoon zijn ding conform de aanvraag zoals die opgesteld was. En de woningcoöperatie zat er dan ook bij, Michiel ook, volgens mij zaten er niet zo veel mensen bij, 4 of 5 mensen. Dan zaten we daar de zaken te bespreken, terugkijkend op de afgelopen maanden en vooruit kijkend naar wat we nog gaan doen. Dus ik vond mijn rol redelijk bescheiden. Niet in de zin van ik stond daar dagelijks aan het veld of ik zat constant met Michiel te sparren. Michiel had ook constant stagiaires om zich heen die hielpen met de uitvoering. Hij zat als een spin in het web de wijk sport vereniging uit te rollen over die wijk. ^{1D}

S: En u was de wijkcoördinator van Korte Akkeren. Wat houdt die functie precies in?

J: De functie was dat..ik opereerde op het brede terrein van de leefbaarheid. Dus alles wat in de woonomgeving, het welzijn en welbevinden van de bewoners bevorderd. Dat kan gaan over de fysieke delen, het groen, faciliteiten, maar ook veiligheid, overlast en het sociale aspect. En dat proberen met elkaar te verweven en af te spreken: wat zijn de belangrijkste punten in dit gebied en waar willen we op focussen. En dan proberen met andere partners een programma maken en ik probeer dan toezicht te houden of dat we de afspraken ook nakomen. Ik onderhield veel netwerken en maakte de verbindingen tussen de partijen. ^{1D}

S: Precies, u kende alle ins en outs van het gebied waarschijnlijk

J: Nou, ik hoop inderdaad zo goed mogelijk geïnformeerd te zijn. En het is vooral het halen en brengen van informatie. Want als je met mensen praat, hoor je ook weer wat. En als je veel mensen spreekt, kan je die rol aardig vervullen.

S: Dus u was de verbindende partij van de hele wijk?

J: Ja dat probeerde ik wel te zijn. Sportpunt Gouda, politie, woningcorporatie, buurtvaders. Je hebt altijd witte vlekken, dus je weet niet alles. Maar ik probeerde zo goed mogelijk geïnformeerd te zijn.

S: Moest u daarvoor ook veel in de wijk zijn?

J: Dat probeerde ik wel ja. Ik probeerde vaak afspraken in de wijk te maken, want dan had ik weer aanleiding daar te zijn. Als je er bent, kom je ook weer mensen tegen. Kijk, in dit gebouw kom ik ontzettend weinig mensen tegen die bewoners zijn van de wijk. Alleen ambtenaren. En in die wijk is dat precies andersom.

S: Dus kunt u dan zeggen dat u echt bij het project bent betrokken voor de kennis die u had van de wijk?

J: Ja dat denk ik wel 2A

S: Had u zelf ook een bepaalde visie over welke kant u op wilde met de wijk? Of was dat meer iets van Michiel?

J: Nou, ik heb niet zozeer een visie daarover. Als gemeente zijn er erg goed in overal visies voor op te schrijven, maar ik probeer me meer tot de praktijk van de dag te houden. Korte Akkeren is een ontwikkelingswijk zoals dat heet. In de jaren 80 is bedacht; op fysiek en sociaal gebied heeft deze wijk een flinke achterstand. Daar moeten we een programma voor gaan uitvoeren in de komende 15 of 20 jaar. Er was ook nog wat vertraging door de economische crisis. Dus er is heel veel...dat was wel heel erg vanuit de visie; op het moment dat we fysiek gaan investeren met een bijbehorend sociaal programma, proberen we die hele wijk op een hoger niveau te krijgen. Dat was wat Michiel ook probeerde met het project 3C, 4C. Als het gaat over....we hadden ook een budget van vele tientallen miljoenen. Dan denk ik, die visie inderdaad. Maar als het gaat over dat we vooral op uitvoerend niveau beslissen van wat willen we dit jaar bereiken, zoals taallessen of voetbalplekjes opknappen, dan zit je op een ander niveau met elkaar aan tafel.

S: Maar Michiel had wel het plan om de wijk te verbeteren, dat kwam dus wel overeen?

J: Ja dat kwam heel goed uit, wat hij voor ogen had was mensen in beweging krijgen die tot dan toe niet in beweging kwamen. Die daardoor ook weer contact kregen met andere wijkbewoners. 4C, 8A

S: Dat waren met name de ouderen toch?

J: Precies, en als het dan gaat over participatie, dat mensen weer mee kunnen doen, dan is dat een ontwikkeling die we ontzettend toejuichen want dat past wel in dat brede perspectief van hoe krijgen we het leuker in de wijk. 4B

S: Dat mensen inderdaad meer contact krijgen, en gezonder worden misschien?

J: Ja precies, dat sowieso. Dat ze elkaar weer treffen en buitenshuis weer wat gaan doen. 4A

S: Het mes sneed ook aan twee kanten heb ik begrepen want het was ook goed voor ONA, de voetbalvereniging?

J: Nouja dat was wel de gedachte. Doordat je andere mensen binnen je accommodatie krijgt, betekend dat dat zij misschien weer in contact komen met de sportvereniging. En misschien dat ze dan denken om daar vaker te komen. Of de kantine en ruimte weer vaker gebruiken. Dus de positionering van de voetbalvereniging...ik denk dat die ambitie niet helemaal gehaald is, maar daar

komen we later wel op terug, maar dat het behalve sec een voetbalvereniging is, dat je er meer kan doen zoals biljarten, yoga, wandelen, en nog veel meer. Dan positioneer je je anders in de wijk. 4A

S: Wat zijn de activiteiten verder die georganiseerd zijn?

J: Ja yoga dus, wandelen, klaverjassen, denksport...biljarten. En er was dat slowvoetbal..Dat waren ze volgens mij een beetje. 7B

S: Dus een stuk of 5 activiteiten. En loopt daar nu ook nog wat van?

J: Dat durf ik niet te zeggen, maar ik ben bang heel weinig. 5B

S: Het is een beetje aflopende zaak?

J: Nou ik vraag me af of het echt gelopen heeft.

S: Oh of het überhaupt gelopen heeft. Waarom?

J: Als ik afga op het aantal deelnemers van de activiteiten, dan heb ik eigenlijk nooit gehoord dat er veel mensen aan mee deden. Ik weet wel van die wandelingen dat er 5 of 10 mensen aan mee deden. Nou dat is leuk voor het begin, maar als er 10000 inwoners zijn in de wijk, dan moet je wel naar een clubje van 25 of 30 man. Dat wandelen gebeurt niet meer volgens mij. Dat biljarten misschien nog wel. Yoga is volgens mij buiten de ONA nu, dat wordt op een andere locatie gedaan. Van de voetbal hoor ik ook niets meer. 5B, 7B

S: Wat zonde.

J: Ja dat is heel erg jammer ja. Ik weet wel, een van de eerste discussies was, nee er waren twee discussies. De eerste was van hoe motiveer je een groep mensen die eigenlijk niet weten dat ze ergens behoefte aan hebben. De tweede was de positie van ONA. Want ONA..het schijnt zo te zijn, je haat ze of je houdt van ze. Een middenweg is er niet. 4A

S: Het imago wankelde een beetje?

J: Nou kijk ze zitten daar al 60 of 70 jaar in de wijk. En iedereen die al wat langer in de wijk woont, heeft wel een ervaring met ONA. Het kan zijn dat je daar hartstikke leuk hebt gesport, of meerdere generaties. Dan ben je natuurlijk fan. Of je bent er op de een of andere manier weggegaan, en dat ligt natuurlijk nooit aan jezelf, maar aan de vereniging. Ik heb een gesprek meegemaakt, dat was een koffie inloop in het gezondheidscentrum. Dat was zo succesvol, daar waren eigenlijk te veel mensen waardoor het de functie van het gebouw belemmerde. De discussie was toen dat ze misschien naar ONA moesten voor de bijeenkomsten, maar er waren mensen die zeiden dat ze nog liever dood gingen dan daar naar toe te moeten. Dus toen dacht ik, dat is niet helemaal onomstreden. En het eerste punt, dat is misschien wel belangrijker, dat het heel ingewikkeld is om mensen te bereiken die om een reden nu niet bewegen of sporten. De mensen die wel sporten, die vinden hun weg wel. Maar er is dus een populatie waarvan wij vinden dat het goed is als ze buitenshuis zouden bewegen met anderen, maar die hebben daar geen aandrang toe. En die moet je zien te vinden en motiveren. Het aanbod alleen is dan vaak niet voldoende, maar hoe breng je vraag en aanbod bij elkaar. Dus dan moet je eerst weten, wat is nu eigenlijk de vraag. En Michiel had een aantal activiteiten, dat zijn prima activiteiten, maar wat ik me afvroeg: is dat gebaseerd op de vraag die in de wijk leefde? 7B

S: Of hadden ze dat misschien bedacht inderdaad op wat ze zelf dachten dat goed was?

J: Precies, want wat is er nog niet, en dat zijn leuke activiteiten. Het zijn activiteiten waarvoor je niet jaren lang gesport hoeft te hebben. Als je kan lopen kan je ook wandelen. En dat is met yoga ook, kan je op elk niveau doen. Dus ik denk vooral dat er gekeken is naar laagdrempeligheid en wat er nog niet was. Maar hoe krijg je mensen ook zo ver dat ze er heen gaan. En ik denk dat voor een hoop mensen de sociale condities belangrijker zijn dan de sportieve condities. Als het gezellig is, maakt het niet zoveel uit wat je doet. Misschien, als je inventariseert, mensen willen gewoon gezellig samen koffie drinken, kan je daarop aansluiten. En misschien dan later van daar uit iets bedenken zoals wandelen. Dat is natuurlijk de omgekeerde weg, lastig, ook vanwege de subsidie aanvraag. Je vraagt het dan aan zonder dat je precies weet wat je wilt. Maar ik denk wel op het moment dat je het uitschrijft wat je wilt, en dan de mensen erbij zoekt, dat het reuze ingewikkeld is. 5C

S: Als dat wel was gelukt, op die manier mensen te motiveren, denkt u dat het project dan wel nog had gelopen?

J: Nouja ik denk zodra er vraag is, is er aanbod. Als er elke week 30 mensen zijn die willen wandelen, hadden mensen daarvoor gezorgd. 5B

S: Michiel vertelde dat hij de projectleider is geweest, en nu het project klaar is zou Richard het over moeten nemen als zijnde buurtsportcoach. Zou zoiets kunnen werken?

J: Ja ik denk het wel. Hij weet ook overal van, hij kent de wijk en de activiteiten en weet hoe hij mensen moet begeleiden en aansturen.

S: Michiel was misschien bang dat hij er te ver vanaf zou zitten, omdat hij niet echt in de wijk zit. Wat denkt u daarvan, is dat nodig?

J: Wat wel belangrijk is, activiteiten vallen of staan door de persoon die ze doet. Je hebt te maken met hoe iemand....de energie die erin gestopt wordt. Als je enthousiast bent over de dingen die je doet, slaat dat vaak over. Als je denkt dat je er weinig tijd voor hebt, is dat een ander soort beleving. Als je dan iets in gang moet zetten, is dat niet de goede energie die je communiceert.

S: Had Michiel dat wel, aangezien hij de initiatiefnemer was?

J: Nou dat vraag ik me soms ook wel eens af. Ik vond Michiel heel....hoe zal ik het zeggen...niet gepassioneerd. Heel zakelijk, zo van dit gaan we opzetten, en dan heb ik een stagiair die een communicatieplan gaat opstellen. Meer vanuit de theorie, en niet vanuit het gevoel. De bevoegenheid had er wel iets meer in gemogen. Dan was er misschien meer bereikt. 7B

S: Ik denk ook dat dat heel belangrijk is inderdaad om mensen te activeren.

J: Ja precies dat denk ik ook. Je hebt een motor nodig. 1D

S: Denkt u dat dat ook een oorzaak is geweest voor het einde van het project?

J: Nouja ik denk dat...kijk passie komt van binnenuit. Een project of plan uitvoeren hoeft niet van binnenuit te komen. Ik ben ervan overtuigd dat iedereen met wie je in contact staat, aan je merkt of je nep bent of echt. Net zoals of een project echt uit jezelf komt of is het iets omdat het moet omdat het zijn werk is. Als dat eerste te weinig aanwezig is, die bevoegenheid, betrokkenheid of passie, dan

heeft dat zijn weerslag op het resultaat. 7A. Maar het kan ook zijn dat Michiel nog bezig was met in Rotterdam, heeft hij daarover verteld?

S: Ja hij heeft wel verteld dat hij gewerkt heeft voor de gemeente Rotterdam, maar een project...

J: In Rotterdam is hij namelijk een soortgelijk project gestart. En ik weet ook, het waren ook zijn inkomsten en werk. Dat is op zich niet slecht, want ik word hier ook betaald voor wat ik doe. Maar is het nu zo dat hij dit deed omdat er brood op de plank moest komen, of omdat hij met hart en ziel zich inzette om ONA en de wijk verder te brengen. Ik denk zelf dat het meer het eerste was.

S: U vertelde, het project draaide op subsidie. Waar werd dat allemaal voor gebruikt?

J: Ik denk voor de kosten van Michiel. Ik weet niet hoeveel dat was, maar wel meer dan een vrijwilligersvergoeding. En bureaunkosten, de stagiaires en de activiteiten die werden opgestart. Volgens mij was het wel de bedoeling dat dat op den duur kostendekkend zou worden. Maar ik kan me wel voorstellen dat er ook aanloop kosten waren. 3B

S: En nu is er dus geen subsidie meer begreep ik. Hoe zouden ze het project nu kunnen voortzetten?

J: Dat kan, want we hebben hier de zogenaamde Goudapot, een subsidie pot van ongeveer 2,5 ton. Daar kan iedereen met een initiatief, als niet professionele organisatie, een aanvraag indienen voor allerlei maatschappelijke activiteiten. Dus als ONA zou zeggen we willen weer leven in de brouwerij brengen dan kan dat. Maar dat is niet gedaan. Dat zegt ook wel wat over de energie die erin zit. 5B

S: Ja precies, je merkt echt dat het dan een aflopende zaak is.

J: Als ik naar mijn eigen rol kijk daarin, ik wil het woord dood paard niet in de mond nemen. Maar je wilt je inzetten voor dingen die resultaat opleveren. Dat is ook de reden waarom ik de afgelopen tijd daar wat minder aandacht aan heb gegeven. Omdat ik merk dat er weinig energie achter zit, dan denk ik niet, daar moet ik als een gek aan lopen trekken. Het moet niet mijn project worden. Op zich niet erg, niet alles lukt in het leven. Soms ontstaan er daardoor ook weer andere, meer succesvolle dingen. 1D

S: Heeft Gouda nog meer van dit soort projecten? Maatschappelijke projecten gecombineerd met sport en bewegen?

G: Nouja we hebben JOGG, jongeren op gezond gewicht. Daar is Richard ook mee bezig. Daar worden activiteiten georganiseerd met jongen om ze te laten sporten, maar ook om dingen bij te brengen, sociale vaardigheden.

S: Wat zijn de grootste partijen die betrokken zijn geweest bij het project?

J: ONA natuurlijk, Sportpunt Gouda.. 1E

S: Was Michiel de enige vertegenwoordiger van ONA?

J: Ja eigenlijk wel, hij was ook bestuurslid van ONA. Hij combineerde dat. Wat ik wel begreep van Michiel was dat hij het best wel lastig had binnen ONA zelf. Want de ambitie van de wijksportvereniging en herpositionering in de wijk werd niet echt ONA-breed gedragen. Dat was vooral iets van Michiel in zich droeg. En de rest dacht, als we er geen last van hebben prima. 1D, 4C

S: Maar ze hadden er dus ook niet echt veel aan?

J: Nee, niet zo van het zou wel heel jammer zijn als zoiets zou mislukken.

S: Dus de rest van de bestuur stond er niet echt achter.

J: Nee dat gevoel kreeg ik niet nee. Van de week las ik ook iets, ik zal het even opzoeken...Architecten die herstelden bepaalde ruimten in de stad. Ze zaten daarbij aan tafel met de gemeente Amsterdam, maar tegelijkertijd ook met de toekomstige huurders en gebruikers van de nieuwe bestemming. Die processen liepen dus tegelijkertijd. Dat is vreselijk ingewikkeld. Maar als je het een voor een doet, of achteraf, kan je het niet meer herstellen. Dus dat vond ik wel interessant. Wat er ook stond, eigenlijk een open deur, maar je kan niet alles zelf. Zoek partners die kennis hebben van hetgeen wat je mist en maak ze bondgenoten in je strategie. Dat vond ik ook voor dit soort projecten heel interessant. **1E**

S: Het gaat inderdaad tegenwoordig alleen nog maar over samenwerken. Zeker met alle bezuinigingen nu, gemeenten die verantwoordelijk worden voor zorg en sport en die twee met elkaar wil verenigen en sport wil inzetten als middel in plaats van als doel. Daar hebben ze andere partijen bij nodig.

J: Samenwerken is uiteindelijk het lastigste wat er is. Uiteindelijk moet er inderdaad een probleem opgelost worden. Want waarom zou jij je inzetten als alleen het probleem van de ander wordt opgelost en jouw probleem niet. Stel dat mijn probleem is dat ik te weinig leden heb, en we verzinnen iets leuks, maar als ik geen leden krijg is dat niet goed. Dus je moet iets verzinnen wat voor allemaal werkt. Een win-win situatie. Anders ben je meer een soort sponsor. Ik denk dat je mekaar daar ook wat effectiever in moet bevragen. Dat kan ook werken **3C**. Ook motivatie speelt daarin een rol, want een voetbalvereniging werkt met vrijwilligers, dat is gewoon lastig. **1F**

S: Hoe is dat gegaan bij dit project? Zijn er in het begin een soort bijeenkomsten georganiseerd?

J: Ja die zijn er wel geweest, maar die fase heb ik niet meegekregen. Misschien is dat ook wel de kracht, omdat Michiel bestuurslid was van ONA, maar misschien was het ook wel een zwakte. Doordat eigenlijk met ONA onvoldoende het gesprek is aangegaan van wat helpt jullie nu verder? **6C**

S: Dus daar had wel dieper op in kunnen gaan.

J: Ja precies, zo van wat willen jullie, wanneer is het geslaagd. Zowel voor de sportvereniging als de rest. Voor een vereniging kan ik me voorstellen is het gewoon geld, maar dat moet je denk ik wel benoemen met elkaar. **6C, 3A**

S: Dat je daar dus wat dieper met elkaar in gesprek gaat om te kijken wat je voor elkaar kunt betekenen.

J: Ja waar help je mekaar nu in, behalve dat het anders toch leeg staat. Dat zal voor Leidschendam ook het geval zijn.

S: In Alkmaar hadden ze echt een ambitie, en zijn ze daarbij partijen gaan zoeken. Eigenlijk precies andersom van wat er in Gouda is gebeurd. Hier is natuurlijk iemand echt vanuit een eigen idee begonnen.

S: Wie had de meeste invloed op het maken van beslissingen in het project?

J: Dat was Michiel. Hij was de projectleider. Wij zaten een keer in de drie of vier maanden om de tafel, daar gaven we wel feedback. 1DG, 6B

S: Gebeurde dat op een formele manier?

J: Nee dat was informeel, ik heb bijvoorbeeld nooit een verslag of iets dergelijks moeten maken. 1H, 6A

S: Wat heeft u kunnen bijdragen aan het project denkt u?

J: Ik denk dat het belangrijkste is geweest dat ik Michiel heb kunnen attenderen wat er in de wijk speelt en aan de hand is. Die en die is daarmee bezig en die kan je helpen. Dus mensen uit mijn netwerk met Michiel in contact brengen. 2AB

S: Richard noemde dat ook als een van zijn sterke punten.

J: Oh, haha. Ja klopt wel hij heeft ook een groot netwerk. Richard heeft een groot sportnetwerk, ik een groot wijknetwerk. 2A

S: Michiel kon dat vast goed gebruiken.

J: Ja ik denk dat hij dat wat minder had.

S: Wat in Michiels grootste bijdrage geweest denkt u?

J: Nouja hij heeft natuurlijk het hele plan bedacht, als dat er niet was was het nooit gebeurd. En vanuit ONA gezien natuurlijk het bijdragen van de accommodatie. 2A

S: Wat zijn de meest positieve resultaten die zijn bereikt?

J: (Lange stilte)...Is dat een goed of slecht teken dat ik er zo lang over na moet denken....Ik denk dat het initiatief genomen is. Dat is positief. Dat de mogelijkheid is geboden voor wijkbewoners zich aan te sluiten bij zo'n initiatief. Het idee was heel goed.

S: De uitvoering misschien wat minder. Als u een of twee dingen zou mogen noemen die u zelf anders had gedaan, wat zou u dan noemen.

J: Ik denk dat ik echt veel actiever de wijk was ingegaan om op te halen...wat is nou een passend aanbod om mensen actief te krijgen. De kracht van mond op mond is daarin veel belangrijker dan een foldertje of een persbericht. Dat je echt community building moet doen om het op te bouwen en minder van bovenaf de wijk inschieten. Maar hoe kan je sleutelfiguren erbij betrekken die kunnen helpen. Zo van als hij het doet, moet ik er ook bij zijn. Of dat hij mensen kan benaderen om mee te doen. Maar het blijft lastig he, mensen die hebben in eerste instantie andere interesses in het leven. Die zitten niet te wachten op jouw aanbod, anders hadden ze het zelf al bedacht.

S: Ontzettend bedankt voor dit interview, ik denk heb geen vragen meer voor nu

5.4 Respondent 4

Margit de Jong, Projectmanager PPI, Gemeente Alkmaar, 18-04-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Kunt u iets vertellen over hoe het project ooit is gestart?

M: In november 2013 zijn we gestart met de 4 projecten. De zorgsector kwam steeds meer te vallen onder de verantwoordelijkheid van de gemeente, net als de sportsector. Onze ambitie was om eens te kijken hoe we die twee zouden kunnen verenigen. De eerste bijeenkomsten vonden dus plaats in november met alle zorgaanbieders en sportverenigingen. 1ABCD, 4A, 5AC

S: En toen is geprobeerd een connectie te vinden tussen die twee sectoren. Is dat ook echt de reden geweest van het project? Of was er echt ook vraag naar een verbinding?

M: Ja, het was een ambitie zeg maar, een politieke ambitie. Ik had een nota, sportsignaal heette die, het was een beleidsvisie op sport 2012. Daarin stond van we willen een verbinding leggen tussen de maatschappelijke partners, de zorgaanbieders, en de sportverenigingen. En het doel is dan de sportverenigingen sterker te maken, vitaler heet dat dan, vitale sportverenigingen. Dus dat zijn meer taken aankunnen dan alleen het organiseren van de eigen sport zodat ze meer leden krijgen, de vrijwilligers beter opgeleid zijn en tot meer dingen in staat zijn en een sterker bestuur hebben. En het andere doel was meer vernieuwing in de zorg aan te bieden. Dus sport als middel inzetten, wat natuurlijk ook veel goedkoper is, en leuker. Dat is ook belangrijk. Dus dat waren de twee doelen. 1C, 4A, 5C

S: Dus echt sport inzetten als connector tussen de twee sectoren en daarnaast vernieuwing bieden in de zorgsector.

M: Ja klopt.

S: Is dat doel uiteindelijk nog veranderd?

M: Nee, dat is altijd zo gebleven

S: U vertelde tijdens ons eerste gesprek ook dat er dus een potje is vrijgemaakt hiervoor?

M: Ja klopt er is geld voor vrijgemaakt.

S: Is dat een subsidie of hoe moet ik dat zien?

M: Dat is vanuit gemeentelijk budget. Er is gezegd, oke het sportsignaal gaan we uitvoeren, uit het Alkmaarse sportprogramma, en daar is geld voor vrijgemaakt op de begroting. Daar was gewoon geld voor. 3B

S: Oke, bij Gouda, het onderzoek wat ik daar uitvoer, is via ZonMW een subsidie aangevraagd voor het uitvoeren van hun project.

M: Klopt er zijn inderdaad ook allerlei subsidies voor beschikbaar, maar wij hebben het op deze manier gedaan.

S: Uw rol in dit geheel was dus eigenlijk als verbinder optreden. U bent degene die de partijen bij elkaar heeft gebracht? 1D

M: Ja klopt

S: Hoe heeft u die benaderd?

M: Wij hebben eerst een onderzoek gedaan naar de sportvereniging over hoe ze daar in zouden staan. Een soort onderzoek, dat we door het Mulierinstituut hebben laten doen, naar de vitaliteit van sportverenigingen. Met een heel groot aantal aspecten, en onder andere over de maatschappelijke rol van sportverenigingen. Dus dat hebben we eerst laten doen. 1A

S: Hoe heeft Mulier dat gedaan? Zijn er enquêtes verspreid of hebben ze gesprekken gevoerd?

M: Dat weet ik niet precies, daar ben ik niet bij betrokken geweest. Maar dat is door een stagiaire gedaan en daar kwam een soort top 10 uit van vitale sportverenigingen binnen Alkmaar. En toen hebben we die top 10 gevraagd of ze mee wilden doen en onze ambitie deelden. En de zorgaanbieders hebben we ook gewoon gevraagd of ze er interesse in hadden. Dat bleek ook wel. Op basis daar van hebben we de gehele groep uitgenodigd en die hebben we dus op die manier met elkaar in contact gebracht. 1AD, 4B, 3C, 8A

S: En heeft u een soort bijeenkomst georganiseerd? Was dat iets formeels?

M: Nee dat was heel erg informeel. We hebben wel gezegd wat het doel was, en het proces begeleid vanuit de gemeente. We gaven ze een aantal casussen die gingen over mensen met een zorgvraag. En over dagbesteding en dagopvang. En die casussen hebben we op die groepen losgelaten met de vraag hoe zij die zouden kunnen oplossen. En daaruit zijn een aantal voorstellen voor projecten gekomen, waaronder het project Buitenschoolse Opvang. Maar de projecten verliepen op een vrij informele manier. 1H, 6AB

S: En hadden deze partijen ook een soort behoefte om hieraan mee te werken?

M: Ja, zeker. Dat kwam weer overeen met onze doelstellingen. Deze partijen wilden vernieuwing in de zorg aanbrengen of hun vereniging vitaler maken. 3C, 4BC, 8A,

S: Dat laatste was in het geval van VV Kolping Boys het meest belangrijk?

M: Kolping is op zich een hele groei vereniging, ze hebben in principe wel genoeg leden. Maar ze doen het eigenlijk niet eens voor hun leden, maar omdat ze een soort bevlogenheid hebben. Dat is bij de sportverenigingen heel verschillend. 3A

S: Ja?

M: Ja, als je binnen de sportverenigingen een paar mensen in het bestuur hebt die dit soort dingen belangrijk vinden, dan geeft dat echt een bepaalde schwung eraan. Het draait heel erg op mensen.

S: Dus dat was bij Kolping Boys ook het geval. Zaten er bij die bijeenkomsten ook al de buitenschoolse opvang organisaties waar laten een connectie mee is gevonden?

M: Ja klopt.

S: Hoe is die connectie ontstaan?

M: Gewoon door met elkaar in gesprek te gaan. Elkaar ontmoeten, elkaar leren kennen en weten wat de ander doet. Wat hij te bieden heeft en wat hij zou willen. En dan in gesprek gaan. Eigenlijk heel simpel.

S: Ja, u heeft ze dus bij elkaar gebracht, maar ze hadden waarschijnlijk ook allemaal hun eigen wensen van 'zoiets willen we doen, we willen ons maatschappelijk betrokken voelen'.

M: Ja, de meeste partijen zeiden: 'We willen we iets maar weten nog niet wat'. Wat het is best wel nieuw. Alles kan nog. Dat is ook....op de website van Alkmaar sportstad staat ook de oproep voor nieuwe projecten. Dat hebben we dus afgelopen januari gedaan. En toen hebben we de eerste keer geen criteria gegeven, wat achteraf gezien niet handig was. Deze tweede keer hebben we dat wel gedaan en op de site staan de criteria om mee te doen nu, maar die zijn heel ruim. En er kan dus heel veel, gericht op allerlei doelgroepen. Zoals jongeren, jongeren zonder werk, participatie, zonder opleiding, mensen met een verstandelijke beperking, mensen met een aangeboren hersenletsel, eenzame mensen, blinde mensen. Alle mensen die niet makkelijk mee doen met de samenleving.

3ABC

S: En de eerste keer had u geen criteria gesteld?

M: Nee toen hadden we geen criteria en toen waren er vier projecten ingediend. En die waren gelukkig allemaal goed en gelukkig hadden we genoeg geld. Maar we konden ze ook niet afwijzen omdat we ze niet konden toetsen. Dus dat was wel een geluk. Als we toen criteria hadden gehad, dan was misschien het project van Kolping Boys er niet doorheen gekomen, omdat de rol van de vereniging erg beperkt is. Het enige wat zij doen is de sleutel geven. De verenging doet eigenlijk niets. Als Kolping nou had gezegd 'onze vrijwilligers gaan die activiteiten met de kinderen organiseren', dan heb je wel iets in te brengen. Nu hebben ze eigenlijk het geld gebruikt om een andere partij in te huren dat voor hen te doen.

S: Dus daar hebben ze het geld voor nodig.

M: En toen waren er ook andere partijen die dachten 'he zo willen wij het ook wel doen'. Maar dit was dus eenmalig, nu hebben we criteria, omdat het niet helemaal was wat wij wilden.

S: Nee ik begrijp het, omdat er een partij was die wat minder deed dan u graag zou willen. Wat kan dan toch de reden zijn voor Kolping Boys om hier aan mee te doen?

M: Nou, accommodatie beschikbaar stellen, omdat de velden toch leeg liggen overdag. 3A, 2AB

S: En is het misschien ook zo dat van de kinderen die komen, ze ook weer nieuwe leden kunnen werven?

M: Ja tuurlijk tuurlijk, absoluut. 3A

S: En voor de buitenschoolse opvang?

M: Puur dat ze een leuke activiteit hebben voor de kinderen. 3A

S: Zijn er naast de twee kinderopvang organisaties, Kolping Boys en de gemeente Alkmaar nog andere partijen betrokken bij dit project?

M: Sport NV, dat is een sportbedrijf, want zij organiseerde de dagen, zij deden het. De uitvoering van de dagen. **1E**

S: En wat is dat voor bedrijf? Hoort dat bij de gemeente?

M: Vroeger hoorde dat bij de gemeente, nu is dat..gemeentelijk sportbedrijf was het. Dat is nu een zelfstandige organisatie, Alkmaar Sport zeg maar. Dus die doen het beheer van alle sport, zwembaden, ijsbaan, maar ook het organiseren van sportstimulering. **2A**

S: Dus die organiseerden de dagen zelf. Hoeveel dagen zijn er geweest inmiddels?

M: Dat weet ik niet precies, maar het staat wel in de evaluatie van Mulier als het goed is.

S: Staan er nog dingen nu op de agenda om georganiseerd te worden?

M: Nee dat dacht ik niet. Tenzij de organisaties beslissen zelf iets te organiseren, dat kan natuurlijk wel. **5B**

S: Ja, want het project is in principe ten einde?

M: Ja klopt, ze krijgen geen geld meer. Als ze het voort willen zetten uit eigen middelen is dat natuurlijk prima. **3B**

S: Denkt u dat de verhouding tussen publieke en private partijen in die samenwerking goed is geweest? Of had dat anders had moeten achteraf?

M: Nou anders weet ik niet, maar wat je....bij deze pilots viel het volgens mij wel mee, maar wat je wel ziet is dat het wel wennen is samenwerken tussen vrijwilligersorganisaties zoals de sportverenigingen en de zorgaanbieders. Ze hebben totaal verschillende culturen en totaal verschillende procedures. Bij een pilot is dat ook misgegaan in eerste instantie. Dat was een samenwerking tussen drie zorgaanbieders en een aantal sportverenigingen. Die procedures bij de zorgaanbieders duurden gewoon veel en veel te lang, terwijl de sportverenigingen allang klaar waren om te gaan starten. Dus die hebben we uiteindelijk zo opgelost dat er uiteindelijk twee pilots van werden gemaakt, waarvan er een al meteen kon beginnen met een zorgaanbieder en een sportvereniging. Door het wachten is er wel irritatie ontstaan tussen de partijen. **1F**

S: Ik kan me inderdaad voorstellen dat zoiets ontstaan, inderdaad vanwege totaal verschillende werkwijzes.

M: Ja inderdaad, heel anders. Bovendien wisten we ook voor die zorgaanbieders, zij wisten ook niet precies wat hun cliënten wilden, dus dat moest ook nog onderzocht worden. En ook wie nou matcht bij welke sportvereniging. En hoe gaan we dat doen. En toen hebben ze uiteindelijk de klussenbus bedacht. Dat is wel leuk want ze hadden eerst zoiets van 'onze cliënten willen sporten bij verschillende sportverenigingen'. Maar een rondje rijden langs allerlei sportverenigingen werkte organisatorisch niet. Toen dachten ze na over de klussenbus. Dat is een bus van de eigen zorginstelling, die met de cliënten langs de verschillende vereniging gaat om klussen uit te voeren. Dat werkte dus echt heel erg goed. Bij de hockeyvereniging hadden ze bijvoorbeeld opeens heel veel

klussen, en een van die cliënten werkt daar nu ook echt als vaste klusjesman, en is daar ook gaan hockeyen. Normaal gesproken is de brug tussen mensen met een verstandelijke beperking en sportverenigingen erg groot, maar dit is dan zo mooi gegaan. Eerst in een beschermde omgeving, met een busje, onderdeel van de klusploeg, en als het dan klikt kan iemand geleidelijk aan bij de sportvereniging blijven.

S: Dus in het begin zijn er nog wel problemen geweest.

M: Ja klopt, omdat het nieuw is weet je niet wat allemaal werkt. Je kan wel plannen hebben maar je weet niet of het gaat lukken.

S: Wie heeft de meeste invloed als het gaat om het maken van beslissingen binnen het project?

M: Uiteindelijk, de projectmanager. Bijvoorbeeld als het gaat om het toekennen van de aanvragen, dat ligt de verantwoordelijkheid bij mij. Ik heb het wel met een heel groepje mensen gedaan, maar uiteindelijk lag het bij mij. Natuurlijk is het ook langs de wethouder gegaan, maar wij hadden wel een selectie gemaakt. **1G**

S: En als de projecten echt draaien, is het dan aan de partijen zelf om beslissingen te maken?

M: Ja tuurlijk, je moet je er vooral niet teveel mee bemoeien.

S: Wilt u daarmee ook het zelforganiserende vermogen stimuleren?

M: Ja precies. Ze moeten zichzelf vinden, maar als ze er niet uitkomen weten ze de gemeente altijd wel te vinden, zoals in het geval het project wat ik net vertelde.

S: Hoe bent u daar achter gekomen dat het niet goed werkte?

M: Dat hoorde ik toevallig op een bijeenkomst. We doen 4 keer per jaar een bijeenkomst met alle projecten zodat ze ervaringen met elkaar kunnen uitwisselen ten tijde van het project. Waar lopen ze tegen aan, hoe kunnen ze dat oplossen. **6BC**

S: Is dat net zo'n soort bijeenkomst als waar ik ben geweest vorige week?

M: Ja klopt, toen hoorde ik dat iets niet zo lekker liep. Dan kunnen we het ook oplossen.

S: Wat heeft elke partij bijdragen aan project?

M: Wat ze zelf hebben bijgedragen is dat ze zelf met elkaar in gesprek zijn gegaan, dat ze plannen hebben gemaakt en dat ze het ook echt uitgevoerd hebben. Ze dragen heel veel bij, ze voeren het echt uit. Als gemeente maak je de plannen, maar zij voeren het uit. Zij doen het meeste werk. Ik doe eigenlijk helemaal niet zoveel, eigenlijk helemaal niets. Haha nee hoor. **2A**

S: Dat is misschien ook het sterke juist van het project?

M: Ja dat klopt, iedereen heeft zijn eigen rol in het geheel

S: VV Kolping Boys heeft misschien niet direct zoveel bijgedragen zegt u, maar ze zorgen er wel voor dat het project mogelijk werd gemaakt doordat ze hun velden beschikbaar hebben gesteld. **2A**

M: Ja dat is ook zo hoor. En ze krijgen er ook wat voor terug. Als gemeente hebben we natuurlijk de prijs gewonnen. Maar eigenlijk is het niet onze prijs als gemeente, maar het is de prijs van de deelnemers aan de projecten, zij hebben het gedaan. Dus we hebben certificaatbordjes gemaakt en ze officieel laten uitreiken door de wethouder, want uiteindelijk is het hun prijs.

S: Wat een leuk idee!

M: Ja dus ze hebben allemaal een bordje wat ze bij hun vereniging hebben opgehangen.

S: Wat denkt u dat de meeste positieve resultaten zijn geweest die zijn bereikt met het project?

M: Kijk uiteindelijk gaat het om de mensen, dat die bezig zijn met sport. Als je ziet wat het doet met de mensen, dat is heel leuk. De meeste mensen die meededen aan de projecten, zitten de hele dag met dezelfde soort mensen, bijvoorbeeld kinderen of verstandelijk beperkte mensen. Het is veel leuker om in de gewone samenleving met sport bezig te zijn. Dan hoor je er tenminste bij. Dan krijg je waardering. Dat heb ik gezien, dat is wel heel erg leuk. Je ziet die mensen helemaal groeien. Ze krijgen verantwoordelijkheid en dat is het aller mooiste. Er was ook een pilot van een handboogvereniging, die hadden een pilot samen met mensen met niet aangeboren hersenletsel. En dat was ook heel mooi, want die mensen zaten altijd met elkaar. En bij deze vereniging hadden ze veel vrijwilligers die bekend waren met het werken met mensen met niet aangeboren hersenletsel. De cliënten werkten daar een op een met de vrijwilligers. De helft van de tijd gingen ze koffiedrinken, de andere helft handboogschieten. Je zag de mensen echt opbloeien. 7B

S: Het was een hele goede combinatie tussen het sportieve en het sociale.

M: Ja klopt, en ze waren weer tussen de 'normale' mensen. Dat is ook de meerwaarde. Sport is echt een middel hiervoor. 7A

S: Wat zijn negatieve bijwerkingen van het project?

M: Kijk het jammere is, Mulier had die evaluatie gedaan en ik had een voorstel gemaakt binnen de gemeente; 'als je dit echt wilt doen, nu is het vrijblijvend, sportverenigingen zijn best wel conservatief. Veel mannen van boven de 60, heel hiërarchisch en niet vernieuwend. Wil je echt een verandering, moet je eigenlijk zeggen tegen die verenigingen: 'oke jullie krijgen geen subsidie meer, helemaal niks. Als je dingen organiseert voor je leden dan is dat hartstikke goed, maar moeten de leden dat gewoon betalen. Maar als je iets extra's doet, iets maatschappelijks, krijg je extra geld'. Plus, bieden wij een totaal pakket aan van allerlei cursussen die je zou willen, met allerlei andere instanties die dat dan geven, zoals fondsenwerving, sponsoring, social media, hoe werf je vrijwilligers, allemaal impulsen om de vereniging te vernieuwen. Dus dat is wat we dan te bieden hebben. Een heel pakket van hoe je dan omgaat met al die verschillende doelgroepen etcetera. Een heel aanbod waar ze dan uit kunnen kiezen, gratis. Dus dat was mijn voorstel. Dat was dan voor over 5 jaar. Het plan was dan om in 4 jaar de subsidie af te bouwen en dit gaan we doen. De verenigingen extra inzetten en stimuleren. Wil je dat niet doen, ook goed, maar dan stopt het geld ook. 5B

S: Dus dan zijn ze weer op hunzelf aangewezen

M: Ja inderdaad, behalve voor kinderen uit minima gezinnen, die kunnen wel een potje krijgen. Maar ja hier was geen draagvlak voor. De wethouder ging daar niet mee akkoord. Je krijgt dan heel veel

gedoe, politiek gedoe. Sportverenigingen, raadsleden, gaan dan weer naar de gemeenteraad en klagen. Het is een heel spel wat dan op gang komt, een heel gedoe. Dus dat is echt heel jammer. We hebben het nu wel gedaan, heel leuk allemaal, maar eigenlijk stopt het hierna. 5B

S: Ja het is nu klaar inderdaad. Dus dat had u liever anders gezien?

M: Ja dat had ik liever anders gezien.

S: Wat verwacht u voor de toekomst van het project?

M: Nouja niet zoveel. De projecten die nu hebben gedraaid, waaronder die met Kolping Boys, hebben natuurlijk al succes gehad. Maar er is geen vervolg. De gemeente doet hierin waarschijnlijk niks meer, maar zeker weten doe ik dat nog niet. En ja, misschien dat er vanuit de sportverenigingen zelf nog wel wat dingen komen, dat weet ik niet. Dat hangt heel erg van de sportverenigingen zelf en de zorgaanbieders af. Maar het is niet meer zo dat we als gemeente daar heel erg op gaan inzetten. Maarja dat zijn ook politieke keuzes. 5B

S: Ja dat is moeilijk u bent natuurlijk ook van heel veel dingen afhankelijk. U zou het ook anders zien misschien

M: Ja, mijn eigen voorstel vond ik eigenlijk wel erg goed haha.

S: Het klinkt inderdaad als een voorstel wat ervoor kan zorgen meer vastigheid in deze projecten te creëren. Het is natuurlijk ook niet voorgelegd aan de sportverenigingen omdat het niet langs de wethouder kwam. Misschien dat zij er eigenlijk wel animo voor hebben.

M: Nouja, er zijn in Alkmaar 150 sportverenigingen en er zijn er ongeveer 20 heel erg actief. Dus dan krijg je de overige 130 sportverenigingen over je heen. En niet alle sportverenigingen hebben een accommodatie, dus dan wordt het.....

S: Niet eerlijk gevonden?

M: Ja, maar ja je kan zoveel. Bijvoorbeeld schaakverenigingen die een zaaltje huurt bij een sportvereniging. Binnen de mogelijkheden kan je natuurlijk best wel wat organiseren. Je kan ook, weet ik veel, in een verzorgingshuis gaan schaken, eenzame ouderen uitnodigen om mee te doen. Je kan altijd wel iets bedenken.

S: Nou inderdaad, in Gouda, waar ik ook onderzoek doe, hebben ze dus een project wat met senioren werkt opgericht en zijn er ook allerlei kleine initiatieven zoals een buslijn. Die gaat vanaf een wijk met ouderen naar een zwembad zodat ze daar kunnen zwemmen want de drempel om zelf te gaan is te groot. En door middel van zo'n buslijntje, de rit betalen ze gewoon zelf, maar door te investeren in zo'n buslijn gaan veel meer mensen weer bewegen. Het is iets heel kleins. Je kan heel veel kanten op.

M: Het is creatief denken zeg maar. Dat klopt. Je moet iets loslaten, loslaten zoals je altijd geweest bent

S: Als vereniging zijnde?

M: Ja als vereniging. Omdat ze vrij traditioneel zijn.

S: Ja precies, omdat u ook al aangaf dat ze moeten samenwerken met publieke organisaties die totaal anders werken. Wat zijn eigenlijk de grootste verschillen daarin?

M: Het verschil is bijvoorbeeld het betaalde werk en het vrijwilligerswerk, ja in een organisatie heb je heel vaak met allerlei bedrijfsprocessen te maken, cliënten die onvoorspelbaar zijn waarvan je niet van te voren weet wat ze leuk vinden. Dus dat is extra lastig. **1f**

S: Wat Gerard Venneker van Kolping Boys doet, is dat ook vrijwilligerswerk?

M: Ja, alles. Zij verzetten echt heel veel werk. Ze zullen misschien een vrijwilligersvergoeding krijgen maar dat is niet veel. En ze werken er ook nog gewoon naast.

S: Ik denk dat ik genoeg weet voor nu.

M: Hartstikke goed.

S: Ontzettend bedankt voor uw tijd

5.5 Respondent 5

Gerard Venneker, vrijwilligerscoördinator Kolping Boys, Alkmaar, 19-04-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Laten we bij het begin beginnen, het ontstaat van het project. Hoe is dat ooit begonnen, wie heeft het bedacht en wanneer?

G: Nouja volgens mij is het ooit een keer begonnen, maar ik heb niet helemaal teruggekeken meer, wat ik me kan herinneren is het gebeurd op initiatief van de gemeente Alkmaar in 2013. Vitale sportverenigingen, vitale sportverenigingen die trant, was er een keer een soort van bijeenkomst in volgens mij de oude Meent, het oude sportcentrum. Een sessie met maatschappelijke organisaties, sportverenigingen, en andere instellingen. Hoe die 2 sectoren zich konden vereniging. Er waren meerdere sessies, maar in een van de sessies ging het erom dat je een plan bedacht wat jij als vereniging zou kunnen uitwerken. Dat deed je dan apart, daarna werden de beide partijen gematcht.

1AB, 5C

S: Dus u was eerst alleen met de sportverenigingen?

G: Ja eerst alleen met de sportverenigingen en je eigen idee, en dat zorgde er dan voor....om te kijken wie had je daarvoor nodig. Daarna kwamen de maatschappelijke organisaties en de sportverenigingen bij elkaar en die gingen dan verder praten hoe ze dat dan samen zouden kunnen doen. Dat was een van de sessies maar er waren er meer. Dus dat bouwde zich langzaam op, die ideeën. 1E, 6B, 5C

S: Was dat een paar keer per jaar?

G: Ja ik denk dat we het ene jaar, voorafgaande aan de daadwerkelijke uitvoering van het project, wel twee of drie keer bij elkaar zijn geweest. En altijd in een net iets andere vorm. Maar waar het altijd om draaide was dat jij als sportvereniging, of jij als maatschappelijke organisatie, zeg maar de andere kant leerde kennen. 6B

S: Precies

G: Dat je een beetje ging voelen, die partijen zijn er en die hebben behoefte aan iets. En ook een beetje met al die sessies een idee krijgen van wat je als vereniging wilt doen. Op een gegeven moment is er dus echt gematcht en toen hebben we volgens mij, dat kan ik ook wel terug vinden, ik heb het plan nog even doorgekeken, hebben we ook hier nog eens gezeten met ik dacht twee groepjes of drie groepjes. Drie koppeltjes zeg maar. Of twee. Maar in ieder geval in een kleinere setting. En toen hebben we dat verder uit gewerkt. Wat willen we dan echt en wat willen jullie dan echt? En dan bij wijze van spreke, nou wat wij met die buitenschoolse opvang hebben gedaan, dat we zeggen van hoeveel keer willen jullie dan komen? Wat hebben jullie dan nodig? Wat verwachten jullie van ons en wat verwachten wij van jullie? En toen hebben we dacht ik ook een soort begrotingje opgesteld van wat hebben we misschien nog wat extra gelden nodig? Waarvoor? Voor het vervoer van de kinderen, voor hier een stukje aanpassing of organisatie, en dat we de kantine open kunnen houden dat soort dingen. Nouja, dat was eigenlijk de aanloop. 1C

S: Die bijeenkomsten zijn dan om te kijken waar de match zitten tussen de twee organisaties?

G: Ja dat was wel mijn idee. Het begon met een soort brainstorm, van wat kunnen we allemaal doen. En dan om die match te zoeken. Daarna hebben we ook wel meerdere, naar aanleiding van....Op een gegeven moment van de prijs die we toen kregen, beste sportinitiatief, ook in die sessies was het altijd het idee van: kom met die verschillende groepen tot leuke, levensvatbare ideeën. Dan stelt de gemeente Alkmaar daar wel een bijdrage voor beschikbaar. 5C

S: Zijn die bijeenkomsten dan georganiseerd vanuit de gemeente puur omdat zij dachten wij moeten hier iets mee? Of was er ook echt behoefte aan vanuit de zorgpartners en sportverenigingen?

G: Nou uuh, ja volgens mij, eerlijkheid gebied wel te zeggen dat het wel vanuit de gemeente komt. Zij hebben natuurlijk wel een doelstelling. En dat wij als club over sommige dingen wel heel enthousiast zijn. En dat las ik ook in dat rapport weer, en daar ben ik het helemaal mee eens, ja bij ons leefde dat ook wel, maar wel bij maar een paar mensen. 1AB, 5C

S: Binnen uw eigen vereniging?

G: Ja binnen deze vereniging. Bij mij leeft het, ik heb ook weer een paar mensen waarvan ik weet dat ik die wel kan inzetten daarvoor want je hebt altijd vrijwilligers nodig. Die zullen me wel helpen. En de voorgaande secretaris.....en het bestuur staat er ook altijd wel achter, dat scheelt ook natuurlijk. Want er zitten toch wel financiële risico's aan wel toch. Je moet altijd vaak zelf eerst met geld over de brug komen voordat je wat terug krijgt, dat soort dingen. En meestal levert het niks op, dus moet je altijd kijken...Maar het bestuur staat er dus achter, maar het aantal mensen dat er achter staat is wel vrij dun.

S: Het zijn vaak mensen denk ik die een drive of passie daarvoor hebben?

G: Ja precies die vinden zoiets leuk om te doen en dan proberen wij natuurlijk ook anderen weer enthousiast te maken maar dat is lastig hoor.

S: Is dat ook omdat het misschien vrijwilligerswerk is? Dat het teveel tijd kost?

G: Ja de meesten komen hier gewoon om te voetballen. En die hebben zoiets van: ja dat is leuk voor sommige projecten. Ik ben in de afgelopen jaren regelmatig bij zulk soort bijeenkomsten geweest. Ik ken niet zoveel mensen die dat ook doen, ja soms wel eens voor een bepaald soort project. Maar eigenlijk werkt het pas echt goed als je er een beetje continuïteit in brengt. Als je zegt: dit jaar doen we dit, dat jaar dat. En als je niemand hebt die dat een beetje overziet dan raak je snel het spoor bijster. Ik moest nu ook al even terug graven, ik ben wel bij de bijeenkomsten geweest, maar als je mij nou moest vertellen wie is nu...Er waren dan 2 leidsters van op de opvang, maar wie dat nu zijn? Een keer ben ik ze tegengekomen, maar ik herkende ze niet, en hen mij wel. Ik dacht, dat moeten ze dan wel zijn. Dat is eigenlijk ook wel jammer, maar je kan niet alles doen. Het zou wel mooi zijn als daar iets meer draagvlak is. 5B

S: Bij beide partijen?

G: Bij de voetbalverenigingen, dat als ik er niet ben dat er wel iemand anders is. Dat er wat meer bekendheid is. Van de andere kant, we zijn een voetbalvereniging, en dit doen we er een beetje bij.

S: Het is dus gefinancierd vanuit de gemeente zoals u aangaf. Is dat een subsidie?

G: ja volgens mij was dat een subsidie. Nu is er ook weer zo'n ronde, dan hebben ze een bepaald bedrag en dat kunnen ze over een aantal projecten uitsmeren. En eigenlijk was het de vorige keer eigenlijk precies hetzelfde. Dan gaat het om, ik weet eigenlijk niet eens hoeveel, ik denk het hele project €5000 euro misschien. En een gedeelte is dan voor onze club, maar het grootste gedeelte was gewoon voor de buitenschoolse opvang. 3B

S: Voor de hele organisatie van die dagen?

G: Ja voor de organisatie, en ik heb het nog eens nagelezen, wij hebben eigenlijk ook niet zo heel veel gedaan.

S: Nee?

G: Nee, ze verwachten..wij hebben alles geregeld dat ze hier konden sporten. En volgens mij was de kantine ook open, maar volgens mij was dat het. 2A

S: Het is misschien meer het beschikbaar stellen van uw faciliteiten?

G: Ja klopt, maar ik denk dat de buitenschoolse opvang er iets meer van had verwacht. Dat we ook trainers zouden leveren. Die trainers kregen ze nu van Sportbureau Alkmaar. Alkmaar Sport, iets van organisatie vanuit de gemeente. 1A

S: Die hebben de dagen zelf georganiseerd?

G: Ja, het technische gedeelte. Ze hadden verschillende sporten, en je hebt daar instructeurs voor nodig. En de buitenschoolse opvang is daar natuurlijk niet in...ze kunnen de groepen wel begeleiden maar ze zijn geen sportinstructeurs. Dus die deden dat volgens mij. En ik denk dat ze wat meer verwacht hadden dat wij als club ook wat vrijwilligers hadden geleverd. Maar ja dat is gewoon lastig overdag. Die kunnen we wel optrommelen 's avonds, maar moeilijker tijdens vakantie. En die activiteiten vonden plaats buiten school overdag en in vakanties. In ieder geval niet op tijden dat wij trainers beschikbaar hebben. Nouja, ik denk dat wij er ook niet zoveel aan konden doen, maar dat was wel hun perceptie. 1E

S: U heeft het wel mogelijk gemaakt dat het überhaupt kon door het leveren van faciliteiten.

G: Ja klopt ja, maar in dat samenwerkingsverband hadden ze toch iets meer verwacht

S: Misschien is dat ook miscommunicatie geweest?

G: Ja, en dat zeg ik al, ik heb ze misschien ook te weinig gesproken daarvoor. Het was misschien de bedoeling geweest de verwachtingen iets verder uit te werken tijdens onze sessies en dat goed af te spreken. Ja, misschien..ik weet het niet. Maar dat las ik in ieder geval in dat rapport van Mulier. Ik kon dat ook wel beamen.

S: Dus het doel van het hele project was het de maatschappelijke betrokkenheid van Kolping Boys vergroten?

G: Ja, klopt, en voorafgaande aan die informatie sessies, hadden we bedacht dat..we hebben ook nog gedacht aan..hoe heet het...studiebegeleiding bijvoorbeeld in de kantine. Maar dat bleek dat dat toch wel lastiger was, want daar moet je toch wel echt een ruimte voor hebben. Niet zomaar een kantine ruimte. Dus dat is toen wel afgeketst. Maar we hebben toen ook gedacht aan Wajongens, we hadden wel een aantal dingen waarvan we dachten 'daar gaan we ons voor inzetten'. 4A

S: In ieder geval wel allemaal toegespitst op het maatschappelijke doel inderdaad

G: Ja, wat de gemeente ook verlangt. 4BC, 8A, 3C

S: Het kan ook zijn dat jullie zelf ook een extra doel hadden, bijvoorbeeld op die manier nieuwe leden werven of iets dergelijks.

G: Nee, nee. Dan hadden we meer...nee..ja het zou kunnen maar nee. Volgens mij is de SKOA, ik weet niet waar ze zitten, ze zitten hier niet zo dichtbij ook. De dichtstbijzijnde school is de regenboogschool, die zit hier achter in Oudorp. Nee, dat was niet de insteek. Het was meer zo van we willen wat gaan doen met de club, we hebben de mogelijkheden. We luisteren naar de gemeente wat zij willen en dat lijkt ons wel wat. En dit leek ons opzich prima. Hier hoefden we ook niet al te veel aan te doen, we moesten zorgen dat het hier beschikbaar was, dat we iemand hadden die de kantine openhield. Nou die hadden we nog wel. Dat er iemand was voor de sleutel. Dat was het wel, op de voorbereidingen na. 4A, 2A

S: Denkt u dat het voor de andere partijen ook zo was, dat ze echt het maatschappelijke voor ogen hadden?

G: De Kinderkamer, volgens mij was hun doelstelling meer..ze kunnen de kinderen leuke sportieve middagen bieden. Daar worden ze door gesponsord door de gemeente Alkmaar. En ze krijgen al een club die in de meewerkende modus zit. Die hoeven ze niet te vragen. Die bieden dat al aan. Dat wordt op een presenteerblaadje aangeboden. Dan heb je ook niet zoveel zelf te organiseren. Ik heb nu al...naar aanleiding van jou idee. Ik heb ze toch nog eens gemailld 'hebben jullie dit jaar ook nog plannen of ideeën'? Ze kwamen toen wel meteen terug met van 'is er dan nog wat subsidie'? Maar volgens mij is dat er niet, want dat is alweer verdeeld. Maar ik heb wel gezegd..kijk ons kost het voor de rest niet zoveel. Behalve dan wat moeite, wij zitten nog steeds in de meewerkende modus. Ik kan zelfs tegen de gemeente zeggen, het is voor dat en dat project. Dan hoeven we misschien geen of minder huur voor de velden te betalen. De gemeente Alkmaar die regelt dat maar moeten we huur betalen voor bepaalde zaken. Dus dat heb ik ze nu aangeboden. Maar ik denk dat hun als ik het hoor, hebben ze best wel wat kosten vanwege het vervoer. 3AB, 4AB

S: Het zijn ook aardig wat kinderen denk ik die dan komen. Die vervoer je niet zo makkelijk even met een busje.

G: Ik weet niet hoe ze het precies hebben gedaan, maar ik kan me voorstellen...Dat las ik ook in dat Mulier rapport, dat dat wel een issue was. Het ligt niet om de hoek en ze hebben iets nodig. Dus hoe ze dat hebben geregeld weet ik niet, waarschijnlijk van de subsidie. Maar ik heb toch maar gezegd, mochten jullie nog willen....Want ik denk toch dat dat wel de drijfveer van de gemeente is. Om dat soort samenwerkingsverbanden makkelijk te maken en misschien wel zelfsturend. Dat we zeggen we doen het elk jaar. Dat zal de rol van de gemeente zijn geweest. Dus die hebben dan zoiets van 'dan weet de buitenschoolse opvang wel ergens aan geld te komen, of een subsidie of via eigen

inkomsten. En de voetbalclub zit in de meewerkende modus dus die kunnen het ook voor weinig doen. Dus dan matcht dat en blijft dat lekker matchen. Dat zou ideaal kunnen zijn. Dus dat heb ik maar geopperd en dat vinden wij ook wel leuk om te doen. 1D

S: Zijn er naast...de gemeente is dus een van de grootste partijen, Kolping Boys, de twee buitenschoolse opvang organisaties.

G: Ja klopt, SKOA en BSO De Kinderkamer. En dat waren inderdaad wel de grootste partijen in ons project. Je hebt sowieso allerlei andere sportverenigingen, zoals de hockeyvereniging, in het hele Alkmaar project. En je had ook, ja van alles eigenlijk. Minder valide groepen, De Waerden. Dat is voor mij weer een iets andere groep, maar ligt wel in de lijn. 1E,

S: Maar in uw project waren het echt die vier partijen?

G: Ja bij ons echt die vier. En de gemeente Alkmaar bracht ons bij elkaar en wij hadden daarna onze eigen taakjes en dingen. 1DE

S: Denkt u dat de verhouding tussen publieke en private partijen daarin goed was?

G: Mmm, nou ik denk dat het voor ons wel goed was, alleen dat de ideeën van de buitenschoolse opvang, die hadden wat meer verwacht. En ik las, dat ook de buitenschoolse opvang onderling ook niet veel..die hadden ook wel wat meer contact kunnen hebben met elkaar. Dat heb ik niet echt gemerkt, want op de dagen zelf was ik niet aanwezig. Ik heb alleen een aantal filmpjes gezien en dat zag er wel leuk uit. Ik denk ook wel dat dat goed ging, dat was ook wel onze gedachte. De kantine open zetten, de kleedkamers open zetten, een leuke sportdag voor de kinderen. Aan onze verwachting heeft het wel voldaan. 1F

S: Het is niet bijvoorbeeld dat het moeilijk communiceren was omdat hier bijvoorbeeld allemaal met vrijwilligers wordt gewerkt en de andere organisaties mensen werken met een betaalde baan?

G: Nouja zoveel vrijwilligers hebben wij niet ingezet. Als het goed is waren Jenny en mijn persoon er om alles bij de club te managen. En we hadden ook wel dingen, iemand die de kleedkamers open deed en die dag er aanwezig is geweest grotendeels. En als ik het goed begrepen heb was er ook iemand die de kantine openhield en die wat drinken enzovoort deed. Dus dat zijn dan vier mensen. Dus dat is goed te doen. Maar dat zei ik al wel, ze hebben waarschijnlijk verwacht bij de BSO dat wij ook trainers zouden leveren, dan zou het een grotere inspanning hebben gekost. 1D

S: Maar ook het kostenplaatje zou dan anders uitgevallen zijn denk ik?

G: Dat hangt er een beetje van af maar waarschijnlijk wel ja, hadden er wel wat kosten aan gezeten.

S: Ja misschien voor een volgende keer

G: Ja inderdaad, maar dat moeten we dan goed afstemmen. Als ze dat wel willen...Ja mijn insteek is nog steeds hetzelfde. Alleen als ze dat dan willen en niet aan trainers kunnen komen, dan zouden we kunnen proberen daar in mee te helpen. Daar zouden we naar kunnen kijken maar dat zal lastig zijn.

S: Wie had de meeste invloed binnen het project als het gaat om het maken van beslissingen?

G: Uuh, ik denk, dat weet ik niet precies. Ik denk de vrouwen, binnen elke partij. Dus Jenny van onze kant, en de twee vrouwen van de BSO. 1G

S: En niet de gemeente dus?

G: Nee dat denk ik niet, die vond het prima dat we mensen hadden. Het enige, maar daar heb ik weinig over gehoord, omdat er subsidie om de hoek kwam kijken. Als jullie dat en dat willen dan stellen we dit en dit ter beschikking. Of we stellen dit ter beschikking en dan willen we weten wat jullie gaan doen met dat geld. Die beslisten over de gelden. De dames hebben meer besloten over de inhoud van het project. 1G

S: Op welke manier is er samengewerkt, was dat via bijeenkomsten?

G: Ja via hele informele bijeenkomsten, bakje koffie erbij. En ik denk een van de laatste keren was erg belangrijk, dat was hier met een tafel vol. En dan waren er een aantal projecten bij. Een afvaardiging van SKOA en BSO twee, wij tweeën. En van de andere projecten waren er ook een viertal mensen. En dan hebben we hier gesproken over wat gaan jullie doen dan, hoe hebben jullie het ingevuld, wat moet je nog doen? Dat was meer van vertellen, lekker informeel, geen presentatie. Gewoon vertellen. Ik dacht van een van de projecten, die was al aan de gang. Die hadden al een bepaald punt bereikt en dan gingen ze vertellen nou zo is het gegaan, zo hebben wij het gedaan. 1H, 6AB

S: Dus van te voren had u al een paar bijeenkomsten, voor het hele project startte, en dan tijdens het project zelf ook?

G: Uuh, dus eerst een aantal brainstormsessies, langzaam werkten we naar een samenwerking toe. En volgens mij toen dat plan min of meer stond, we gaan met de BSO en we gaan met de Kinderkamer samenwerking, en dit is onze begroting, toen hebben we vooraf, samen met het Mulierinstituut, nog een bijeenkomst gehad. Zij hoorde toen ook aan wat de status was van de projecten. En dat is de laatste bijeenkomst die ik heb gehad. De soort kickoff. Ik had toen ook het idee dus dat 1 of 2 projecten al begonnen waren. Of die hadden al een soortgelijk project gedraaid. 6B

S: Die konden misschien wat ervaring delen.

G: Ja klopt. Die hadden wat ervaring, en wij nog niet. Wij hadden alleen intenties wat we zouden doen en een plan. Maar we moesten nog beginnen.

S: Wat is het grootste wat u heeft kunnen bijdragen aan het project?

G: Wat we al eerder hebben gezegd, het beschikbaar stellen van onze accommodatie, de middelen. Het helpen van de BSO om hier hun sport te doen, en daarmee ook een stukje invulling geven aan wat de gemeente graag wil, dus dat je, het maatschappelijke gedeelte. Dat andere groepen hier kunnen komen en tegelijkertijd hebben wij dus een betere vulling van het complex, want dat ligt inderdaad een groot gedeelte van het jaar stil, met name overdag. In de avonden en het weekend wordt er heel veel gedaan. Maar op de doordeweekse dagen hebben de hazen en konijnen hier vrij spel. Dus dat zegt genoeg. Dan is elk beetje meegenomen. Het achterliggende is natuurlijk ook wel dat we als sportvereniging in een positief daglicht komen en als club in een goed blaadje komen bij de gemeente. Dus dat ze zeggen, dat is een sportclub die oog heeft voor de omgeving, die helpt ons.

En daarbuiten is het natuurlijk, als we op die manier in het nieuws komen...Dat kan ook wel eens schelen voor extra leden. Dat is niet de doelstelling geweest maar het helpt allemaal om je vereniging sterker te maken. 2AB, 4A

S: Ja vitalere en sterkere verenigingen was ook de bedoeling van de gemeente.

G: Ja dat was zeker de bedoeling, maar dat gaat pruttelsgewijs zeg maar, dat gaat niet zo snel. Het is een opstapeling van dingen, maar ik denk niet dat we nu meteen gescoord hebben op dat gebied. En waarschijnlijk ook niet met heel veel mensen. Ja de mensen van de BSO kenden ons natuurlijk dan, en het heeft op lokale t.v. misschien wat filmpjes gedraaid. Dat is leuk, maar dat zijn wel druppels op de gloeiende plaat denk ik. 4BC

S: Wat zijn de meest positieve resultaten die zijn bereikt?

G: Uuh de meest positieve resultaten, ja ik vind het leuk dat we dit project hebben gedaan, maar het is niet een project waar we nou heel veel zelf mee hebben gedaan. Alleen in de voorbereiding veel, en de rest waren we gastheer. We hebben te weinig een vinger in de pap gehad. Wat we nu binnenkort krijgen, het Auti toernooi, een toernooi voor autistische kinderen, dat is wat meer nieuw dan wat we toen deden. Dat was meer hier alleen zijn als gastheer, faciliteren. Dus ja wat is het hoogste dat we bereikt hebben...Ja ik denk dat we de BSO daarmee een paar leuke dagen hebben gegeven, voor zover ze dat al niet zelf konden. De sportsector en de maatschappelijke sector zijn op deze manier wel nader tot elkaar gekomen en hebben samengewerkt. Ja dat we hebben laten zien wat voor mooi complex we hebben hier en dat ze hier mooi kunnen sporten. 7A

S: Heeft het ook nog negatieve bijwerkingen gehad?

G: Nee, het heeft geen geld gekost volgens mij. We zijn er wel enigszins voor vergoed. Omdat we de kantine open hielden en misschien nog wat materiaal. Maar goed dat is niet...nee we hebben er volgens mij geen geld op toegelegd.

S: Wat verwacht u nog voor de toekomst van dit project?

G: Ik heb het dus gevraagd, als ik de reacties proef zo bij ons, niemand die daar wat mee doet. Dus dan denk ik het niet. Jenny die het mede gestart heeft, zit niet meer bij de club. Ik heb het natuurlijk wel aangekaart bij de huidige secretaris, maarja we zitten ondertussen al in een nieuw project, het Autitoernooi. Ja, voor mijn gevoel zouden we het zo weer kunnen doen. 5B

S: Zou u daar ook wat meer voor willen leveren dan als de BSO daar om vraagt?

G: Ja daar zouden we ieder geval over kunnen praten. En we zouden misschien zelfs wel eens zeg maar, voornamelijk in de moeite die we ervoor zouden kunnen doen, dus dat we zeggen we gaan eens lobbyen bij de gemeente dat we geen veldhuur moeten krijgen. Dus voor hun de drempel verlagen. En we zouden kunnen meedenken voor die trainers, of dat niet goed bevallen is. Of gaat het meer om het feit dat we meer ons gezicht hadden moeten laten zien tijdens de dagen zelf. Of dat ze meer hadden verwacht van de opening van de kantine ofzo. Dus daar valt wel over te praten. Dat zou kunnen. Ik denk dat wij ervoor open staan en het mag ook nog wel wat moeite kosten en zelfs wel wat geld als het om die drempel wat te verlagen zal helpen. Dat moet ik natuurlijk nog wel vragen bij het bestuur, maar als zij zeggen het kost ons een paar honderd euro, laten we het doen.

Als dat weer enigszins gecompenseerd wordt door bijvoorbeeld kantine inkomsten, dan zouden we dat ook wel...Kijk zoals dat Autitoernooi dat is wat makkelijker. Daar verwachten we wat meer mensen dus daar halen we meer kantine omzet uit bij wijze van spreke. Dat verwacht ik bij de BSO wat minder, maar misschien heb ik het mis.

S: Maar zo'n Autitoernooi daar komen ook heel veel teams uit heel Nederland op af?

G: Ja, dus ik hoop dat ze dan ook met wat toeschouwers komen, dus dan is het hier gewoon een leuke toernooi dag en dat levert ons gewoon geld op.

S: Ja klopt.

G: Simpel zat. Dus dat is wat makkelijk. Bij de BSO dan, wat ik zo begreep, waren dat meerdere dagdelen, dus dat zal meer in de vorm van inzet van vrijwilligers zijn, wat ze van ons vragen. En dat is lastig. Dat heeft meer met tijdstip te maken dan met of ze het eventueel willen. En volgens mij deden ze dat toen via het sportbureau, en dat waren misschien wel combinatiefunctionarissen zoals we dat ook kennen hier. Dat zijn jongens en meiden die al door de gemeente worden ingehuurd om bijvoorbeeld op scholen les te geven. Het zit tussen de school en de club in. Dat waren soms ook wel trainers van ons die bij de gemeente Alkmaar in dienst traden voor een x aantal uren. En zowel op de scholen als op de club hier inzetbaar waren. En volgens mij hebben ze die ook ingezet voor dit project. 1F

S: Ik denk dat ik voldoende weet voor nu. Ik wil u hartelijk bedanken voor uw tijd.

5.6 Respondent 6

Marieke Wiringa, Stichting Kinderopvang Alkmaar (SKOA), Alkmaar, 10-05-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Om bij het begin te beginnen; hoe is het project ontstaan, hoe bent u benaderd en door wie?

M: Het is een project vanuit de gemeente, dus die heeft het geïnitieerd. En dus vanuit de gemeente zijn wij benaderd om mee te draaien in dit project. Dus de gemeente heeft ook gezegd, kijkend naar de wijk Ouddorp waar Kolping Boys zit en kijkend naar de kinderopvang organisaties die in hetzelfde gebied zitten, om die erbij te betrekken. Nou dat is dus SKOA, een vestiging waar we zitten met een buitenschoolse opvang, en ook een peuteropvang maar het ging met name om de buitenschoolse opvang. En De Kinderkamer zit daar ook met een vestiging in de buurt met een buitenschoolse opvang. Dus die hebben eigenlijk die samenwerking een beetje tot stand gebracht. Dus er was op een gegeven moment eerst een bijeenkomst voor alle betrokken partijen. Dus ook geïnitieerd vanuit de gemeente. **1AB**

S: Dus daar werd u op vrijwillige basis voor uitgenodigd?

M: Ja, zo van wij hebben dit project, daar is subsidie geld voor beschikbaar en het was wel zo dat we dit bericht kregen en we moesten, dus zeg maar De Kinderkamer, Kolping Boys en SKOA, binnen een week een project voorstel indienen. Dus wij kregen vanuit de gemeente dit verzoek, zonder dat er überhaupt een bijeenkomst was geweest. En binnen een week moest dat. **1CE**. Dus we zijn heel snel bij elkaar gaan zitten, maar we waren ook allebei..We kenden elkaar niet. Wel van naam maar niet als persoon. Wij hebben bijvoorbeeld met De Kinderkamer helemaal geen samenwerkingen. En de Kolping Boys was voor mij een voetbalvereniging, maar voor de rest niet bekend. Dus we zaten echt met zijn drieën bij elkaar, van wat moeten we. Toen was het de toenmalige penningmeester volgens mij van Kolping Boys die zei: ik ga er wel naar toe. Ik vertel wel een verhaaltje en zowel degene van De Kinderkamer als ikzelf konden er niet bij aanwezig zijn. Dus zij heeft dat toen alleen gedaan. En het was in die zin wel een beetje amateuristisch. Zij heeft haar verhaal daar gedaan en we hebben die subsidie gekregen **3B**. Dus dat was....ten eerste word je een beetje overvallen want binnen een week krijg je die vraag. En vervolgens hebben we dus dat subsidie geld gekregen. Dat was voor een jaar. En toen was de vraag, hoe gaan we daarmee aan de slag? Dus hoe we dat hebben gedaan: we hebben ons dus gericht op de schoolvakanties. Want tijdens schoolweken zijn de velden voor ons niet interessant. De kinderen komen tussen half 4 en 4 uur uit school. Dan zouden we nog naar de plek moeten toegaan van de velden en kinderen worden vaak al vanaf 5 uur opgehaald. Dus dat is gewoon niet handig om daar dan nog naar toe te gaan. Dus we richtten ons op de school vakanties en we wilden dat ook samen met De Kinderkamer doen. Om bijvoorbeeld sportdagen of sportevenementen op die velden te krijgen. Maar niet met het doel om alle dagen gebruik te maken van die velden. Dat past ook niet binnen ons eigen activiteitenplan. Wij doen ook andere activiteiten. Dus we zijn vorig jaar begonnen met....we hebben het over 2014, toen is het gestart. **5A**. En toen zijn we begonnen met de zomervakanties. En een aantal dagen hadden we gepland in de zomervakantie. Dat was toen nog gescheiden. De Kinderkamer deed hun activiteiten en SKOA deed ook zijn eigen activiteiten. En De Kinderkamer is een veel kleinere organisatie dus die hebben ook minder kinderen die gebruik maken van de BSO. En wat wij hebben gedaan is we hebben een aantal BSO's en elke

keer moest 1 dag in de week, dus verspreid over 6 weken, moest 1 BSO een sportdag organiseren in die week. Dus dat betekende dat in de eerste week een BSO van de SKOA een dag had georganiseerd en daar kwamen vervolgens de andere SKOA vestigingen naar toe. 7A, 2A

S: Oke, en dus niet de kinderen van De Kinderkamer.

M: Nee, dat hebben we toen niet gedaan. Het was voor ons natuurlijk ook een beetje aftasten van hoe gaan we hiermee om.

S: Precies het was voor u natuurlijk ook nieuw allemaal.

M: En hoe gaan we met die gelden om. Want we mochten materialen van dat geld aanschaffen en voor de rest deden we eigenlijk de hele organisatie zelf.

S: U als SKOA en De Kinderkamer?

M: Nou dat was toen nog gescheiden. We hadden we de aanschaf van de materialen, daar maakten we wel gezamenlijk gebruik van. Die spullen lagen bij De Kinderkamer. Maar de zomervakantie 2014 was nog echt activiteiten gescheiden van elkaar.

S: Dus de organisatie deed u toen eigenlijk helemaal zelf?

M: Ja dat deden we helemaal zelf. En het enige wat Kolping Boys deed was de velden beschikbaar stellen en zorgen dat de kantine open was. Dus dat we wel toegang hadden tot water, en de kleedkamers en dat de kinderen naar de wc konden. 2AB

S: Dus zij hebben niet echt geholpen met het organiseren van de dag zelf?

M: Nee, nee eigenlijk helemaal niet. En nou vervolgens kwam de herfstvakantie toen hebben we ook nog een dag gepland. En toen was het winter dan doen we...dan ligt het eigenlijk helemaal stil. Toen hebben we vorig jaar gezegd: weetje, het is eigenlijk ook leuk om het samen met De Kinderkamer te doen. Dus dat hebben we gedaan en we hebben eigenlijk vervolgens Alkmaar Sport benaderd. Omdat we ook zeiden van ja we hebben iets te besteden, dus laten we dat nuttig doen. En toen heeft Alkmaar Sport een paar sportdagen georganiseerd, een 6 kamp. Waar zowel De Kinderkamer als SKOA tegelijk bij aanwezig waren. Dus we moesten van te voren bedenken hoeveel kinderen er komen. We hadden van te voren gesprekken met Alkmaar Sport van welke sporten gaan jullie aanbieden, hoeveel mensen zijn er nodig. Dus een heel groot gedeelte van dat geld is gegaan naar Alkmaar Sport voor de organisatie en het betalen van de mensen. Maar dat was wel prettig want het organiseren van een sportdag vereist best wel de nodige organisatie. 3B

S: Ja precies en dat is ook niet uw vakgebied.

M: Precies, dus dat was voor ons ook wel weer heel prettig dat je daar kwam, en die mensen hadden het hele parcours al voor ons uitgezet. Het enige wat wij hoefden te doen is de kinderen te brengen en te begeleiden vanuit de SKOA en De Kinderkamer. En dan was je daar bijvoorbeeld vanaf 11 tot half 2. Zoiets. Dus dat hebben we vorig jaar gedaan en in de herfstvakantie is er ook nog wat georganiseerd. En dit jaar eigenlijk helemaal niet meer. En dat komt ook, ten eerste is het geld gewoon op.. 5AB, 3A, 7B

S: Er wordt geen subsidie meer verstrekt?

M: Nee, vorig jaar zijn er wel evaluatie gesprekken geweest door een externe organisatie, ook om te vragen hoe het allemaal is gelopen. Maar daar moesten we naar toe en daar zijn vragen gesteld. Daar konden we in alle openheid over spreken. Er is ook een bijeenkomst geweest, zelfs twee, waarbij alle betrokken partijen waren om te netwerken en hun verhaal te doen over wat ze tot op heden hebben bereikt. Inmiddels is ook een andere voetbalvereniging eind vorig jaar contact gezocht met ons om ook aanspraak te doen op een subsidie. Dat is Jong Holland.

S: Is dat een project voor volgend jaar?

M: Nee dat is nog voor dit jaar. Er is subsidiegeld, alleen..Daar zijn we een ander traject mee ingegaan en hebben we ook al wat dingen mee georganiseerd. Maar wat mijn ervaring is dat zo'n voetbalvereniging natuurlijk wil dat de velden gevuld worden in de periode, met name de schoolvakantie, dat er niks gebeurd. Maar wat ze denk ik niet realiseren en misschien hebben ze daar ook niet de mankracht voor, is hun actieve bijdrage hierin. Eigenlijk wat ze doen is: hier hebben jullie onze velden, maak er gebruik van. Dus de hele organisatie komt dan te liggen bij de kinderopvang. En natuurlijk kunnen wij er naar toe rijden en daar spelletjes doen enzovoort. Maar als je echt die samenwerking wil zal er iets moeten gebeuren vanuit zo'n voetbalvereniging. 2A

S: Dat zij zelf misschien ook vrijwilligers leveren om die dag te helpen organiseren?

M: Nouja, wat je zegt, een voetbalvereniging draait op vrijwilligers. Dus dat zijn geen betaalde krachten zoals bij een kinderopvang. Dus als je daar bent moet een medewerker betaald worden. En bij de voetbalvereniging is het maar de vraag of er vrijwilligers zijn om dat op te pakken. 1F

S: Is dat misschien ook een reden geweest voor de strubbelingen, dat zij werken met vrijwilligers en u met betaalde krachten?

M: Ja, en ik denk dat zij er ook in zijn gestapt met het idee: hier, maak maar gebruik van de velden. En ik denk nog niet eens, als ik kijk naar de Kolping Boys maar ook Jong Holland, het zijn grote voetbalverenigingen, ze hebben volgens mij een ledenstop. Het is hun dus niet te doen meer leden te kweken. Het gaat natuurlijk om, want Alkmaar is heel actief bezig dat kinderen genoeg bewegen, verantwoorde voeding hebben en ze hebben een heel waterproject dat kinderen genoeg drinken op scholen. Daar zijn ze heel actief in. En wij wilden een leuke activiteit organiseren voor de kinderen. En het doel vanuit de gemeente is dat je een soort startsubsidie krijgt om het op gang te brengen en uiteindelijk moet je het dan zelf gaan doen. Alleen ik denk dat dat heel lastig is, omdat bij Kolping Boys iemand was, maar die is daar weg. 1F, 2A, 4A, 3BC, 8A

S: Die mevrouw die vanuit Kolping Boys aanwezig was bij de presentaties?

M: Ja precies, die is op een gegeven moment weggegaan en daar was helemaal geen vervanging voor. Dus het was ook heel lastig om iemand te vinden die het over gaat nemen. Nu is er een soort van penningmeester die af en toe nog wat contact houdt. Maar er wordt vanuit Kolping Boys voor zover ik weet niks meer actiefs gedaan. Ik heb Ellie (De Kinderkamer) nog wel gesproken en die wilde in de zomervakantie wel weer gebruik gaan maken van de velden. Dat kan ze natuurlijk doen want ze heeft de materialen en ze kan er zo naar toe. 5B

S: Inderdaad, het is alleen een kwestie van de dag zelf organiseren dan.

M: Ja precies, vanuit je eigen organisatie organiseer je natuurlijk dingen, dus als je zegt, vandaag hebben we sport op het programma, dan ga je daar met je kinderen naar toe. En ga je daar sporten. Dat kan en dat kunnen wij natuurlijk ook doen. Want je moet wel alle kinderen daar naar toe vervoeren.

S: Dat kost natuurlijk ook allemaal wel wat, zo zonder subsidie?

M: Ja, en zoals Jong Holland, die had echt het idee: jullie organiseren dan een leuke activiteit op de velden, en dan nodigen we ook kinderen uit de buurt uit. Maar daar zijn wij niet verantwoordelijk voor. Wij zijn niet een buurtvereniging die dan....als jullie dat willen prima, maar dan moeten jullie het zelf organiseren. Want wij komen met onze eigen kinderen en nemen niet de verantwoordelijkheid voor alle buurtkinderen. Dus dan moet je een buurtvereniging gaan inzetten. Die zeg maar dat deel van de organisatie gaat overnemen. Wat we vorig jaar wel hebben gedaan, en dat was ontzettend leuk, dat hebben we in samenwerking gedaan met Jong Holland. We hebben een circus ingehuurd. Een iemand die werkt dan ook met vrijwilligers, en die biedt dan een circus aan. De bedoeling was dat op het terrein van Jong Holland te doen, maar de verwachting was dat het weer minder zou zijn dus uiteindelijk hebben we het in een sporthal gedaan. En daar konden alle kinderen van de SKOA naar toe, maar ook allemaal buurtkinderen die daar een betaald bedrag voor moesten betalen. En daar werd een soort circus georganiseerd en aan het einde van de dag werden alle ouders uitgenodigd en dan gaven ze een presentatie. Dat heeft SKOA helemaal zelf georganiseerd. Maar Jong Holland heeft toen ook hetzelfde gedacht als Kolping Boys; dan maak je gebruik van de velden maar zelf hebben ze niets georganiseerd. Maar toen heb ik ook gezegd, als je iets wilt met alle buurtkinderen, die functie is ook goed om te vervullen, maar dan moet Alkmaar Sport dat doen of de buurtvereniging. Die moet dan worden ingeschakeld en dan komen wij als organisatie daar uiteraard ook naar toe.

S: Eigenlijk heeft Kolping Boys zoals ik u begrijp dus niet echt een actieve rol gehad.

M: Nee, in de aanvang wel, er zat iemand die wel dingen ging regelen zoals dat de kantine open was...dat ging trouwens ook niet helemaal vlekkeloos. Dan kwamen we en was er niemand. Maar goed, dus ja het is leuk dat we van het subsidie geld leuke activiteiten hebben kunnen organiseren.

S: Was dat ook het doel van u uit gezien?

M: Ja klopt, iets leuks voor de kinderen op poten zetten. Met hulp van Alkmaar Sport dan, want die hebben gewoon heel veel ervaring en hebben sportinstructeur die allerlei sporten kunnen beoefenen. Die waren er de hele dag bij. Soms waren dat stagiaires, of mensen die een sportopleiding hadden gevolgd. Die worden dan ingehuurd door Alkmaar Sport en betaald uit het subsidie geld. Maar zoals ik er nu tegen aan kijk denk ik van nou, het lijkt een soort van zachte dood te sterven. 5B, 4A

S: Denkt u dat dat ook komt doordat het eerst gesubsidieerd werd en nu dus niet meer?

M: Nou de belangen zijn verschillend, we weten dat we gebruik kunnen maken van de velden. Maar vanuit de Kolping Boys gebeurt er eigenlijk heel weinig tot niks. 8A

S: Wat zou voor Kolping Boys de reden zijn dat ze toch mee hebben gewerkt aan het project?

M: Om die velden te vullen, omdat ze tijdens de schoolvakantie toch gebruikt kunnen worden dan en niet leeg staan. Ze staan zo vaak leeg, maak er beter gebruik van. Ik denk dat je dat wel kunt doen, maar dan moet er vanuit de Kolping Boys ook wel wat meer initiatief worden getoond. Dus dat er ook mensen beschikbaar zijn en dat er iemand zit die ook zegt we gaan dit goed op poten zetten met de betrokken organisaties. 3A

S: Dat kan misschien ook lastig zijn omdat ze met vrijwilligers werken denk ik. Dat zijn vaak mensen die overdag gewoon werken.

M: Ja dat is ook zo. Of je zou iemand moeten hebben die vanuit het subsidie geld betaald wordt om dit project op poten te zetten. Want dat subsidie geld gaat dan naar bijvoorbeeld in dit geval Alkmaar Sport en de materialen. Maar goed, wij moeten daar natuurlijk ook naar toe met de kinderen, en dat betaalt de organisatie allemaal zelf. Dus als organisatie maak je geen gebruik van het subsidie geld.

S: Inderdaad niet voor u zelf, dat was puur om andere mensen en middelen in te kunnen zetten.

M: Ja klopt. Ja ik vind het ook zonde van de subsidie.

S: Omdat er maar voor een hele korte periode activiteiten georganiseerd zijn?

M: Ja, het is maar voor een jaar. En dan heb je dat geld ontvangen en gebruikt. Maar dan houdt het gewoon op. Wij hebben natuurlijk wel belangen, en de Kolping Boys ook, maar de Kolping Boys moet ook fysiek mankracht leveren en dat gebeurt niet. En als je echt ook iets wil als wijkfunctie, dus niet alleen voor de kinderopvang organisatie, dan moet je denk ik er meer organisaties bij betrekken die leuke buurtactiviteiten gaat opzetten. 5B, 8A

S: Wat zou het doel van de gemeente zijn geweest met dit project? Hebben ze 'random' partijen bij elkaar gepakt en bij elkaar gezet?

M: Nee, Alkmaar wil heel graag sportstad zijn. Die wil dat er meer bewogen wordt bij kinderen. Dus die wil zich profileren als een hele actieve stad op sportgebied. Dus ik denk dat, natuurlijk ook wel om de sportvelden actiever te gaan gebruiken, maar ook om veel meer kinderen te laten bewegen. 1C, 4A

S: Dus ook een maatschappelijke kant maar ook vanuit hun eigen ambitie.

M: Ja er zitten wel doelstellingen aan. Maar goed ik denk dat dat het voornaamste doel is van Alkmaar.

S: Dus toen hebben ze gekeken hoe ze die sectoren konden verenigen?

M: Ja, waar zitten de kinderen, waar kan er gesport worden en hoe kunnen we die bij elkaar brengen. 4A

S: Dat is bij die bijeenkomsten gebeurd?

M: Ja klopt.

S: Hoeveel bijeenkomsten zijn er geweest vooraf?

M: Nou volgens mij zijn er twee geweest, waarvan ik er bij een aanwezig was. Dus dan waren er verschillende partijen die allemaal gebruik maakten van deze subsidie. Die werden even heel kort geïnterviewd en vervolgens kon je dan naar de verschillende organisaties toe lopen zo van: 'wat heb je gedaan' en zo een beetje netwerken. Dus ik ben er een keer bij geweest, en er is nog een tweede keer geweest. 6B

S: Oke, was het al meteen duidelijk dat u gelinkt werd aan de Kolping Boys?

M: Ja ja ja klopt. 5C

S: Is dat op voorhand al medegedeeld?

M: Nou niet op voorhand. Wij zijn schriftelijk benaderd door de gemeente om het projectvoorstel in te dienen binnen die week. Dus toen zijn wij gaan starten natuurlijk enzovoort en daarna is er een bijeenkomst geweest over de stand van zaken en om te zien wat we tot dan toe al allemaal gedaan hadden en hadden bereikt. Dus de gemeente had ons inderdaad al aan elkaar gelinkt. Die heeft gezegd, in die wijk liggen jullie en Kolping Boys. En dat was op zich prima hoor, want vooral de contacten met De Kinderkamer is erg prettig verlopen. Af en toe hebben we nog steeds contact met elkaar, maar met Kolping Boys heb ik amper contact gehad. Het laatste contact wat er was, was dat er een rekening open lag. Dus dat was meer praktisch. Die hebben ze uiteindelijk betaald. Maar dat komt, degene die er zat die ging weg, dus ik wist niet wie ik toen moest benaderen om die rekening te betalen. 5C, 6C, 1H

S: Er is dus verder nu geen initiatief meer om met die vereniging nog iets te organiseren?

M: Nee, er is geen initiatief meer geweest. De Kinderkamer gaat er dus nog wel op eigen initiatief heen, maar wij hebben geen plannen. Wij hebben wel allerlei activiteiten, maar niks concreets met de Kolping Boys. 5A

S: Die bijeenkomsten, op wat voor manier gaat dat, met presentaties?

M: Nou het was allemaal redelijk informeel. Er waren allemaal hoge tafels, en dan stond er per tafel een beetje de organisaties die bij elkaar hoorden binnen een project. En de gemeente had van die banners gemaakt, en daar stonden de organisaties op vermeld. En vervolgens was er een korte presentatie en werd je om en om...zo van wij zijn Kolping Boys, en dan ging je wat vertellen. Heel kort vertelde die wat we hadden gedaan. En dat deed elke organisatie. Even vertellen wat ze tot op heden hadden bereikt. En ja het is natuurlijk een leuk plan de gemeente en een goed initiatief, zo van we hebben geld beschikbaar en gebruik het goed. Het is alleen te vrijblijvend en te vaag, tenminste voor ons. Misschien hebben andere organisaties er wel veel betere ervaring mee. En dat daar wel de continuïteit wel gewaarborgd is, maar bij ons niet. 6A, 5C

S: Waarom zouden ze er voor hebben gekozen om nu in nieuwe projecten te investeren in plaats van in de oude?

M: Dat weet ik niet. Het kan zijn dat op basis van de evaluatie van vorig jaar dat ze misschien hebben gedacht..dat ze meerdere organisaties een kans willen geven. Zo van we hebben ons nu geconcentreerd op die, maar er zijn veel meer organisaties die we de kans willen geven gebruik te

maken van de subsidie, dat kan. Maar misschien ook dat ze hebben gezien bij een aantal pilots of projecten, die hebben de kans gekregen maar daar gaan we niet verder in investeren.

S: Voor de continuïteit zou dat misschien kunnen helpen, blijven investeren?

M: Ja, maar dan moet er wel iets anders gebeuren, want dan zijn we een jaar verder en zitten we weer om de tafel en is er weer hetzelfde. Kijk als er vanuit de Kolping Boys geen mankracht geleverd kan worden tijdens schoolweken zodat je dus continu mensen moet gaan inhuren, dat kost geld. Het zou ook fijn zijn als een organisatie dat zelf zou kunnen doen. Maar ja wat je zegt, daar zitten allemaal vrijwilligers en ze doen het allemaal naast hun baan. Of je hebt mensen die misschien gepensioneerd zijn en de vraag is of zij dit zouden willen doen. Ik denk dat het belang van het gebruik maken van die velden...dat is niet heel erg ons belang. Als wij een activiteit hebben, wij hebben genoeg plekken waar we naar toe kunnen. 5B, 1F, 8A, 4B

S: Voor u is het gewoon belangrijk dat u iets leuks voor de kinderen organiseert..

M: Klopt, voor ons is het een aanvulling, maar geen noodzaak. Wij denken alleen, leuk dat je op zo'n veld iets kan organiseren. Maar ik denk dat het belang bij Kolping Boys en bij de gemeente groter is om die velden te vullen. Alleen moet je...ik denk dat het handig is dat ze dat op een andere manier organiseren dan zoals ze het nu hebben gedaan: zo van hier heb je geld, jullie zitten bij elkaar. 4C

S: Daar zit inderdaad geen continuïteit in. Wie nam de meeste beslissingen binnen het project?

M: Dat was niet de gemeente, want bij het bedenken van die sportdagen zat Alkmaar Sport erbij, De Kinderkamer, SKOA en soms de Kolping Boys. En dat ging op basis van gelijkwaardigheid. Er was geen enkele partij die zei... Kijk, Alkmaar Sport zei dit is wat we kunnen bieden, en wij zeiden: een zeskamp, een beetje andere sporten. Dus het ging echt op basis van gelijkwaardigheid. Ik heb echt niet het idee gehad dat een iemand dominanter was ofzo. En de gemeente had hier helemaal geen...

1G

S: Die heeft u alleen bij elkaar gebracht?

M: Ja, en daarna helemaal niks meer. Behalve dan een bijeenkomst over de stand van zaken. Ze hebben ook niet gezegd van dat we een verantwoording moesten afleggen qua rekeningen. De gemeente heeft niet aan ons gevraagd van kan je de rekeningen indienen. We hebben alleen gezegd, de subsidie ging naar de rekening van de Kolping Boys. Ik wilde dat niet beheren en De Kinderkamer ook niet, en Kolping Boys wilde dat wel. Dus daar gingen ook alle rekeningen naar toe. We kunnen het heel prima doen hoor, de verantwoording naar de gemeente, maar dat is niet gevraagd.

S: Wat zijn de meest positieve resultaten die zijn bereikt met dit project?

M: Nou dat er leuke middagen voor de kinderen zijn georganiseerd, dus dat de kinderen daar veel plezier aan hebben kunnen beleven. We hebben wel natuurlijk ook geleerd wat er bij komt kijken om een dergelijke dag te organiseren. Omdat we het eerst zelf deden en daarna uit handen hebben gegeven. Leuk contact met de andere organisatie, met De Kinderkamer. En het contact wat er is geweest met Kolping Boys was prima, heel prettig. Maar het meeste contact was er met De Kinderkamer, en Alkmaar Sport. Dat was een organisatie die ik niet kende, dus dat is natuurlijk ook leuk om zo'n organisatie te leren kennen. Je vergroot zo je netwerk. Dat vind ik heel positief.

S: En de minder positieve dingen?

M: Nouja, dat het heel veel geld is, waarvan ik nu denk...er is geen continuïteit. Het is leuk voor een jaar, anderhalf jaar en het geld is dan op. En dan ligt het stil. 5B

S: Hoe doet u dat met de andere vereniging, Jong Holland?

M: Ja ik ben bang dat dat op dezelfde manier gaat. Kijk Jong Holland heeft het initiatief genomen naar ons toe omdat zij ook subsidie kregen. Dus die hebben ons benaderd hiervoor. Waarvan we toen ook al gelijk hebben gezegd van willen we daar aan meewerken. Inmiddels hebben we ook al een activiteit georganiseerd, maar daar lopen we tegen dezelfde dingen aan. En degene waarmee we daar contact hebben, dat is iemand vanuit het bestuur, dat gaat heel moeizaam. De gesprekken die je hebt zijn prettig, maar er komt heel weinig initiatief vanuit Jong Holland en ik moet heel eerlijk zeggen dat wij ook niet heel erg actief zijn naar hen toe. Dus daar is nog wel geld beschikbaar om activiteiten te doen. Zij hebben ook geld gekregen vanuit de gemeente, want zij hebben vorig jaar ook een plan ingediend. Er is wel minder geld beschikbaar als met Kolping Boys, maar we hebben tot nu toe een activiteit gedaan vorig jaar. En sindsdien helemaal niks. En ik voorzie ook niet op korte termijn dat dat nog gaat gebeuren. Ja misschien voor de zomervakantie nog. Maar goed, de gedachte vanuit Jong Holland was ook van allemaal kinderen uit de buurt erbij betrekken. Toen zeiden we dat wij dat dus niet doen. Leuk als die kinderen erbij komen, maar dan zullen ze dat zelf moeten organiseren of een buurtvereniging inschakelen. Maar dat doen wij niet. Dus in die zin zijn de belangen ook wel verschillend. Wij willen een leuke middag aanbieden voor onze kinderen, zij willen de velden gevuld zien. En dan zou je zeggen, daar kan je mekaar heel goed in tegemoet komen, en dat kan ook wel, alleen ze zouden dan ook iets moeten doen qua organisatie. 4B

S: Ja dat is hetzelfde geval als met Kolping Boys

M: Ja en als zij alleen maar denken van we doen de kantine open en hier zijn de velden....Er moet wel wat meer bij komen kijken denk ik.

S: Wat zijn uw verwachtingen verder voor de toekomst?

M: Wil je echt dit soort samenwerkingen laten slagen, dan zou je iemand moeten hebben die het initiatief neemt en die ook zorgt dat de verschillende partijen bij elkaar komen. En we gaan een activiteiten plan opzetten, maar dan een meerjaren plan. En niet alleen van: wanneer is de volgende vakantie en laten we dan wat organiseren. En dan moet je weer bij elkaar komen. Dus er moet een iemand zijn die als het ware erboven hangt en alle partijen bij elkaar haalt en zorgt dat het ook gerealiseerd gaat worden

S: Ik begreep van Margit de Jong dat er wel een plan lag om de continuïteit te waarborgen, maar dat plan kwam niet langs de wethouder. En dan gebeurd er niets.

M: Er gaat wel geld naar de scholen, de brede scholen, om naschoolse activiteiten te organiseren. Dus daar is wel geld voor. Daar kan je als organisatie wel bij aanhaken. De Kinderkamer maakt bijvoorbeeld actief gebruik van Alkmaar Sport. Die organiseert activiteiten waarbij de BSO dan aanhaakt. Dat doen wij dan niet. Dus er gebeurd wel van alles, maar de gedachte bij de voetbalvereniging...dat zullen ze anders moeten organiseren. Nu ga je iets doen omwille van de gemeente en om dat geld zinvol te besteden. Je voelt je dan wel in die zin maatschappelijk betrokken

omdat het gemeenschapsgeld is. Dus je wil het ook zinvol besteden. Maar dan is het op en gebeurd er vervolgens niets meer. 3A, 5C

S: Dank u wel voor uw tijd, ik denk dat ik voldoende weet voor nu

M: Nou mooi. Ik vermoed dat De Kinderkamer er hetzelfde over denk, want wij zaten wat dat betreft wel heel erg op een lijn. Succes verder met het onderzoek.

5.7 Respondent 7

Elly Croese, Manager After school care De Kinderkamer, Alkmaar, 24-05-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Hoe bent u betrokken geraakt bij het project, wanneer en door wie bent u benaderd?

E: Wij zijn benaderd op het allerlaatste moment voordat het project startte. Echt, last minute. Ik noem maar wat, het is alweer een paar jaar geleden, dat we op dinsdag het hoorden en maandag erna het voorstel klaar moest zijn. Toen hebben we heel snel een afspraak weten te maken met de gemeente, de Kolping Boys en SKOA, bij de Kolping Boys in de kantine. 1AE

S: En door wie was u precies benaderd?

E: Door de gemeente zelf. Om de pilot te gaan starten. Toen hebben we heel snel daar ter plekke een projectplan in elkaar gedraaid. Ik heb 's avonds nog de financiën uit zitten rekenen. Het was echt heel last minute. Ik vind dat niet zo heel erg hoor, in die zin dat ik..je komt wel meteen tot goede resultaten omdat je meteen kan handelen. Ik ben toen niet bij de presentatie geweest, daar heb ik iemand van mijn team naar toe gestuurd. Een van mijn pedagogisch medewerkers, omdat ik zelf op vakantie was. Ik weet niet meer welke tijd er tussen zat voordat duidelijk werd dat we dat geld ook daadwerkelijk kregen. Ik denk dat dat niet zo lang daarna was. En toen zijn we gewoon gestart. 1B, 3B

S: Dat was vrij snel allemaal inderdaad. Hoeveel jaar geleden speelde dit?

E: Even kijken, we zitten nu in 2016, dus ik denk 2014. 5A

S: En de subsidie die u kreeg?

E: Die was voor een jaar. 3B

S: Wat was voor u een reden om hier aan mee te doen?

E: Een, samenwerking met een sportvereniging en een andere kinderopvang organisatie, wat ik gewoon een hele leuke manier van samenwerking vind. Dat was ook het doel van de gemeente, die sectoren verenigen. Twee, de ruimte; wij zitten hier in een gebouw waarbij we niet beschikken over grote sportvelden. We hebben meerdere speelplaatsen, maar geen grote grasvelden bijvoorbeeld. Je kunt bij een sportvereniging, zeker bij een voetbalvereniging, heb je ongelooflijk veel ruimte voor de kinderen wat gewoon ongelooflijk prettig is. Een andere reden was, kijk dat is voor mij minder van belang, maar kan me voorstellen dat dat wel een reden is dat die sportvelden gedurende 52 weken overdag gewoon niet gebruikt worden. Dat is doodzonde. En in zo'n zomervakantie wordt dat 6 weken gewoon helemaal niet gebruikt. 3AC, 4A, 8A

S: Ja dat is misschien meer een reden vanuit de Kolping Boys geweest om mee te doen?

E: Ja, en de gemeente. Een andere reden was dat je meerdere sporten kan aanbieden. Het was wel op een voetbalveld, maar we hebben vooral veel andere sporten gedaan. Dat kan omdat je die ruimte hebt maar ook omdat je de financiën hebt. We konden heel goed andere dimensies van sport inhuren. 3A

S: U heeft een andere partij ingehuurd voor de organisatie?

E: Ja, het sportbureau heeft heel veel voor ons gedaan, dat is eigenlijk ook de gemeente. Die moest je ook betalen. Dus die leverden sportdocenten.

S: Die begeleidden de kinderen ook op de dagen zelf?

E: Ja, wij kwamen met de kinderen, wij hadden er ook een rol in, maar zij begeleidden echt de sport. Op het moment dat zij rugby gaan doen, weten zij de spelregels van rugby. 1D

S: Wat denkt u dat het doel was van de gemeente om dit soort projecten te gaan starten? Is dat puur alleen de velden vullen?

E: Nee dat heeft ook wel een maatschappelijke functie. Ik denk dat zij er belang bij hebben dat er meerdere partijen binnen hun gemeente een samenwerking aangaan om daar in ieder geval voor te zorgen dat meer kinderen meer gaan bewegen. Ik denk dat dat een belangrijk item is voor de gemeente. Sowieso is bewegen nu helemaal....heel belangrijk. En ik denk dat zij ook wel een punt wilden maken. Het is ook een goed PR middel. 4A

S: Reclame voor de stad?

E: Ja dat denk ik ook.

S: Dus de gemeente heeft u toentertijd benaderd; is dat puur geweest vanuit hun ambitie of was er bij de verschillende partijen ook behoefte aan?

E: De behoefte ontstond op het moment dat het aangekaart werd. De behoefte was er in ieder geval niet vanuit ons. Ik kan natuurlijk niet voor de voetbal praten. 1AC

S: En als het aangeboden wordt, kunt u makkelijker inspringen?

E: Ja precies, en het werd gesubsidieerd, dat speelde ook een rol. 3B

S: Kunt u iets vertellen over alle partijen die mee hebben gewerkt binnen dit project?

E: Kijk de gemeente heeft daar verder in die zin een kleine rol in gespeeld. Ze hebben wel de subsidie verstrekt en een aantal avonden georganiseerd om het project te promoten. En om partijen bij elkaar te houden. En een aantal evaluaties hebben ze geregeld. Maar voor de rest hadden zij natuurlijk in de uitvoering geen rol, als gemeentelijk apparaat, als ambtenaren. Daarnaast hebben we wel veel samengewerkt met het Sportbureau, wat eigenlijk ook van de gemeente is, en met SKOA, de andere kinderopvang organisatie, en de Kolping Boys. En de samenwerking met het sportbureau en de SKOA ging eigenlijk heel soepel. 1DE

S: Ja?

E: Ja dat verliep heel goed. Alleen ja, de Kolping Boys, ze willen wel, maar het lukt niet helemaal. Het is natuurlijk een organisatie die bestaat uit vrijwilligers, en je bent ontzettend afhankelijk van de goodwill van vrijwilligers en het organisatorisch vermogen. 1F

S: En daar ging wat mis?

E: Ja, daar ging heel veel mis.

S: Waar ligt dat aan denkt u?

E: Uhm, contactpersonen die slecht bereikbaar waren, sleutels die niet in sloten pasten, kledkamers die na de zomervakantie gebruikt moesten worden, waardoor alle spullen die we aangeschaft hadden nu hier in een schuurtje staan. En nadat de vaste contactpersoon er mee gestopt is, is het hele project eigenlijk ook gestopt.

S: Ze hadden bij Kolping Boys een vaste contactpersoon die is gestopt?

E: Ja die is gestopt met haar functie als secretaresse, en een nieuw contactpersoon zou er wel komen. Maar of meneer neemt de telefoon niet op, of het is daarna gewoon doodgebloed. Ook omdat het geld op was, dat geef ik ook toe. Dat speelde ook een rol. Maar goed alsnog zou je low budget daar alsnog heen kunnen gaan om de activiteiten zelf te gaan doen. 1D, 3B, 5B

S: Als u inderdaad de spullen zelf heeft..

E: Ja die hebben we.

S: Had u van te voren meer verwacht van de voetbal club?

E: Ja, ja. De afspraken van te voren waren dat we ook in de wintermaanden door konden gaan, dat de ruimte naast de kantine geschikt gemaakt zou worden zodat we daar ook in konden, dat je ook binnen dingen kon doen met kinderen. In combinatie met buiten. Als het koud is kan je geen uur buiten zijn, maar wel een combinatie maken. Maar dat is eigenlijk allemaal een beetje blijven hangen.

S: Het gebeurde niet?

E: Nee het gebeurde gewoon niet. Dat had ook met alarmen te maken. Een deur....we mochten niet in de kantine komen. Dat snap ik best hoor, dat dat niet kan zonder dat er iemand van de voetbalclub aanwezig is. Dus we moesten dan..die tussendoor moest dicht zodat er geen toegang was, maar dat alarm ging dan af...een hoop praktische problemen.

S: Als u misschien die vaste contactpersoon had gehad gedurende het hele project, was het dan beter gelopen denkt u?

E: Nee, nouja dat weet ik niet, maar het is ook gewoon. Ik weet hoe voetbalclubs werken; mijn man heeft jarenlang in het bestuur van een voetbalclub gezeten. Dus ik weet hoe die dingen vaak gaan. Het werkt gewoon traag, mensen doen het naast hun baan, vrijwilligers. 1F

S: Ja dat is natuurlijk heel anders dan hier.

E: Ja wij worden er gewoon voor betaald. Als ik daar de hele dag loop, krijg ik gewoon mijn salaris doorbetaald. Dus in die zin neem ik het ze niet kwalijk of zo. Ik vind het alleen jammer, want we hadden er meer uit kunnen halen, ook nadat het geld op was, dan dat we nu hebben kunnen doen. En ook de communicatie onderling in zo'n vereniging ligt vaak ingewikkeld. Om een voorbeeld te noemen. Er loopt een hele groep mannen, oudere mannen, in een voetbal club. Die ervoor moeten zorgen dat alles geregeld is. En dan wisten wij van te voren, wij hadden lijstjes gemaakt, wanneer we

zouden komen en hoe laat. Dan ga ik er van uit dat de contactpersoon dat ook doorgeeft aan die mannen. Want dat was de afspraak. Maar dat gebeurde dan niet. Dan kwam je daar met 100 kinderen en dan gingen die mannen uit hun dak. Dat werkt niet prettig. Dus communicatie is echt het allerbelangrijkste punt wil een project als dit ook echt slagen. En ook een langere duur hebben. Want op het moment dat het geld op is, valt het als een kaartenhuis in mekaar. Dat is jammer, want daar is zo'n pilotproject niet voor bedoeld. 1F, 5B, 3B

S: Nee ik neem aan dat het voor meerdere jaren bedoeld is, dat de subsidie misschien als een soort start is gebruikt?

E: Ja als een start. En kijk tuurlijk kan je het niet meer doen zoals je het deed. Want wij hebben dagen georganiseerd die wel 1500 euro per dag kostten. Dat kan een kinderopvangorganisatie niet opbrengen. Maar je kan wel met je eigen pedagogisch medewerkers dingen daar organiseren. Maar als je dan geld moet gaan betalen aan de gemeente of de voetbalclub bijvoorbeeld voor gebruik van de velden, dan denk ik ja.... Dat vind ik niet de bedoeling. Want dan denk ik, die velden liggen er toch. In de zomervakantie, in wezen betaald de voetbalclub het hele jaar de velden...dus ik zou het heel gek vinden als je daar als organisatie ook nog eens voor moet betalen. 5B

S: Denkt u misschien ook dat de beginfase een beetje te kort is geweest? Omdat u zo snel al met plannen moest komen, dat het ook een beetje miscommunicatie is geweest, of dat u niet goed van mekaar heeft begrepen wat er verlangd werd?

E: Nou je kent mekaars organisatie niet. Maar de vraag is of je dat kunt ondervangen door een langere voorbereidingstijd te hebben. Want ik denk dat leer je pas kennen als je van start gaat. Al doende kom je ook de knelpunten tegen. 6C

S: Denkt u dat het ook belangrijk is dat de partijen een soort wederzijdse afhankelijkheid van elkaar hebben? Dat ze elkaar echt nodig hebben zoiets te gaan doen?

E: Nou het grappige is natuurlijk wel, je hebt een bepaald doel voor ogen. Daarvoor heb ik wel andere partijen nodig, in de zin van ik heb ruimte nodig en die kan ik bij een voetbalvereniging krijgen. Maar andersom heeft een voetbalvereniging mij natuurlijk niet nodig. Dus het is puur uit maatschappelijk oogpunt dat zij dat aanbieden om het even heel strak te scheiden. Je hebt mekaar niet echt nodig. Kijk ik kan misschien leden voor hen werven, maar ze stikken al in de leden. Dat was ook helemaal het doel niet. 4A

S: Het was voor hen echt het maatschappelijke belang?

E: Ja klopt. Net als voor de gemeente. 4ABC

S: En voor u?

E: Om grootschaliger activiteiten te kunnen organiseren op een terrein dat daar ook geschikt voor is. 4A

S: Geldt dat ook voor SKOA denkt u?

E: Ja dat denk ik wel. Zij hebben die ruimte ook niet. Voor de SKOA was het nog een veel ingewikkelder verhaal, omdat zij meerdere locaties hebben. Wij hebben hier maar een locatie. Het is

een hele organisatie. Hier zitten maximaal 80 kinderen in de vakantie, en bij SKOA honderden. Als we een gezamenlijke dag organiseerden, had ik er tussen de 30 en 40 kinderen, en SKOA tussen de 80 en 100.

S: Waarom heeft u eerst activiteiten apart van elkaar georganiseerd?

E: Omdat we eerst wilden kijken hoe het überhaupt ging, alles zelf een beetje onder de knie krijgen. Het gebruik van de velden, de activiteiten, de kleedkamers. De hele organisatie daarom heen. En pas in de meivakantie hebben onze eerste gezamenlijke activiteiten gedaan. In de herfstvakantie 2014 is de laatste activiteit geweest.

S: Dat is twee jaar geleden, wat zonde.

E: Vorig jaar zomervakantie zijn we er helemaal niet meer geweest. 5A

S: En er staat ook niets meer op de planning?

E: Nee dat komt ook om....omdat het geld op is, het contact met de Kolping Boys is niet meer te leggen. 5B

S: U heeft dat nog wel eens geprobeerd?

E: Oh jawel. En drie omdat de SKOA ook een samenwerking heeft gezocht met een andere voetbalclub. Dat was voor hun praktischer en dichterbij. Dus ik denk dat we de spullen verdelen en dat het einde verhaal is. En dat we misschien nog op individuele gelegenheid nog wel eens contact hebben of we op eigen gelegenheid mogen komen. En bovendien, ik stop met werken, mijn laatste maanden gaan in. Dan ga ik met pensioen. Dus ik draag het over aan mijn nieuwe collega. Misschien dat zij het wel ziet zitten om dat helemaal weer uit te zoeken, maar het heeft op dit moment ook niet mijn prioriteit.

S: Dat snap ik. Als het allemaal zo is gelopen...

E: Nee precies

S: Ik ben bij Kolping Boys geweest waar ik Gerard heb gesproken. Hij staat er wel open voor en wilde toch nog wel eens contact zoeken.

E: Ohja?

S: Ja dat is nog niet gebeurd dus?

E: Nee dat bedoel ik. Snap je, je hebt het gevoel dat je aan een dood paard trekt.

S: Gerard zei wel, ik sta er open voor en vind het wel leuk.

E: Ja maar vervolgens gebeurt er dus niets.

S: Even terug naar de bijeenkomsten waarover u vertelde. U had een eerste bijeenkomst dus al heel vroeg, zat de gemeente daar ook al bij?

E: Ja, we hadden twee mensen met dezelfde naam (Pakt map erbij). Een Jenny van de gemeente en een Jenny van de Kolping Boys. Die zaten er toen allemaal al bij. En het eerste contact was in februari. Toen kregen we het bericht van de gemeente. De eerste bijeenkomst was in maart en een week later moesten we een plan inleveren. 6B

S: Waarom zou de gemeente u bij elkaar hebben gezet?

E: Ze hebben gewoon alle kinderopvang organisaties die werkzaam zijn in Oudorp, dus dichtbij de voetbalvereniging, benaderd. Het Zonnehoeke en Kindividu zijn daar gewoon niet op in gegaan en wij en SKOA wel. 5C

S: Zijn er verder ten tijde van het project ook nog bijeenkomsten geweest?

E: Jawel, als een soort van evaluatie. De gemeente had natuurlijk iemand ingehuurd om de evaluatie verhaal te geven, dus die hebben.... 6B

S: Was dat het Mulierinstituut?

E: Ja, dus die hebben een aantal gesprekken gevoerd met ons en ook een eindevaluatie gehad. Niet met alle partijen bij elkaar maar met de partijen gesplitst. Een aparte bijeenkomst voor de sportorganisaties en een aparte voor de maatschappelijke partners.

S: Waren die bijeenkomsten informeel of meer formeel?

E: Nou ik ben er zelf niet bij geweest, dus dat weet ik niet. Maar dat ging wel met een hapje en een drankje, met foto's en filmpjes. Redelijk informeel. 6AB

S: En het contact onderling?

E: Tussen mij en de gemeente?

S: Ja onder andere, ook de andere partijen?

E: Met de gemeente heb ik eigenlijk weinig contact gehad. Het geld was gestort op de rekening van de Kolping Boys, en wij dienden de facturen in, net als AlkmaarSport en die werden betaald.

S: Zij hebben dus eigenlijk alleen...

E: Zij hebben het getrokken in de zin van, de initiator. En verder hebben de SKOA en wij, en het Sportbureau, en ook trouwens Kolping Boys, veel samen gezeten om een programma samen te stellen. 6C, 1B

S: En hoeveel van dit soort dagen zijn er ongeveer georganiseerd?

E: Poeh, even denken. Op het terrein zelf?

S: Ja, hoeveel activiteiten hebben daar plaatsgevonden?

E: Ik denk....we zijn gestart in....ik denk een keer of 15. 7B

S: En alleen in de vakantieweken?

E: Ja klopt. De vereniging is ook groot, dan konden we de velden niet altijd gebruiken. Het kon alleen in de vakantie.

S: Oke dus in alle vakanties.

E: Ja en daarna was het geld op. 3B, 5B

S: Ik heb begrepen dat er nu weer nieuwe pilotprojecten zijn.

E: Ja klopt, maar daar mochten wij ons niet voor inschrijven. Dat hebben we wel geprobeerd.

S: Omdat u al mee had gedaan?

E: Ja het moesten nieuwe projecten zijn. Nou dat werd mij toen verteld hoor, door Margit. Nee dat mocht niet, was niet de bedoeling.

S: Nu bloedden deze projecten dus allemaal dood.

E: Ja, geld is toch wel een belangrijke factor in de zin van wil je echt iets anders doen dan wat je normaal in je reguliere BSO programma doet, dan kost dat geld. Trainers kosten geld. Sporten geven als zijnde een activiteit is gewoon een vak, daar zijn de pedagogisch medewerkers niet voor opgeleid.

3B

S: En als de vrijwilligers van de Kolping Boys nou iets meer hadden gedaan daarin? Misschien dat dat ook mensen zijn met een sportachtergrond die hadden kunnen helpen?

E: Ja op het gebied van voetbal. En het punt is, voetballen doen kinderen al de hele dag. Wij willen vooral iets anders dan voetbal organiseren. Dat was nou ook zo verschrikkelijk leuk in de samenwerking met Alkmaar Sport. Een databank aan trainers, van yoga tot streetdance tot rugby, bootcamps, was een heel leuk programma. En als we er dan zelf naartoe gingen, deden we gewoon 12 circusspelletjes, of 12 oud Hollandse spelletjes. Als ik aan mijn medewerkers vraag: willen jullie gaan honkballen met de kinderen, schrikken ze zich rot. Als je dat nog nooit hebt gedaan, weet je niet hoe je dat moet begeleiden. Dat is hun vak niet. Dat was dus een mislukking toen we dat zelf hadden gedaan. Daar heb je vakmensen voor nodig, en dat kost geld.

S: Wat is het grootste wat u heeft kunnen bijdragen aan het project?

E: Als persoon of als organisatie?

S: Allebei

E: Als persoon denk ik het enthousiasme, de inzet om het tot een succes te maken. Want dat wat we gedaan hebben was wel succesvol. Dat vind ik nog steeds. En als organisatie, de inzet van mensen.

2AB, 7A

S: Geldt dat ook voor SKOA?

E: Ja dat denk ik wel

S: En de andere partijen, wat hebben zij kunnen bijdragen?

E: De gemeente uiteraard de financiële bijdragen, en de ondersteuning qua evaluatie en dat je daar terecht kon met vragen. Alkmaar Sport hebben een paar algemene dagen georganiseerd. Kolping Boys de velden. Ik denk dat ze wel van goede wil zijn, dat is het punt niet. Ze wilden wel, maar het lukt ze niet goed er vorm aan te geven. 2AB

S: Wat als het een professionele organisatie zou zijn geweest?

E: Dat had wel een verschil gemaakt. 1F

S: Dus het ligt er ook deels aan dat ze met vrijwilligers werken?

E: Ja dat denk ik wel. Het komt eigenlijk bovenop hun werk wat ze daar al verrichten. Mensen die vrijwilligerswerk doen bij een sportverenigingen worden vaak overvraagd. En dit is dan nog eens iets extra's wat er bovenop komt. Er zijn vaak al te weinig vrijwilligers. 1F

S: Wie nam de meeste beslissingen binnen het project?

E: Ik denk dat Marieke (SKOA) en ik dat wel met zijn tweeën deden. De gemeente en Kolping Boys waren meer faciliterend hierin. Als je de activiteiten wilden laten slagen moest je echt bij ons terecht, anders gebeurde er niets. 1G

S: Wat zijn de positiefste resultaten die zijn bereikt?

E: Wat ik net zei: je hebt een jaar lang hele leuke activiteiten kunnen organiseren, op een prachtig terrein in samenwerking met de andere partijen, wat de gemeente ook bedoeld had. Wat ik ook wel, mijn verwachtingen waren wat dat betreft ook wel hooggespannen, wat mij opviel bij de Kolping Boys was dat ze zoveel vertrouwen gaven aan zoveel externe organisaties die ze niet kenden. Zelf ben ik 30 jaar coördinator geweest bij een heel groot buurtcentrum in Amsterdam, en ik gaf dat vertrouwen niet aan organisaties die ik niet kende. We kregen zo een sleutel van het secretariaat, de kleedkamers. Heel goed van vertrouwen. Dat vond ik heel bijzonder. En dat wekte ook de verwachting dat er wel heel veel te regelen was. Alleen daar ging het dan net weer mis. Ik vraag me ook wel eens af als Jenny daar niet was gestopt, alhoewel zij was ook heel slecht bereikbaar. Zij reageerde slecht op mails en telefoontjes. 7AB, 4C, 8A

S: Als u nou een of twee dingen zou mogen aanwijzen die u zelf anders zou hebben gedaan, wat zou dat dan zijn?

E: Uhm, ik denk iets zuiniger met het geld omgaan, zodat je het langer kon uitspreiden. De pilot duurde een jaar, maar had ook twee jaar mogen duren. Dus dan had je beter moeten begroten of vaststellen van we besteden zoveel per dag. Verder weet ik eigenlijk niet. Veel dingen heb je zelf niet zoveel invloed op.

S: Ja je bent veel afhankelijk van de partijen waarmee je samenwerkt.

E: Ja klopt

S: In deze tijden gaat het inderdaad veel over samenwerken. Er worden veel sectoren verenigd.

E: Je bent veel afhankelijk van de welwillendheid van mensen, en de inzet en passie en noem het hele rijtje maar op, waardoor een project wel of niet slaagt. En ik moet het vanuit mijn professe

doen, ik word er gewoon voor betaald. Heel simpel. Dat geldt natuurlijk niet voor de organisaties die het met vrijwilligers moeten doen. Dan ben je daar gewoon ontzettend afhankelijk van. Daar zit een heel belangrijk punt. Dat heeft Marieke vast ook verteld. 1f

S: Ja klopt een soortgelijk verhaal.

E: Ook het gebruik van zo'n kantine bijvoorbeeld. Ik snap best dat dat een punt is, het moet weer schoongemaakt worden door vrijwilligers bijvoorbeeld. Maar als het takkenweer is, dan is het gedoemd te mislukken. Dat gaat doorslaan.

S: Wat verwacht u nog voor de toekomst van het project?

E: Dat heeft ook met mijn persoonlijke situatie te maken, dat ik het niet meer ga meemaken. Misschien dat mijn opvolger er nog iets mee gaan doen, maar het struikelblok blijft 1 de financiën, en 2 de samenwerking met de sportvereniging.

S: Dat zal met een andere sportvereniging ook wel zo gaan.

E: Ja dat maakt denk ik niet uit.

S: Bedankt, ik denk dat ik het heb.

E: Prima

5.8 Respondent 8

Dayenne L'Abée, Kenniscentrum Sport (NISB), Ede, 13-05-2016

-Introductie over mijzelf, mijn thesis en waarom dit interview-

S: Fijn dat u tijd wilt vrijmaken voor dit interview. Kunt u als eerste iets vertellen over het Kenniscentrum en uw werkzaamheden?

D: Ik hou me met verschillende onderwerpen bezig. Ik ben adviseur, dus ik zit hier met allemaal adviseurs die in zelfsturende teams werken, en die hebben een bepaald onderwerp waarmee ze nouja, het werkplan samen bepalen en uitvoeren. En wij geven verantwoording af aan het ministerie van VWS. Ik zit in het team Sportaanbieders, waarin we dus vooral kijken naar hoe we de georganiseerde sportaanbieders, dus de verenigingen, zo goed mogelijk kunnen ondersteunen met de kennis die er is in hun werkzaamheden. Daar binnen heb je dan weer verschillende thema's. Open club is er een, governance, en ook financierings modellen. En dit thema, sportaccommodaties, valt zowel onder sportaanbieders als onder het team gemeentes. Vorig jaar zat ik in het team gemeentes en in sportaanbieders, en nu zit ik er maar in een. Dat thema is wel aan mij blijven hangen en daarin proberen we dus te kijken naar de meer zachte kant van sportaccommodaties. Want hoe een sportaccommodatie wordt ingericht dat is niet mijn expertise, dus de hardware laten we even liggen. We focussen vooral op wat daarop georganiseerd kan worden en hoe we de koppeling kunnen maken tussen de hardware en software en hoe je dat dan organiseert. En zodoende kwam via NOC*NSF de vraag aan ons willen jullie eens gaan onderzoeken hoe we die sportparken, die over het algemeen te veel leeg liggen, hoe we die intensiever kunnen benutten. Dus toen begon ik met de goede voorbeelden in kaart te brengen. En dan slaan wij dus het hele theoretische kader helemaal over, dat vind ik dus weer leuk dat jij dat wel doet. Want wat we hier doen; je gaat best wel snel kijken naar wat de praktijk heeft gedaan en hoe we de kennis naar de sportaccommodaties kunnen brengen. Heel vaak gebeurt dat met stappenplannen, flyers en workshops. We zijn heel erg in de fase van verzamelen en dan inspireren. Het valideren moet nog komen. Zo van werkt het ook echt in de praktijk. Je moet eigenlijk heel veel cases gaan bekijken en dan kijken of het goed werkt en of het beter kan. Die fase moet nog komen, dus daar ben jij dan weer mee bezig.

S: Ja absoluut, zodra mijn thesis af is, zal ik hem ook naar u sturen. Ook omdat ik er 2 cases in bekijk, kan dat voor u ook wat nieuwe informatie opleveren.

D: Ja graag. Want op andere thema's zijn we al wel weer verder met het valideren. Met nieuwe thema's begint het vaak met informatie verzamelen. Daarna gaan we kijken wat werkt en het verspreiden. En ook heel erg verbinden. We zouden eigenlijk van blessurepreventie tot topsport qua thema's moeten dekken, maar dat is hartstikke veel. Dus we kunnen niet op elk thema de expert zijn. Daarom werken we ook veel samen met anderen zoals het Mulierinstituut en NOC*NSF en andere kenniscentra vanuit de welzijn en cultuur, onderwijs ook. We kijken ook met wie we dingen samen kunnen doen, zoals met Hogescholen, universiteiten. Dan is het steeds kijken....onze rol is dan om te kijken wat er overal gebeurt in het land en wij zijn daarbij niet partijdig. We proberen zo onafhankelijk mogelijk te zijn. En NOC*NSF is natuurlijk wel partijdig en VSG ook. Dus wij zijn een beetje de verbindende partij.

S: Ja precies, u verzamelt dus de kennis en geeft die vervolgens door aan de gemeenten.

D: We zijn inderdaad echt intermediair. Soms merk ik wel dat..we moeten snel zijn. Als er een vraag komt moeten we daar snel mee aan de slag en slaan we de theorie nog wel eens over. Daar heb jij wel echt goed de tijd voor.

S: Dat begrijp ik inderdaad. De urgentie is dan op dat moment het hoogst bij de vragende partijen en dan moet er gewoon gehandeld worden.

D: Ja en er zijn natuurlijk wel..we werken wel via een methode dat we kijken..hoe kunnen we lokaal het netwerk stimuleren. Dat je niet langsgaat en gaat zeggen hoe het moet. Zo werken wij niet. Wij willen echt mensen ondersteunen in hun werk. Je gaat het niet voor ze doen. Dat is belangrijk. En het dat is niet mijn enige onderwerp. Ik doe ook talentontwikkeling en hou me bezig met de transitie van bonden. Bonden moeten ook anders gaan werken. Mensen verwachten tegenwoordig ook andere dingen van bonden.

S: U bedoelt de overkoepelende sportbonden?

D: Ja klopt. ze verwachten nu meer dan dat de bonden alleen competitie organiseren. Dat kunnen ze bij wijze van spreken zelf ook wel. Dat is heel erg aan het veranderen, dat hele sportlandschap.

S: Heeft u zelf ook altijd veel gesport?

D: Ja toevallig wel inderdaad. Maar niet iedereen hier hoor. Ik heb de ALO gedaan, voordat ik vrijetijdswetenschappen ben gaan doen. Ik kom dus wel uit de georganiseerde sport. Toen ik bij het NISB ging werken, heb ik eigenlijk veel op buitensporten van kinderen gezeten, schoolsport en kinderopvang en sport. Dat waren mijn thema's. En nu ben ik veel meer naar de georganiseerde sport gegaan. Beweegvriendelijke omgeving is ook een thema van mij. 5 jaar geleden zijn we begonnen om te kijken hoe we gemeenten kunnen ondersteunen hun omgevingen, dus openbare ruimten, beweegvriendelijker in te richten. Dat linkt ook wel aan dit thema.

S: Gaat dat bijvoorbeeld over outdoor gyms en dat soort dingen?

D: Ja ook, maar ook bijvoorbeeld over beweegtuinen bij zorginstellingen. En ook over dat je de stoep iets breder maakt aan de zijkant waar kinderen spelen. Dat soort dingen. Gemeentes moeten...de openbare ruimtes worden door anderen ingericht, dus wij zorgen ook dat die partijen bij elkaar komen. Dan gaan we workshops organiseren om te kijken waar iedereen voor staat en of dat gecombineerd kan worden. Dus dat samenwerking is altijd wel een thema bij ons en wij gebruiken vaak het kader van Twijnstra en Gudde, ken je dat? Dat je een gezamenlijke ambitie hebt, en dat je dan gaat kijken wat is jouw lange termijn belang..

S: Nee dat zegt me niks.

D: Dan zal ik je dat eens opsturen. Dus dat is ook strategisch samenwerken en dat komt ook in dit thema heel erg naar voren. Het gaat alleen nog maar over samenwerking, je kunt het tegenwoordig niet meer alleen. In geen enkele sector is dat zo. **1A**

S: Ja klopt, omdat het vaak ook niet meer om een sector gaat, maar juist om de combinatie tussen meerdere sectoren.

D: Ja klopt, en ook omdat sport als middel wordt ingezet en niet meer als doel. Vroeger werd het wel ingezet als doel en kon de georganiseerde sport het vooral zelf. Toen was er nog geld enzo. Nu niet meer en gaan ze kijken hoe ze moeten samenwerken met partijen die ook wat geld hebben maar ze weten niet precies hoe dat dan moet. Dat is best wel een omslag. Dus het gaat altijd over samenwerking en dat je met elkaar in gesprek moet. 1A, 6A

S: Ik heb inderdaad ook gemerkt dat als er niet echt een verbindende partij is, dat ze dan veel langs elkaar werken. Dat ze misschien allebei wel iets willen en een beetje doen maar niet weten van elkaar. En door krachten te bundelen kunnen ze dan veel effectiever werken.

D: Ja klopt, kennis zit tussen de neus. Wij hebben ook veel tekeningen hier hangen waar ze dit op laten zien. Die zal ik straks laten zien. Dus daar zijn we inderdaad erg van, mensen in contact brengen met elkaar zodat de kennis die in die mensen zit tot uiting kan komen.

S: Dus elkaar versterken.

D: Ja het is heel leuk, maar soms mis ik wel een beetje de diepgang. We moeten snel schakelen en dan blijven we soms hangen in het verzamelen van goede voorbeelden en dat doorspelen. De analyse kan nog wel verbeteren. Toevallig las ik van de week ook een artikel daarover. En dan denk ik wat leren we hier nou van? Dan worden er weer twee of drie voorbeelden gegeven en dan denk ik...om die slag te maken moeten we echt meer voorbeelden weten en wat dieper op in gaan dan alleen een telefoongesprek over hoe ze dat nou doen. Daar ligt nog wel een kans voor ons.

S: Maar zou daar in de toekomst wel tijd voor zijn?

D: Nou, we zouden dat moeten kunnen door de subsidie van VWS, we hebben instellingssubsidie. We mogen zelf de thema's kiezen....nou dat is niet helemaal waar, we kiezen ze met onze stakeholders. En dat zijn NOC*NSF, VSG. Dat zijn de prioritaire stakeholders. En dan heb je nog een aantal organisaties die ook iets mogen vinden van wat wij zouden moeten doen. Die cycli heb je elk jaar. Dan word je wel een beetje gestuurd in wat we zouden moeten doen, maar in principe heb je wel veel ruimte en vrijheid om te bedenken waar je aan gaat werken. Maar het is heel veel.

S: Klopt het is een breed, maar ook erg actueel merk ik. Er is denk ik heel veel behoefte aan meer informatie.

D: Ja en vooral ook, de incurante tijden. Ik zit nu steeds te kijken naar wat kan je dan allemaal doen, maar ik heb nog te weinig zicht op activiteiten die je dan kan doen op bepaalde tijden. Incurante tijden zijn zeg maar tijden waarin de velden leeg liggen, en welke activiteiten past daar dan bij. Dus daarin kunnen we nog wel specifieker worden. Maar het gaat mij nu nog meer om de activiteiten en wat heb je daarvoor nodig.

S: Daar zit ik inderdaad ook in mijn onderzoek. Wie heb je nodig voor dergelijke projecten, hoe ga je het opzetten....

D: Ja en het is zo context afhankelijk. We proberen wel de rode draad eruit te halen maar dat is lastig. Welke organisaties heb je in de gemeente die geïnteresseerd zijn? Welke problemen hebben zij en wat zoeken ze? Wat heb jij wat zij niet hebben en andersom? Er moet wel een gedeeld belang zijn. 1C, 4C, 8A

S: Ik heb inderdaad gemerkt bij de projecten die ik onderzoek dat ze vaak wel een gemene deler hebben maar dat ze eigenlijk ook andere persoonlijke doelstellingen hebben, die niet zozeer met elkaar overeenkomen. Het gaat wel samen maar.....ze verwachten veel andere dingen van elkaar. Een BSO wil eigenlijk gewoon een leuke activiteit organiseren voor de kinderen. De gemeente Alkmaar is echt gestart vanuit de ambitie Sportstad te worden. En de voetbalvereniging wil zijn velden vullen. Dus dat kan botsen.

D: Nee klopt. dat heb ik ook wel gezien met projecten. Het moet ze wel iets opleveren. De sportverenigingen zijn best wel snel geneigd te zeggen; kom maar op ons veld. En dan denken ze later, het kost me eigenlijk heel veel tijd en vrijwilligers heb ik eigenlijk niet. Wat schiet ik er eigenlijk mee op, behalve dat het gewoon heel aardig is. 2A, 3A, 4A

S: Precies, zo van het is leuk dat we een maatschappelijke rol hebben, maar verder....

D: En soms zit een gemeente daar wat meer op te pushen, zo van; wij verhuren de velden aan jullie voor een heel aardig bedrag, te weinig eigenlijk. Dus we willen dat jullie daarvoor terug iets doen voor andere organisaties. Prima, maar dan is het misschien alsnog van belang voor verenigingen dat ze bijvoorbeeld nieuwe leden werven hierdoor, of dat hun imago beter wordt in de wijk. Dus daar zit dan wel... 'Whats in it for me' is wel heel erg belangrijk. Als dat er niet is, is het soms maar een eenmalig iets en bloed het daarna dood. 5A

S: Beide projecten zeggen inderdaad dat ze bang zijn voor een langzame dood. En mede misschien ook door het gebrek aan subsidie. Vaak is dat maar voor een jaar of 2, en daarna moeten ze het zelf weer doen.

D: Ja en dan zit het ergens dus toch mis, terwijl ze dus wel heel gepassioneerd waren, in de begin fase van wat hebben we aan elkaar, wat gaat het ons opleveren en wat hebben we daarvoor nodig. Er wordt wel heel snel gezegd van we moeten geld hebben. Maar dat is het niet alleen. Het moet echt bij je passen als vereniging. Dus de activiteit moet passen bij de vereniging 5A. Wat ik de laatste tijd steeds meer merk is dat er goed gekeken moet worden naar wat er leeft onder de leden van de vereniging. Zijn daar veel ouders die het lastig vinden opvang te regelen, dan zou sportieve kinderopvang op zo'n club heel goed passen. Dan hebben de leden er zelf ook wat aan. Dan is het en positief voor de wijk, en voor de leden. Als dat helemaal geen issue is, dan denken de leden: ja leuk kinderopvang op mijn velden, maar ik wil dan net even trainen. Dus je zou een maatschappelijke activiteit moeten kiezen die goed bij je vereniging past, die past bij de behoeften van de leden. En daarvoor moet je in gesprek gaan binnen je vereniging; hoe zie jij de club over een aantal jaar, en waar loop jij nou elk seizoen tegen aan? Ik werk ook als vrijwilliger bij een voetbalvereniging, daar ben ik F coördinator. Daar is dus even een probleem dat sommige scholen een continue rooster hebben. Dus dan zijn die kinderen op woensdag middag langer op school en kunnen ze niet trainen. Hoe ga je daarmee om als club? Kan je daar iets op verzinnen zodat je leden geholpen worden en zodat nog meer mensen geholpen worden? Dus dat is de kruis, voor mij wordt dat steeds duidelijk. De club moet lef hebben, en zich steeds duidelijker opstellen. Je gaat soms op je muil, dingen die je gaat doen met andere partijen. En als je steeds denkt 'we hebben niet genoeg vrijwilligers, we hebben dit niet en dat niet' dan gebeurt er niets. Het zijn zachte factoren die het succes bepalen van een vereniging die maatschappelijk actief wordt. Daar zitten wel de kansen. Als je kijkt in het sociale domein, de problemen van de gemeente...De gemeente moet door decentralisatie van de drie wetten, dus jeugdzorg, participatiewet en de WMO, moeten ze anders gaan opereren naar

kwetsbare groepen mensen. En als ze dan sport als middel gebruiken, hebben ze *en en*. **1B** Maar ze denken nu nog allemaal 'we moeten het goed regelen'. Ze zijn nog heel erg op de organisatorische kant gericht. Dat is nog wel een onwijze kans. Als jij een dagarrangement kan organiseren als sportvereniging zijnde op je clubhuis, die echt leeg staat overdag, is dat een win win situatie. Dus vandaar dat we ook een beetje blijven hangen in de voorbeelden. We moeten verenigingen eerst zover krijgen dat ze dan inzien en dan ze dat gaan doen. En daarna kunnen we gaan kijken hoe dat dan werkt in praktijk en waar we de verengingen kunnen ondersteunen en dat alle partijen weten waar ze aan beginnen. Want vanuit de sport willen mensen wel heel graag, maar ze denken niet zo na over wat de andere partijen dan willen. De sport zegt bij wijze van spreke tegen een welzijnsinstelling: 'je bent gek als je ons niet gebruikt als partner'. En dan zeggen die zorginstellingen maar hoezo dan? Die hebben misschien niks met sport of zien niet de kans. Die hebben alleen hun eigen problemen. Als de sport slimmer wordt en gaat vragen 'hoe kan ik jou helpen', dan is dat een heel ander verhaal en benadering. Het is nu nog te veel pusherig: 'wij hebben een heel mooi sportveld voor jullie'. Maar de andere partijen zijn ook op zoek naar begeleiding van de activiteiten. Maar de vrijwilligers hebben ze er niet voor. Dus daar zouden ze de gesprekken over moeten voeren eerst. Wat willen de partijen en wat hebben ze nodig. **1B, 2A, 6A**

S: Ja heel typisch, dit heb ik inderdaad allemaal gehoord in de gesprekken die ik heb gevoerd

D: Ja en als je die afhankelijkheid dan van elkaar boven tafel hebt, heb je veel meer drive om samen te werken. Want als je niet afhankelijk bent van elkaar....

S: In Alkmaar zijn de partijen inderdaad door de gemeente bij elkaar gezet, zo van: we zien dat in een bepaald gebied een sportvereniging en 2 BSO's liggen, misschien kunnen jullie iets samen doen. Toen zijn ze wel met elkaar in gesprek gegaan, maar de connectie was eigenlijk al voor hen gemaakt. Ze zagen denk ik ook niet die urgentie in en hadden elkaar ook niet echt nodig. Het gemeenschappelijke belang was er niet.

D: Nee precies, en dat is lastig. Maar gelukkig zijn er ook een hoop goede voorbeelden.

S: Naar welke projecten heeft u allemaal onderzoek gedaan?

D: Nu hebben we de wielervereniging in Ede, en mijn laatste artikel ging over een rugbyclub in Driebergen. En we hadden een sportpark Hartenstein in Arnhem. En de open clubs dat zijn er heel veel, als de open clubs die maatschappelijke activiteiten ondernemen. Dan heb je de sport plus verenigingen in Rotterdam, buurthuis van de toekomst in De Haag. Dat zijn allemaal gemeentelijke aanpakken. Dat is ontstaan op het gemeentehuis in samenwerking met de sportverenigingen, om een aanpak te bedenken. Buurthuis van de toekomst is bedacht vanwege alle bezuinigingen op buurthuizen. Toen hebben ze bedacht dat de clubhuizen de buurthuisfuncties over konden nemen. De ouderen binnenhalen en dat ze lekker kunnen klaverjassen. In Scheveningen ben ik geweest, een voetbalclub. Die krijgt ondersteuning van de gemeente om het activiteitenaanbod op poten te zetten. In Rotterdam zijn dat al 25 buurthuizen. In Amsterdam is dat een beetje in opkomst nu. NOC*NSF steunt ons hier ook in dat we dat in kaart proberen te brengen en dat we interviews houden met de partijen. Maar dat doen we niet alleen.

S: Als een soort van best cases?

D: Nouja in ieder geval als praktijkvoorbeeld. Want soms als je er bent en doorvraagt is het toch wel heel erg kwetsbaar en ligt het vooral bij een persoon of het bestuur. Dat de leden er niks van weten. Dus overall is wel wat op aan te merken. En met Mulierinstituut, NOC*NSF en HAN zijn we nu ook een vragenlijst aan het ontwikkelen die we laten opnemen in de sportaanbieders monitor, om te kijken van welke clubs zijn open zodat we ook kwantitatieve gegevens kunnen verzamelen. Want wij focussen eigenlijk meer op de kwalitatieve kant. Het gaat dan vooral over de aanleiding waarom ze begonnen zijn en wat ze precies doen en hoe het werkt. We praten vaak met bestuursleden en initiatiefnemers en dan merk je wel snel 'he het zit vooral daar'.

S: Ja soms zie je heel duidelijk dat het initiatief op 1 persoon rust. Zoals Michiel bijvoorbeeld in Gouda, die echt iets wil bereiken en daar dan partijen bij gaat zoeken

D: Het is echt een kunst hoor, want daar zit hem de kruis, je moet echt partijen zoeken... 1C. In Utrecht heb je VV De Meern, en daar zat een gast die heeft gewoon gezegd: 'ik heb niemand ingelicht over mijn project', hij ging het gewoon doen. Pas later toen het een succes was heeft hij verteld wat hij had gedaan en kreeg hij meer mensen met zich mee. En ik dacht oke....je zou eerst het gesprek aan moeten gaan met je club en een plan hebben.

S: Want wat heeft hij op poten gezet?

D: Hij heeft trainingen laten verzorgen..er was een wachtlijst voor leden omdat ze in een wijk zaten met veel jongen kinderen. Toen hebben ze bedacht, we gaan jongeren die een strafblad hebben opleiden tot trainer en hen de kinderen die op de wachtlijst staan trainen. En als je dat als ouder hoort, dan denk je ook oei dat weet ik niet. Maar pas daarna heeft hij gecommuniceerd dat het jongeren waren die het moeilijk hadden en kijk eens hoe goed ze het doen.

S: Dus de kinderen wel al getraind op dat moment zonder dat de ouders wisten door wie?

D: Ja klopt, die wisten niet dat dat een heel project was om jongeren van de straat te houden enzovoort.

S: Zo dat is een behoorlijk risico

D: Ja dat is ook zo. Er zat natuurlijk wel genoeg begeleiding op. Het zijn ook geen zware criminelen. Maar wat ik maar wil zeggen is dat het op verschillende manieren kan, er is niet 1 weg. Maar het is wel van cruciaal belang dat je een probleem oplost voor de club met je project of activiteit. Die wachtlijst was bijvoorbeeld een probleem voor die club. En als je dan iets maatschappelijks bedenkt waarmee je dus en de club helpt en de wijk of maatschappij, dan denk ik dat je goed zit. 1B

S: Bij Gouda is het eigenlijk ook zo begonnen, maar dan omgekeerd omdat ze niet zoveel leden hadden juist. Maar bijvoorbeeld Alkmaar is de projecten begonnen puur vanuit een ambitie. Kan zoiets ook werken denkt u?

D: Ja dat denk ik wel. Je moet een gedeelde ambitie hebben en gepassioneerd zijn, maar daarnaast moet het wel wat voor je club opleveren. En de wederzijdse afhankelijkheid is heel belangrijk. Als je het ook kan doen zonder de ander, waarom zou je dan samenwerken? Dat is wel heel vaak het geval hoor. Eigenlijk, als je echt....een kinderopvang kan het ook zonder een voetbalclub. 1B, 5B, 4B

S: Ja klopt dat zeggen ze zelf ook. Wij hebben genoeg activiteiten

D: Ja precies en ze kunnen het misschien ook ergens anders organiseren, een openbare ruimte...Dus dat ontbreekt dan en dan is de fundering weg. Ze moeten echt afhankelijk van elkaar zijn. 7B

S: En ook...continuïteit is echt een issue voor de meeste projecten

D: Ja vrijwilligers zijn natuurlijk echt killing voor professionele bedrijven en semi-professionele bedrijven in de zorg. Die klagen allemaal dat er over een jaar weer andere mensen op die plek zitten die ze weer moeten informeren over waarom we eigenlijk samenwerking. Ze moeten constant in gesprek blijven dat sowieso en de sport blijft kwetsbaar op dat vlak, want ze werken met vrijwilligers. Aan de andere kant, ik ben nu al 3 jaar actief bij een vereniging, en er zijn ook mensen die er 15 jaar actief zijn. Als je mensen zo enthousiast kan krijgen dat het ze wat oplevert, gaan ze wel door natuurlijk. Dus het is denk ik vooral dat wederzijds afhankelijk zijn van elkaar.. 1F

S: Is het ook van belang dat het project bijvoorbeeld langer duurt dan een jaar? Want dat is nu het probleem bij projecten; de subsidie valt weg en ze kunnen niks meer betalen

D: Als het geld-driven is....als het geld weg is, gaat het dus over of er voldoende bereidheid en passie is om het door te laten gaan. Zijn we voldoende afhankelijk van elkaar? Als je dat hebt, dan komt dat geld wel. Dat kan nooit de reden zijn om samen te werken. 3B

S: Dus in principe kan het prima dat projecten gesubsidieerd worden?

D: Ja als aanjager is dat hartstikke fijn. Wat ik nu ook wel hoor, zeggen de verenigingen die wel open staan voor maatschappelijke projecten: ja we moeten eerst een verenigingsmanager hebben die het voor ons gaat regelen. Dus die beginnen met dat geld al. Dat lijkt mij niet goed. Maar zij zeggen, anders komen we nergens. Want ook het gesprek aangaan met je leden is blijkbaar een dingetje, en dat denken ze dan via zo'n verenigingsmanager wel te kunnen. Dus dan hebben ze iemand die dat gesprek gaat organiseren voor ze. Dat kan ook, maar dan nog moet je denk ik bij je leden wel voldoende draagvlak hebben om te investeren in zo'n manager. Bij de vitale sportvereniging in Enschede is de manager de spil tussen het bestuur en de leden, en de maatschappelijke organisaties waarmee ze samenwerken. Die verdient zichzelf terug ook. Ze hebben subsidie kregen van Enschede. Het eerste jaar volledig, het tweede jaar driekwart etc. Het vierde jaar moet hij zichzelf bedruipen. 3B

S: Is het ook belangrijk om zo'n soort manager of projectleider te hebben? Als een soort aanjager misschien?

D: Ja dat is wel handig. Dat kan iemand zijn van de club, bestuur of lid. Bij Athena is dat iemand die vroeger in het bestuur heeft gezeten, en die een maatschappelijk hart heeft. Bij Xerxes in Rotterdam zeggen ze: je moet binnen het bestuur iemand hebben die het in zijn portefeuille heeft. Die is gewoon verantwoordelijk voor alle maatschappelijke activiteiten. Voor hen werkte dat, want die man is ook een jaar uit het bestuur gegaan en toen ging het meteen minder. Uit het zich uit het hart bijna. Dus je moet zichtbaar blijven, binnen het bestuur en weten wat er speelt om succesvol te blijven. 1E, 7A

S: Michiel gaf dat inderdaad ook aan. Hij is gestopt als projectleider, dus de buurtsportcoach zou zijn rol moeten overnemen.

D: En die heeft de link niet waarschijnlijk?

S: Nou hij heeft een heel groot netwerk, maar inderdaad Michiel denkt dat hij te ver van de buurt vandaan zit. Het netwerk en de connecties zijn er wel, maar hij zit er niet genoeg bovenop en daarom is Michiel ook bang voor een langzame dood. Dus dat is ook belangrijk.

D: Ja precies, hoe dicht zit je erop, dat denk ik ook zeker. En zo'n manager heeft altijd een periode nodig om het vertrouwen te krijgen van een club. Want in Enschede vertelde de manager dat hij in eerste instantie door de vrijwilligers die er al zaten als wantrouwend werd ontvangen. Zo van ga jij nu dingen doen die wij al deden? En wat gaan wij nu doen? Ze moesten overtuigd worden dat zij echt dingen konden doen die ze zelf leuk vinden en niet omdat het moet en het nodig is voor de club, dan komt dat wel goed. Daar is ook gewoon weer het gesprek voor nodig, dat je blijft kijken: het bestuur moet besturen, mensen in de commissies moeten dingen uitvoeren. En je hebt echt wel mensen nodig die de verbinding daar tussen maken. Tussen wat er bedacht wordt en wat er gebeurt. Dat kan heel goed een verenigings manager zijn maar ook iemand anders die dat oppakt. Iemand van buiten is heel gevaarlijk **1E**. Ik ben ook bij Nieuwegein bezig. Daar willen ze ook meer open clubs. De voetbal vereniging wil echt aan de slag met een clubje, en de buurtsport coach zorgt dat die mensen, leden, bij elkaar komen. Hij faciliteert dat. Dus dat werkt beter. Dat is nu vol aan de gang.

S: Ja die zit er dan veel meer bovenop dan iemand van buitenaf.

D: Ja, en het kan inderdaad heel goed uit je onderzoek naar voren komen dat het van belang is dat het iemand is van binnen de vereniging. Je kan niet te ver weg zitten. Dat zou je ook kunnen checken bij de verenigings managers in Enschede, dat zijn steeds anderen. Zij hebben ook wel gezien dat de expertise van de managers ook erg belangrijk is voor het slagen van de projecten. Bepaalde managers, bijvoorbeeld met ervaring in lichamelijke opvoeding, werken goed met bepaalde projecten, zoals sportieve naschoolse opvang. De expertise is daarbij erg van belang.

S: Net als Michiel, hij had veel gemeentelijke ervaring

D: Ja klopt net als Michiel. Dus dat zou ook nog een succesfactor kunnen zijn. Dat is nu nog een beetje gissen.

S: Ik heb nu een stuk of 7 interviews gehad, maar je ziet wel heel duidelijk een tendens in wat mensen denken wat belangrijk is en wat niet. Dat zie je redelijk vlot al. Vooral de continuïteit is een issue heb ik gezien.

D: Ja ja dat is ook zo. En ik denk dat het aan begin dan al mis is gegaan. **5A**

S: Ja je moet daar al beter met elkaar in gesprek zijn gegaan. Maar die fase is ook zo snel gegaan in de projecten.

D: Ja zo van we vinden elkaar wel leuk, en dan wil je voorkomen dat het niet leuk wordt. Maar dat is juist wat je wel moet doen, alles op tafel gooien, je bedenkingen, voordat je echt gaat samenwerken. Maar dat gebeurt vaak niet, ze willen de lieve vrede bewaren. **5A, 6A**

S: En er is dan geld, ga het maar nuttig besteden. Zo wordt het eigenlijk gedaan, terwijl ze niet de afhankelijkheid zien van elkaar.

D: Ja zij zouden echt het gesprek weer aan moeten gaan over de Why, waarom doen we dit.

S: Ja dat gaat denk ik niet meer gebeuren, want het hele project is eigenlijk klaar.

D: Ja het geld is nu weg, en wat voor probleem is er nu op de club? Niets? Dan doe je ook eigenlijk niets. Ik denk dat er altijd wel dingen zijn op de club die je anders wilt. Je zou kunnen vragen hoe ze zichzelf zien over 10 jaar. Wat zien ze als ze terug kijken, haken er veel jongeren af? Dat is toch jammer, als je een club wilt zijn voor de hele range zeg maar. Hoe kunnen we die wat meer behouden? Dus er zijn altijd wel dingen die beter kunnen. Het is de kruis om te kijken welke samenwerkings partners je daar bij moet halen.

S: Zijn er partijen die je er altijd bij 'moet' halen?

D: Nou dat hangt dus af van je probleem. Als je jongeren langer aan je club wilt verbinden, zal je iets moeten doen met jeugdwerk. **10**

S: Dus wat er leeft onder je leden, daar moet je iets mee doen?

D: Ja, en sowieso de leden bevragen van waarom stop je ermee? Is dat omdat je moet leren, of omdat je werk wilt. Als ze willen werken, zouden ze dan iets voor de club willen doen tegen betaling? Daar is best wel over te spreken, een vrijwilligersvergoeding. Dan hoe je wel de jongeren bij je club. En als ze het eenmaal naar hun zin hebben, dan blijven ze echt wel lid. Ik ging afwassen vroeger, maar als ik geld had kunnen krijgen met trainingen geven, dan had ik dat liever gedaan. Je moet dus creatief zijn en helder hebben waar de problemen en uitdagingen zitten.

S: Ja klopt, ik heb altijd bardiensten gedraaid op een tennisvereniging, maar op een gegeven moment ga je studeren en heb je toch geld nodig.

D: Ja dat is ook zo, en soms hoort het ook bij een bepaalde leeftijdsgroep om even uit het zicht te zijn bij de georganiseerde sportverenigingen. Als je een jong gezin hebt, heb je daar weinig tijd voor. Dan past de ongeorganiseerde sport daar beter bij. Maar er zijn genoeg clubs die zeggen; de jonge moeders willen wij er ook gewoon bij. Ik zorg wel voor een hardlooplegje die start hier bij de club, hier terug komt en hier nog een borrel drinken.

S: Waar ook meerdere projecten mee zaten, was dat ze minderheidsgroepen niet konden bereiken. Michiel gaf aan dat hij een geheel wit team om zich heen had bijvoorbeeld. Dat had hij liever anders gezien. Maar dat is niet gelukt.

D: Wij hebben ook ervaring op gedaan met de projecten 'community in beweging'. Dat was gericht op kwetsbare doelgroepen, waaronder deze. En het idee van die aanpak was dat je met elkaar samen kwam of op een plek koos waar zij al samen kwamen. Bijvoorbeeld een school, die moeders kwamen daar allemaal al. Als je er dan voor kan zorgen dat ze daar een uurtje kunnen koffiedrinken en met elkaar in gesprek gaan, kan je vragen wat ze belangrijk vinden. Vinden ze zichzelf gezond, willen ze dat hun kinderen sporten? Het hoeft niet direct over sport te gaan, maar wel over iets wat met beweging te maken heeft en wat hun bindt, zoals dansen, koken etc. Dus je moet iets vinden wat hun boeit en dan breng je een thema in. Het is lastig hoor, je moet er een lange adem voor hebben. Die minderheidsgroepen bereik je niet zomaar, en zeker niet met een flyer.

S: Dat had Michiel inderdaad geprobeerd, met flyers, posters, een internetsite..

D: Voor die groepen moet je ambassadeurs hebben. Als het hem was gelukt uit die groep 1 dame te hebben, met voldoende....een soort sleutelfiguur. Voldoende charisma en aanzien bij de andere dames, dan kan je wel wat bereiken. Die moet je dan zien te vinden en dat is lastig. Ik was daar een keer bij Michiel, en daar was ook een dame die van alles deed in de kantine. Vanuit de club een kookservice had opgezet. Zo'n dame die heeft dat, die kan iedereen gek maken. Dus als het hem was gelukt via haar een club vrouwen te bereiken...

S: Michiel vertelde ook over een wijkverpleegster die inderdaad ook zoals hij dat zei dat charisma had om mensen te activeren naar de activiteiten te komen. Die heeft hij alleen te laat ontdekt en ingeschakeld.

D: Dat is ook erg lastig, tegen zo'n iemand moet je aanlopen, of door veel te vragen achter komen. Die sleutelfiguren of ambassadeurs zijn belangrijk. Ze moeten onderdeel zijn van de club, maar er ook weer een soort van buiten stijgen. In Kanalen eiland heb ik met Marokkaanse vrouwen gesproken over gezondheid. Er waren veel dames die zich niet gezond voelden. Heel veel problemen. 1 dame had al die dames bij elkaar gebracht. Dat zou mij niet gelukt zijn. Dat was heel leuk om te doen, het echt in gesprek gaan is echt de kruis. En dan ook niet meteen alles beloven van dit en dat gaan we doen. Het is eigenlijk simpel, maar het kost veel tijd en energie

S: En die gesprekken zoals in Alkmaar dat is zo snel gegaan, op basis van 2 bijeenkomsten hebben ze de projecten opgezet, waardoor ze de behoeften niet goed in kaart hebben gebracht.

D: Twijnstra en Gudde hebben dus echt heel goed in kaart gebracht waarin je dat kan tackelen.

S: Wat ik nog vragen wilde, als er verschillende partijen met elkaar moeten samenwerking, hoe zou je dat kunnen doen in verband met de vrijwilligersorganisaties aan de ene kant en (semi) professionele organisaties aan de andere kant? Ze hebben vaak een hele andere manier van werken

D: Het zou niet moeten uitmaken of je een afspraak maakt met een vrijwilliger of een professional. Het gaat erom dat je die afspraak maakt en hem nakomt. Die vrijwilliger heeft daar in alleen wat meer uitdaging, omdat hij minder tijd heeft bijvoorbeeld. En hij is misschien minder aanwezig, er is groter verloop. Als professional moet je zulke dingen weten en realiseren. Maar als je elkaar vindt op de passie en uitdaging en relatie, moet dat niet uitmaken. De passie is zo belangrijk. Als je elkaar daar in vindt...maar als dat er niet is, moet je ook de ballen hebben en zeggen 'dit wordt het niet'. Er zijn niet veel mensen die dat durven. Ik denk dat er veel samenwerkingen doormodderen doordat mensen niet zeggen dat het niet klikt. Het gaat er dus ook om of je feedback kunt geven. En niet iedereen weet die regels van feedback geven. De meeste mensen kunnen zich wel goed verwoorden, dat is ook nodig om de andere partij te overtuigen. Mensen kennen, het netwerk is belangrijk. De link met de gemeente is ook belangrijk. Dat is ook vaak wel goed geregeld hoor bij verenigingen. **ID**

S: Alleen verenging zijn is niet meer genoeg

D: Nee inderdaad. Ze moeten anders gaan werken allemaal. Dat geldt ook voor gemeenten. Dus het heeft ook tijd nodig. Ik heb het idee dat het nog wel beter gaat lopen als we wat verder zijn. Dus geduld is een schone zaak.

S: Dankjewel, ik denk dat ik het wel heb.

